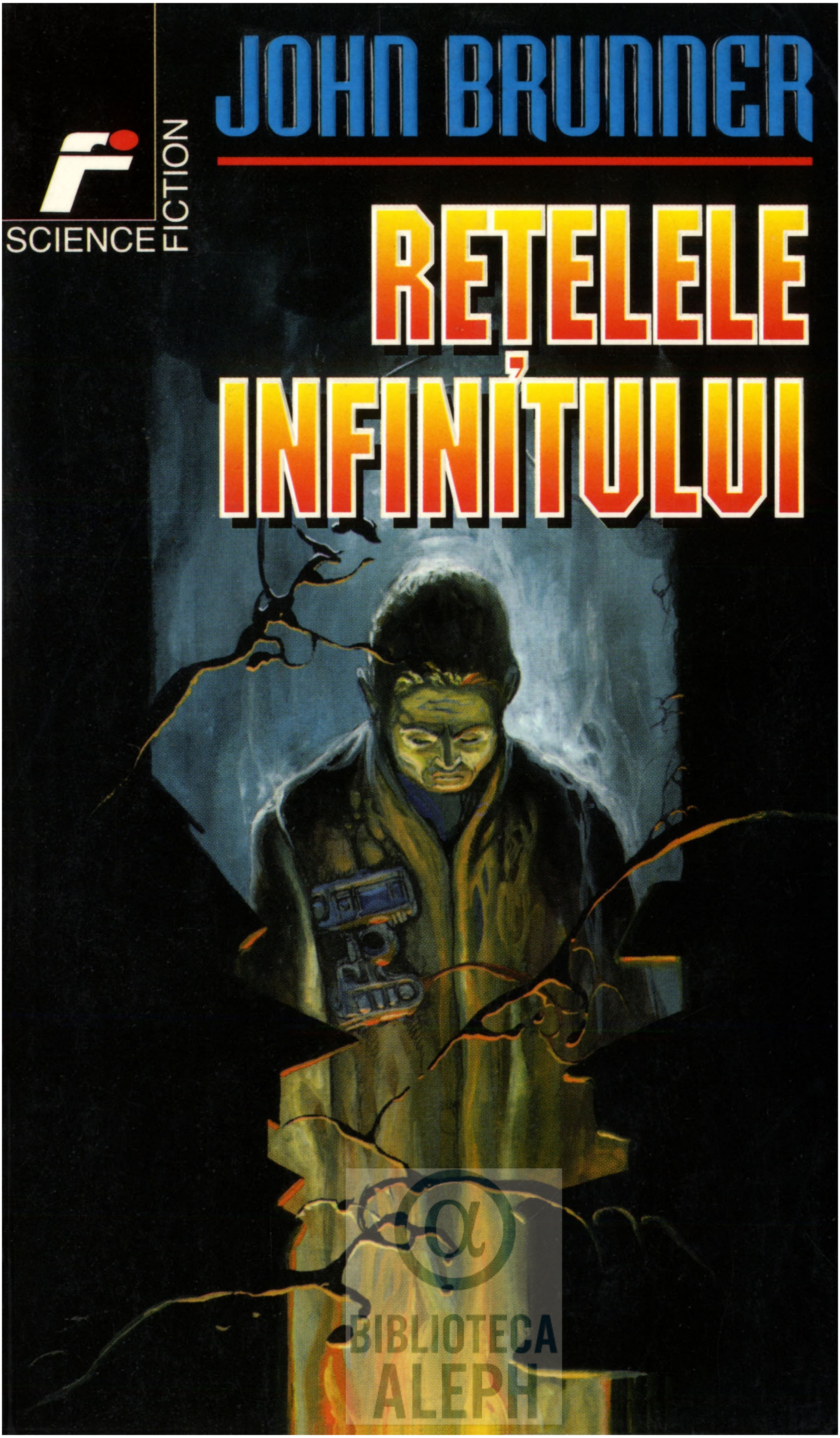
SCIENCE FICTION
JOHN BRUNNER
REȚELELE INFINITULUI
BIBLIOTECA ALEPH

Născut la Oxfordshire, în Anglia, **JOHN (KILIAN HOUSTON) BRUNNER** a descoperit SF-ul la şase ani, citind *Războiul lumilor* al lui Wells. Şi-a vândut primul roman încă din vremea colegiului (a studiat filologia), iar prima sa povestire SF, *Thou Good and Faithful*, a apărut în revista *Astounding* în 1953, sub pseudonimul John Loxmith.

A urmat o perioadă în care a schimbat o mulţime de slujbe, fără însă a renunţa la scris. A călătorit mult prin lume (Italia, Spania, Grecia, Rusia, Brazilia, SUA, etc.), fapt ce avea să se regăsească în scrierile lui.

John Brunner poate fi considerat un specialist al viitorurilor sumbre, care a utilizat cu talent literatura science fiction ca pe o oglindă amplificatoare a realităţii, proiectarea acţiunii într-un viitor foarte apropiat permiţându-i o privire în detaliu asupra prezentului, din care extrage faptele ce pun în primejdie omenirea. Romanul *The Jagged Orbit* (*Orbită neregulată* – 1969) se ocupă de violenţa rasială, *The Shockwave Rider* (*Călare pe unda de şoc* – 1975) avertizează asupra pericolelor latente ale informaticii, iar *Stand on Zanzibar* (*Zanzibar* – 1968) are drept temă suprapopularea.

În ciuda activităţii sale militante şi a atracţiei pe care a simţit-o faţă de SF-ul de avertisment, Brunner nu a căzut niciodată în capcana profetismului stângist, dorind să fie, înainte de orice, un „artizan al cuvintelor”, îndrăgostit de scriitură. Brunner iubea frescele grandioase, clocotind de

personaje şi de acțiune: în enormul roman *The Crucible of Time* (*Creuzetul timpului* – 1983), el descrie întreaga istorie a unei specii extraterestre, de la naşterea ei până la exodul în spațiu. Un alt remarcabil tur de forță, de o cu totul altă factură însă, a fost *The Squares of the City* (*Oraşul ca un joc de şah* – 1965), un roman de ficțiune politică în care intriga urmăreşte pas cu pas mutările unei partide de şah, fiecare piesă de pe eşichier fiind reprezentată printr-un anume personaj. Demne de menționat sunt şi volumele: *Quicksand* (*Nisipuri mişcătoare* – 1967), *The Sheep Look Up* (*Oile privesc în sus* – 1972), *Webs of Everywhere* (*Rețelele infinitului* – 1974), *Players of the Game of People* (*Jocul posesiunii* – 1980). Romanul *Catch a Falling Star* (*Să prinzi o stea căzătoare* – 1968), deşi nu se numără printre cele mai cunoscute ale autorului englez, posedă toate virtuțile scrierilor sale: o intrigă atrăgătoare, personaje vii, o idee ținând de specificul science-fantasy.

Scriitorul a vizitat România, în 1994, cu ocazia Euroconului de la Timişoara. În cea de-a doua zi a următoarei Convenții Europene de SF, cea de la Glasgow, din 1995, John Brunner avea să moară în urma unui atac de cord, lăsând un imens gol în conştiința literaturii science fiction.

John Brunner

REŢELELE INFINITULUI

© Brunner Fact and Fiction 1974

THE WEBS OF EVERYWHERE

Traducere de:
MONICA IONESCU

Coperta colecției:
DONE STAN

Ilustrația copertei:
TUDOR POPA

Versiunea 1.0 standard RIF1

Fahrenheit
1998

Lui Robert Silverberg, care mi-a solicitat acest text şi a fost nevoit să accepte altceva, fiindcă în loc de o nuvelă, a luat naştere un roman.

JOHN BRUNNER

Interfaţa A

Tezeu,
Orbit de întuneric,
A urmărit ghemul de aţă al Ariadnei.
Când Ariadna
S-a oprit din tors,
Toate uşile duceau spre Minotaur.

Mustafa Sharif

1

— Fii atent!

În secunda de relaxare datorată, în egală măsură, trecerii de la emoţie la alertă şi traversării din zona subtropicală în cea subarctică se gândi cât de absurd era să arunce asemenea vorbe unui orb. Dar Mustafa se obişnuise cu beteşugul lui. După cât timp? Cincisprezece, cincizeci de ani? Nu era un lucru despre care să se pună întrebări.

Hans Dykstra intră într-o stare de alertă totală. Îşi imagina uneori că ar putea astfel să oprească realmente trecerea timpului său personal, rămânând în echilibru, la mică distanţă de lumea cunoscută oamenilor obişnuiţi, în timp ce el ar lua cât ar putea din aceasta.

Hans fu străbătut de un fior, în ciuda costumului său izotermic.

Apoi îşi dădu seama. Desigur! Pânze de păianjen!

Se strădui să respire adânc. Teama îi ceda, pe măsură ce aerul îngheţat i se strecura prin mască. Nu exista nicio

lumină aici, în afara celei produse de lanterna puternică pe care o luase cu el, şi cel dintâi lucru pe care-l văzuse când sosise fuseseră firele pline de scame cenuşii ce barau ieşirea din skelter.

Deşi era ilegal, circulau din când în când poveşti despre persoane care nu-şi puteau permite un privater şi inventau capcane pentru călători...

— Nu simt nicio prezență, zise Mustafa cu o voce care nu părea a exprima nemulțumirea.

Motivația lui n-avea nimic în comun cu aceea a însoțitorului său – cel puțin niciuna pe care acesta din urmă s-o poată accepta. Erau colaboratori, dar nu erau şi nu puteau fi parteneri. Se putea spune: „Duşmanul duşmanului meu...”, fără să mai fie nevoie de vreo altă explicație.

N-avea importanță.

Hans rosti cuvintele necesare şi, în raza lanternei, mâna lui Mustafa se ridică imediat, cafenie, dolofană, ca a unui copil, la fel ca şi fața lui, bâjbâind lacomă după fragila zestre a păianjenului.

— Stai, aşteaptă! îl imploră Hans, azvârlind floarea albastră, şopârlița, pe care, bineînțeles, o ținuse în fața lui când intrase în skelter.

Rememoră obişnuitele vrăji protectoare, folosindu-şi în acelaşi timp o mână ca să baleieze cu lanterna porțiunea vizibilă a casei, în timp ce pe cealaltă o ținea pregătită să formeze codul de urgență, dacă se dovedea cumva că locul acesta se afla deja în posesia altcuiva. O asemenea precauție era, foarte probabil, inutilă; o asigurare din partea lui Mustafa făcea cât o duzină de indicații ale aparatelor. Dar, întrucât nici contorul de radiații, nici sistemul biotest nu emiseseră vreun semnal, locul era în mod evident locuibil şi trecuse multă vreme de când cineva pusese acolo întrebări politicoase străinilor care apăreau neanunțați într-un skelter particular.

— De ce să mai aştept? întrebă Mustafa pe un ton certăreț. Vezi tu vreun semnal de alarmă?

Oftând, Hans îşi abandonă formulele mentale înainte să le termine.

— Nu, răspunse el morocănos. Fiindcă o să rupi pânzele când o să le atingi şi voiam mai întâi să le fotografiez.

Îşi scoase aparatul şi utiliză bliţul, pentru a înregistra ţesătura delicată, deteriorată de praful gros.

— Ţine-ţi mâna în afara cadrului, adăugă el, cu ochiul lipit de vizor. Vrei să ţi-o imortalizez?

— N-or să găsească pozele până n-o să le dai voie, adică până după moartea ta. Cel puţin aşa mi-ai promis la început.

— Poate că eu voi fi mort, dar tu vei fi în viaţă, mormăi Hans, încărcând aparatul. Bun, două sunt de ajuns. Dă-i drumul!

Degetele grăsuţe se mişcară prin aer cu agerimea unei vulpi la vânătoare, localizară un fir de pânză şi-l urmăriră cu precizia unui muzician, fără să-l rupă; găsiră un altul şi, apoi, le rupseră pe amândouă cu un gest precis, savurând senzaţia contactului. Hans îl mai văzuse făcând astfel de minuni şi înainte, dar aceasta era cea mai uimitoare. *Să mângâi* pe toată lungimea firul de mătase al păianjenului şi să-l laşi intact până în momentul în care te hotărăşti să-l frângi; asemenea aptitudini îl făceau uneori pe Mustafa să pară inuman. Oameni care dau buzna acolo unde îngerii…

Dar acum în mintea lui nu era loc pentru meditaţie, ci numai pentru reacţie. De data asta, fără îndoială, Mustafa îl făcuse să se simtă mândru. Ghicise după forma codului cumpărat că acesta era foarte vechi. Îndrăznise să spere că ar putea fi din primul milion. Odată ajuns în teren, era gata să creadă că localizaseră unul dintre primele o sută de mii… Asta presupunând că se aflau în Scandinavia. Şi totul conducea spre această concluzie. Aerul era în mod sigur destul de rece, iar în faţa lui, în partea opusă a camerei de zi, se aflau nişte ferestre mari, complet negre, martori tăcuţi ai nopţilor din nordul îndepărtat.

— Oh, Doamne! spuse el în şoaptă.

Expresia era arhaică, dar engleza nu era limba lui maternă şi, în orice caz, dacă cineva inventase o expresie mai potrivită pentru exprimarea uimirii încântate, el nu auzise încă de aceasta. Sub praful ce estompa toate detaliile, podeaua părea a fi din parchet de lemn adevărat. Drapat cu

pânze de păianjen, acela nu putea fi decât un scaun Hille autentic. Nu cumva rafturile erau un Sistem Cado…?

— Îți place? murmură Mustafa, încheindu-şi cercetarea pânzelor.

Revenise imediat la felul lui obişnuit de a fi: rece, detaşat, o maşină programată să obțină şi să analizeze cu atenție maximă toate datele noi şi să nu ezite în fața niciunei situații pentru care exista precedent. Era a noua oară când Hans şi el veneau împreună la o casă pierdută. Hans nu ştia de unde obținea tovarăşul său codurile de acces. Nici nu intenționa să-l întrebe vreodată, de teamă că acesta ar fi răspuns că se bazau mai degrabă pe vreo veche „cărticică de magie” decât pe furtul dintr-o bancă de date sau pe mituirea unui tehnician de la Autoritatea Skelter.

Arabul continuă:

— Îmi cer scuze că m-am grăbit să ating pânzele. Dar acum sunt atât de rare! N-am mai atins una din copilărie. Aproape le uitasem. Ce ciudat! Te-ai fi aşteptat ca păianjenii să fie rezistenți.

Da, poate, gândi Hans. Apăruse însă infecția din America Centrală – o ciupercă sau vreun parazit microscopic – şi ceva se întâmplase cu ouăle lor… *Ei bine, ți-ai fi putut imagina că şi omenirea se va dovedi o dată rezistentă.*

— Cred că asta e cea mai grozavă descoperire de până acum, spuse el.

Simțindu-se bine în costumul lui, îşi dădu jos masca şi inspiră cu o bucurie paradoxală aerul aspru. Era neplăcut pentru gât, dar cu mult mai curat decât cel de mai înainte, infestat de duhoarea canalului colector al Mediteranei şi de fetidele halene colective, din Valletta. Praful îi dădea aromă mirosului înțepător.

Lipsit de echipament, Mustafa o luase înainte, ieşind din raza lanternei. Acum stătea pe podea, învârtindu-se încet, ca şi cum s-ar fi aflat pe o roată a olarului, absorbind informațiile nevăzute pe care i le furniza casa. O dată sau de două ori bătu din palme cu zgomot, ridicându-şi capul. Schița astfel în memorie poziția pereților, uşilor şi mobilei. Adulmeca, înregistra noile mirosuri.

Puțin mai încet şi simțindu-se întrucâtva invidios *(Să invidiezi un om care a orbit! Sminteală!)*, Hans ieşi şi el din skelter. Era încărcat: un aparat de control, cameră, bliț, geantă cu filme de rezervă, lanternă, instrumente... Aparatura sa legitimă, dar nelegitimă pentru modul în care o folosea el acum.

Era de meserie recuperator. Datoria lui era să împartă în lume resursele recuperate, celor care aveau mare nevoie de ele sau puteau să le exploateze pentru binele general. Nu ispita locurilor necunoscute îl ademenise să se apuce de acest hobby periculos şi ilegal (era trimis în mod curent pe toate continentele, oricând şi oriunde un depozit secret recuperabil era raportat Autorității Economice).

Nu îl fascinau forma şi tiparul unei epoci apuse, aflate acum într-o existență suspendată, roasă atât de rapid de timp. Dacă nu exista cineva care să le înregistreze – mai precis decât o făcea memoria supusă greşelii –, vestigiile vor trebui reconstituite orbeşte de către arheologii viitorului îndepărtat.

... Dacă aceştia vor exista.

*

Acest skelter ciudat era într-adevăr unul dintre primele, vechi de o jumătate de secol şi uimitor de voluminos, mare cât un automobil. Înțelesese că, de fapt, unele piese de maşină fuseseră adaptate pentru primele skeltere, aşa cum Remington introdusese părți din maşinile de cusut în primele maşini de scris. Un model atât de vechi s-ar putea să aibă defecte. Obiectul îi transportase aici în siguranță, dar îi va trimite şi înapoi? Sau se va întâmpla răul cel mai mare: îl va duce pe Mustafa – acesta va pleca primul, ca de obicei, cu neînțeleasa lui curiozitate satisfăcută – şi apoi îl va izola pe el, pe Hans Dykstra?

Vreme de o clipă se văzu târându-şi picioarele prin pustiurile înzăpezite ale... Chiar, ce țară era asta? Suedia, Norvegia, Finlanda? Cel mai probabil, Suedia; exista o plăcuță Volvo pe cutia de cristal a skelterului. Era înconjurată de gheață, dar lizibilă. Un teritoriu aproape

pustiu, deci. Populația aflată iarna în Suedia era acum scăzută, cam două sau trei mii de oameni, majoritatea solitari excentrici. Să cutreiere pe jos după ajutor, pentru a ajunge acasă, ar fi fost absurd. Vara, desigur, lucrurile stăteau altfel. În iulie puteau exista un milion de rezidenți temporari.

Contemplă posomorât skelterul. Ca majoritatea oamenilor din vremea lui – sau, mai degrabă, ca majoritatea celor privilegiați – era în stare să asigure o întreținere de rutină a skelterului său, să schimbe un cauciuc sau un robinet, dar nu văzuse niciodată un model atât de vechi. Dacă s-ar apuca să caute manuale tehnice despre skelterele Volvo scoase din uz, probabil în aceeaşi zi vreun funcționar stupid i-ar lua urma ca să-l întrebe ce nevoie are de asemenea date. Hans n-avea niciun chef să se pomenească pus în cătuşe pentru încălcarea codului. Va trebui să-şi încredințeze soarta standardului înalt al măiestriei suedeze, să-şi asume riscul de a fi dezintegrat în drum, sau să rămână blocat aici până când vara îi va da ocazia să se amestece cu mulțimea de vizitatori, la ieşirea din vreun skelter public.

N-ar fi imposibil să supraviețuiască un timp aici. Ar putea fi chiar amuzant, într-un fel. O experiență inedită, în orice caz. Niciodată nu mai trăise într-o solitudine aidoma celei pe care acest singuratic ținut nordic o promitea. Se plimbase prin toată camera de zi. Paşii lui pe parchetul tare îi oferiseră lui Mustafa semnalele sonore de care acesta avea nevoie ca să construiască tabloul sonor al mediului înconjurător şi să localizeze bucătăria. În afara pachetelor de mâncare din congelator – evident, nu vor îndrăzni să le atingă, fuseseră înghețate şi dezghețate de nenumărate ori – mai exista şi o rezervă uriaşă de conserve. Şi, dacă indicatorul de pe perete era demn de încredere şi nu se înțepenise pur şi simplu la o cifră falsă, se găseau aproape o mie de litri de petrol în rezervorul de încălzire.

Pe de altă parte, Dany o să-l dea imediat dispărut. Vor începe imediat să întoarcă pe toate părțile sistemul skelterului, ca să descopere vreo eroare care l-ar fi putut distruge pe drum. Nu mai rămăseseră atât de multe ființe

omeneşti. Nu-şi puteau permite să le lase să dispară la întâmplare. Se duseseră zilele când cei mai mulți oameni priveau un milion de morți doar ca pe o garnitură la micul dejun. Ultimul lucru pe care îl voia era să atragă atenția autorităților. Trebuia doar să se roage ca skelterul să mai reziste încă o duzină de cicluri.

Ca măsură de siguranță, recuperă şopârlița şi o puse discret într-un colț al maşinii. Era un simbol eficace, bun de lăsat. Numele ei făcuse din micuța floare albastră cel mai comun dintre simbolurile vieții, tocmai potrivit să-l iei cu tine într-o călătorie.

Apoi, alungându-şi din minte asemenea gânduri sumbre, fotografie camera de zi, bucătăria, sauna pe care o descoperise dincolo de aceasta. Făcu fotografiile în aşa fel încât să evite urmele de paşi pe care el şi Mustafa le lăsaseră în praf, la fel de vizibile precum cele de pe zăpada proaspătă.

Dădu apoi peste o cameră de lucru, cu un birou deschis pe care se afla o maşină de scris Halda, documente în sertare, un teanc prăfuit de hârtie pentru corespondență, de pe care Hans suflă uşor praful până ce numele şi adresa deveniră lizibile. Află astfel că proprietarii casei se numeau Eriksson, că se aflau într-adevăr în Suedia, lângă un loc numit Umeå, pe care va trebui să-l caute pe o hartă când se va întoarce acasă. Dar ceva îl frapă, părându-i-se literalmente incredibil.

Codul skelterului lor era tipărit pe antet!

Interfața B

O, iubito, îți ofer inima mea
S-o mănânci ca şi cum ai muşca dintr-o rodie –
Dar, fii atentă!
O inimă omenească are semințe ca o rodie
Unele sunt dulci, dar multe sunt otrăvitoare –
Noi am văzut multă moarte, tu şi eu.

Mustafa Sharif

2

Era pe punctul de-a înşfăca întregul teanc, cu gândul să-l arunce în marele şemineu din camera de zi şi să-l ardă. Se opri cu mâna la câțiva centimetri de hârtie, în momentul când auzi întrebarea rece a lui Mustafa:

— Hans, s-a întâmplat ceva?

— Nu-i nimic, răspunse cu un efort.

Era aproape adevărat. Îşi imaginase că nu este totul în regulă, dar numai din obişnuință. Chiar dacă Mustafa avea să-i ceară douăzeci de mii pentru codul repetat aici de zeci de ori, n-avea motive să se teamă că o să piardă monopolul. Trecuseră ani, nimeni nu găsise drumul încoace – în afară de Mustafa. Era foarte probabil că avea să mai treacă încă pe atât, înainte ca alt picior să calce pe această podea. Acele numere erau simple… numere.

Nu, o clipă! Reprezentau mai mult, la urma urmelor. Un simbol, un simbol-cheie al acelei lumi ciudate şi îndepărtate din trecutul recent, pe care el se lupta s-o prindă şi s-o

păstreze pentru posteritate. O fotografie bună şi clară a documentului (sau, şi mai bine, una din foile autentice) va fi inclusă în raportul său final.

— Ai scos o exclamație, spuse Mustafa încăpățânat. Trebuie să fi existat un motiv. Ai găsit vreun indiciu în legătură cu soarta foştilor locatari?

Sesiză în cuvintele lui nuanța unei pofte vicioase, cunoscută lui Hans din expedițiile anterioare. (Cum *reuşiseră* să devină deschişi unul față de celălalt, pentru prima oară? Hans încercase de nenumărate ori să reconstituie detaliile, dar memoria îi jucase feste. De un singur lucru era sigur: Mustafa abordase problema. El n-ar fi îndrăznit. Nici Mustafa, într-un fel, nu „îndrăznise”. Stabilise doar că asemenea călătorii puteau fi făcute în siguranță. Existase cineva înainte, un alt bărbat – sau poate o femeie – cu care călătorise spre case singuratice şi uitate. Acela adăugase detaliile necesare înțelegerii ansamblului, detalii inaccesibile unui vizitator orb. Ei doi nu vorbiseră însă niciodată despre soarta predecesorului lui Hans.)

Îşi enumera, pe scurt, cele de trebuință, cu mintea zumzăind de planuri pentru vizitele lui ulterioare: materiale pentru curățenie, reflectoare, cărți de referință despre cultura de acum cincizeci de ani a țării – care să-i explice utilizarea aparatelor misterioase pe care, ştia din experiență, avea să le găsească –, dicționare care să-l ajute să descifreze câteva scrisori şi lista de cumpărături mâzgălită pe avizierul din bucătărie…

Când se va întoarce, va fi singur. Pentru moment, îi datora lui Mustafa ceva mai mult decât nişte simpli bani. Până atunci, alți bani vor trece din mână în mână, desigur, în schimbul unui alt volum din poeziile lui Mustafa, împodobit cu vignete executate manual, caligrafiate magnific, dar total de neînțeles pentru Hans. Pe lângă faptul că nu înțelegea deloc araba, achizițiile pe care le făcea frecvent de la Mustafa, ca să acopere transferul unor sume mari de bani în schimbul codurilor ilegale ale skelterelor, nu provocaseră nicio remarcă. O nouă mică bijuterie era adusă în lumea modernă. Orice-ar fi fost, era prețioasă. Alți douăzeci de

oameni îl sprijineau pe Mustafa, cu mai multă generozitate chiar, fără vreun alt motiv ascuns.

Până şi Dany, care nu suporta ca soțul ei să nu cheltuiască banii cu ea, impresionată de cărțile delicat ilustrate, pline de viață datorită roşului, albastrului şi frunzei de aur adevărat, îl crezuse pe Hans când acesta îi spusese că le cumpăra ca pe o investiție pentru bătrânețe.

Mustafa vorbea. Hans se strădui şi reuşi să-i distingă cuvintele.

— Există un vag miros de moarte, dar este atât de slab, încât probabil vine de la mâncarea stricată vara şi iarăşi înghețată. Documentele spun unde am ajuns. Fac şi vreo aluzie la ce s-a întâmplat cu oamenii care au locuit aici?

Hans, neatent, clătină din cap. Mustafa îl privea țintă şi ochii îi erau strălucitori în raza lanternei. Nu ochii îi fuseseră scoşi din funcțiune, ci nervii lor. La început, Hans îl bănuise că mințea şi că, de fapt, n-ar fi orb. Se mişca cu atâta siguranță în încăperea în care se întâlniseră! Privindu-i ochii, era imposibil să crezi că nu vedeau.

Revenindu-şi aproape imediat, zise:

— Nu, dar cred că nu a fost vorba de ploi radioactive. Zona asta trebuie să fi fost cu mult în afara razei marilor explozii de la Kiruna şi Trondheim.

În mod reflex îşi întări afirmația aruncând o privire contorului de radiații, chiar dacă acesta rămăsese mut. În majoritatea locurilor în care fusese, făcându-şi meseria de recuperator, aparatul emitea întruna semnale. Fusese nevoit să sorteze deşeuri industriale descompuse, stânjenit în egală măsură de zgomotul înnebunitor şi de costumul impregnat cu plumb.

— Te-ai fi aşteptat la aşa ceva, da, murmură Mustafa. Să fi fost o boală? Au fost aduse atâtea epidemii aici de către skelter… Mai sunt şi alte camere. De dragul fotografiilor tale „pentru viitor”, intră tu primul, Hans!

Îl invită cu o uşoară reverență ironică.

Acru, Hans se supuse. În sinea lui era de acord cu presupunerea celuilalt. Boală după boală, explodaseră, ucigătoare, ca nişte şrapnele venite de la cele câteva „insule”

care supraviețuiseră în zonele mai puțin norocoase ale lumii, spre acelea ale căror locuitori neglijaseră să îşi facă vaccinurile de imunizare, ca şi când ar fi fost convinşi că erau nemuritori. Care dintre multele boli trecute pe aici cauzase moartea familiei Eriksson? Ciuma, difteria, holera, turbarea, variola?

Nu, niciuna. Violența.

În cămăruța alăturată biroului, un schelet de copil zăcea în pat. Cuvertura fusese îmbibată de sânge, urină şi excremente, apoi de murdăria lichidă a cărnii putrezite. Totul se uscase într-o grămadă dezgustătoare.

— Oh, exclamă Mustafa cu aerul omului a cărui principală bănuială a fost confirmată. Am dat peste un cadavru?

Hans înghiți în sec ca să-şi alunge greața, deşi nu era prima dată când întâlnea asemenea orori. Lăsă în jos aparatul pregătit pentru una din acele fotografii la care Mustafa se referise ironic, numindu-le „pentru viitor”. De obicei, ceea ce făcea în aceste case abandonate era, ca să zică aşa, o inversare a efectelor timpului. Înregistra la venire starea indusă de curgerea anilor, apoi, cu multă grijă şi muncă, restaura locul, făcându-l asemănător felului în care trebuie să fi arătat când acolo trăiau oameni. „Înainte şi după”, aşa cum obişnuiau să spună vechile reclame.

Dar o asemenea scenă... Nu, nu voia s-o includă în raport.

Cu un interes incredibil de obiectiv – inițial, Hans îl calificase în secret drept cruzime, dar ştia acum că era ceva fără echivalent în vocabular – Mustafa trecu pe lângă el, localiză patul, îşi plimbă uşor mâinile peste grămada dezgustătoare până când localiză relieful craniului.

— Un copil, zise. Băiat sau fată?

Hans cercetă camera. Raza lanternei dansa sălbatic pe suprafețele neregulate: o masă, un dulap pe jumătate deschis, un raft cu jucării, cărți cu poze colorate strălucitor. Pe speteaza unui scaun, aşezate neglijent, două petice jalnice de pânză, resturile unui bikini.

— Fată.

— Mică, după dimensiunile scheletului. Zece, doisprezece ani?

— Mai degrabă zece, după cât pot să-mi dau seama după jucării şi cărți, fără să le ating.

Gândi în treacăt: ciudat, ai fi putut crede că suedezii erau nepăsători în ceea ce privea corpul; un copil aşa de mic era lăsat să alerge dezbrăcat… Sau poate, ca atâtea păreri preconcepute, era şi aceasta o iluzie dată de perspectivă. Ceea ce se credea în jurul Mării Mediterane despre suedezii din vremurile de demult, din urmă cu cincizeci de ani, pornea, în mod logic, de la comportarea tipică a expatriaților.

Un culoar de oglinzi deformatoare. Lumea întreagă fusese transformată într-o asemenea oglindă. Uneori, distorsiunile fuseseră în mod greşit luate drept realitate. Înlăturarea consecințelor avea să fie o sarcină uriaşă şi foarte dureroasă.

— Poate că în camera alăturată, spuse Mustafa, vom găsi rămăşițe ale părinților ei. Ia-o din nou înainte, te rog.

Acolo, în dormitorul principal, erau încă două schelete. Unul stătea în capul oaselor într-un pat dublu, celălalt era întins pe podea, alături, pe rămăşițele unei piei de ponei islandez. Printre resturile de carne veche şi uscată ce atârnau de coastele celui de-al doilea schelet se putea vedea că sternul şi omoplatul fuseseră sfărâmate. De asemenea, pe peretele din spate era o gaură ce putea să fi fost făcută de un glonte.

Mustafa îl luă de braț pe Hans cu o strângere uşoară, care nu avea să fie accentuată – degetele lui erau înspăimântător de puternice – decât în cazul în care acesta ar fi încercat să se elibereze. Apoi, înainte de a trece pragul, îi ceru o descriere amănunțită şi începu imediat să alcătuiască o explicație.

— A, e clar. Erau prea neglijenți în privința codului skelterului lor. Asta fiindcă pe atunci puteai să te lauzi că ai un skelter. Într-o noapte au fost treziți de semnalul ce anunța sosirea cuiva. Intrusul s-a dovedit a fi un hoț…

— Nu un hoț, interveni Hans, încântat prosteşte că putea să-l contrazică. Un hoț ar fi scotocit prin toată casa după bani şi obiecte de valoare, lăsând sertarele şi dulapurile

deschise peste tot. Aici nu este mai multă dezordine decât te-ai fi aşteptat să găseşti în orice casă locuită şi în care există un copil.

— Deci a fost cineva care n-a venit aici ca să fure, acceptă Mustafa, netulburat. A vrut însă ca prezența sa să ramână secretă, fie şi cu prețul a trei vieți. Un spion sau un sabotor, chiar o întreagă bandă de sabotori.

— Oameni care jucau ruleta skelter? sugeră Hans, sperând să aibă o a doua ocazie să corecteze analiza însoțitorului său.

— Nu, acesta e un fenomen prea recent. Până când mania asta să ajungă la modă, ei ar fi răzuit codul de pe hârtia de scrisori. Dacă ar fi fost destul de bogați, poate şi-ar fi instalat un privater. Pe atunci tocmai începuseră să apară pe piață. Bănuiesc că skelterul acesta este un model foarte vechi.

— Da.

— Foarte bine, eu îmi mențin ideea cu sabotorii. Documentele menționează activități industriale la Umeå; era un oraş de importanță medie, o țintă tentantă.

Mustafa rămase tăcut câteva clipe, inspirind cu nările dilatate. Brusc, se întoarse pe călcâie. Hans, frecându-şi fără să-şi dea seama locul de pe braț unde zăboviseră degetele înşelător de blânde ale celuilalt, spuse:

— Pleci deja?

— Da. Mulțumesc pentru ajutor. Am obținut ceea ce căutam. Îți urez şi ție succes în adunarea materialului după care ai venit.

— Când… când o să te mai văd?

— Când o să am ceva la fel de bun să-ți ofer. Cu un zâmbet enigmatic: S-ar putea ca asta să nu se întâmple prea curând. Locul ăsta o să te țină ocupat o vreme, nu? Aşa că n-o să mă grăbesc. Ei bine, la revedere. Mulțumesc încă o dată.

Întotdeauna, în momentul despărțirii, Hans ar fi dorit să-l întrebe dacă era singurul lui client pentru coduri ilegale. Acum, încă o dată, întrebarea îi tremură pe buze, dar, la fel ca în alte dăți, rămase nerostită. O undă uşoară de lumină albastră veni de la skelter. Rămăsese singur.

*

Aproape imediat celelalte gânduri fură alungate din mintea lui Hans. Un val de uşurare: nu putea, atât de curând, să-şi continue principala misiune. Pe măsură ce studia casa, se convingea. Adusă la starea ei inițială, avea să devină vedeta colecției lui secrete de cuvinte şi poze. O colecție despre care – aşa cum îi reamintise Mustafa – nimeni nu trebuia să afle până după moartea sa.

Cei de atunci vor binecuvânta prevederea şi dăruirea lui pentru cauza istoriei. Dar, dacă ştirea despre ceea ce făcea s-ar afla în timp ce el mai era încă în viață, ar fi închis fără indoială, indiferent cât de inteligente erau motivele sale. Mai existau pe Pământ câțiva perfecționişti. Dreptul de a tăinui un cod de skelter particular trebuia să fie al lor.

Ei, acum venise timpul să nu mai teoretizeze pe marginea destinului familiei Eriksson şi să scape de rămăşițele lor. Şi asta, cât mai repede. După douăzeci de ani de la scoaterea pe piață a primelor skeltere, aproape două treimi din populația planetei fusese exterminată prin violență sau de boli. Atinşi de frigul din umbra morții, oamenii deveneau acum paranoici în prezența cadavrelor. Nici el nu era imun.

Din fericire, în cursul muncii sale obişnuite, Hans obținuse accesul la codul de eliminare. Acesta asigura trimiterea gunoiului direct în mijlocul cuptorului încins. Atunci când familia Eriksson fusese omorâtă, asemenea coduri nu existau, probabil. Altfel, intrusul ar fi strâns cadavrele în aşternuturile şi covoarele pătate de sânge, ar fi făcut paturile şi-ar fi lăsat casa ca şi cum proprietarii ar fi plecat pentru câteva zile la tropice, putându-se întoarce în orice clipă. Exact aşa avea şi el de gând să procedeze.

Se simți norocos. Nu trebuia să cumpere codurile pentru gunoi, care se scumpiseră. Fusese necesar să se întâmple aşa. Acestea înlesneau distrugerea urmelor în cazul unei infracțiuni, în special în aceea de crimă.

Se hotărî să îndeplinească această muncă neplăcută imediat, să n-o amâne până la următoarea vizită. Obişnuit să intre legal, exercitându-şi profesia, în clădiri de mult

abandonate – dar niciodată în case particulare, ci numai în fabrici şi depozite – şi să găsească nu numai două sau trei cadavre, ci mormane întregi, parțial carbonizate de rugurile pe care ceilalți oameni fuseseră prea slăbiți ca să le mai țină aprinse atât timp cât ei înşişi mai rămăseseră în viață, descoperi că urăşte ideea de-a se întoarce în casa odinioară foarte frumoasă şi de-a găsi cadavrele tot acolo. Acestea îl făceau să se simtă un intrus.

Nu se obosi să spună vreo rugăciune când expedie corpurile în skelter. Aceşti oameni din Europa de Nord erau fie atei – caz în care nu le-ar fi păsat –, fie creştini. Ca adept moderat al Drumului Vieții, Hans privea creştinismul şi magia neagră cu aceeaşi repulsie.

Fie ca Dumnezeul lor nefast să-i revendice.

După ce îşi sfârşi dezgustătoarea corvoadă, Hans se relaxă. Petrecu mult timp rătăcind prin casă, din cameră în cameră. Găsi pretutindeni noi lucruri de fotografiat. Le atinse cu multă delicatețe, de teamă ca timpul să nu le fi făcut sfărâmicioase, apoi, liniştit, le ridică şi le admiră. Când te gândeşti că această familie, probabil nu foarte bogată, putuse să cumpere şi să folosească obiecte noi care, astăzi, pe piața de antichități, ar aduce o mică avere! Găsi un aparat de fotografiat mai bun şi mai scump ca al lui; un număr de discuri long-play într-un dulăpior bine închis cu o uşă de sticlă; fiecare dintre ele ar fi atras oferte de la o sută de cumpărători pasionați; îmbrăcăminte din fibre sintetice efectiv indestructibile; când le ridică, praful căzu de pe ele lăsând să se vadă strălucirea unor culori nealterate; multe şi de toate, oriîncotro se întorcea…

Brusc, îşi dădu seama că degetele de la mâini şi de la picioare încep să-i amorțească, în ciuda costumului său climatizat, şi că gâtul îi înțepeneşte – semn sigur al unei deshidratări incipiente cauzate de îngheț. Îşi aminti că exista un termometru, aparent în stare de funcționare, pe peretele bucătăriei; când îl cercetă, descoperi cu teamă că hoinărise fără grijă la minus douăzeci de grade Celsius.

Era timpul să meargă acasă. Când se va întoarce, va trebui să aducă un încălzitor.

Interfața C

Acest lucru sunt obligat să-l exprim în altă limbă,
Dar este un adevăr destul de important ca să fie spus:
Unii dintre aceia care denumesc o hartă de călătorie ”route”
O pronunță ,”root” şi nu pot să le deosebească;
Alții spun ”rout”, ceea ce înseamnă „a pune pe fugă”
Şi, ciudat, „a smulge din rădăcină”...
De parcă geniul limbii lor
I-ar avertiza dinainte, lucru pe care ei îl ignoră.

Mustafa Sharif

3

Să ai două skeltere particulare: nu era un lucru nemaiauzit. Să ai trei: un lucru remarcabil. Anumite personalități, majoritatea lucrând pentru autoritățile planetare, atinseseră această performanță şi pendulau între cele trei case.

Să posezi trei, într-o singură clădire, chiar dacă aceasta era mare şi întinsă între colonade umbroase, cu domuri de un alb-strălucitor, cu turnuri de marmură şi curți unde şopârle țâşneau la picioarele statuilor neprețuite... era ceva unic. Şi singurul lor proprietar era, după unii, cel mai mare poet în viață: Mustafa Sharif.

Dacă cineva i-ar fi spus aşa ceva, el ar fi remarcat, strâmbându-se, că exista foarte puțină concurență în ziua de azi.

Nu se lăuda cu al treilea skelter, aflat sus într-un minaret, unde, de cinci ori pe zi, un muezin bătrân şi artritic venea să-i cheme la rugăciune pe localnicii neconvertiți de credința păgână, Drumul Vieții. Lumea putea să presupună existența primului skelter; un om atât de vestit era îndreptățit să aibă cel puțin unul. Cei norocoşi puteau chiar, fiind invitați, să treacă de privaterul care-l păzea şi să fie generoşi cu laudele adresate gazdei pentru splendoarea casei sale. El n-o putea vedea, dar spunea despre ea cu modestie că merita s-o păstreze pentru plăcerea oferită celorlalți.

Odată sosiți cu skelterul, pe jos sau pe cămilă, vizitatorii puteau intui că exista şi un al doilea skelter. Proprietatea lui Mustafa se afla pe un teren stâncos, neprielnic, multă vreme lipsit de stăpân, dar un skelter putea şi chiar aducea apă dulce, mâncăruri fine, relicve salvate de pretutindeni de pe planetă.

Dar al treilea... Numai doi dintre numeroşii lui servitori ştiau că era plasat în spatele celei de-a treia uşi zăvorâte, de la penultimul palier al unei scări întortocheate, făcută din cărămizi maronii, roase.

*

Nu exista nicio lumină în încăpere, ci doar un curent de aer cald ce provenea de la ventilatorul din tavan. Mustafa se ivi în încăpere, îşi schimbă rapid şi cu dexteritate costumul izotermic – necesar pentru vizita în Suedia – cu burnuzul şi sandalele sale obişnuite. După ce ascultă foarte atent dacă se auzeau paşi, descuie uşa, ieşi şi o încuie la loc. Căldura Africii o simțea de parcă o perie fină ar fi trecut peste corpul lui. Pielea i se încreți.

Când era pe punctul să coboare, se opri şi, răzgândindu-se, o luă în sus pe scări, spre ultimul etaj. Avea nevoie de timp pentru a sistematiza cele aflate.

Exista un scăunel aşezat lângă parapet. Mustafa pipăi după el, îl puse acolo unde se putea apleca confortabil înainte şi se îndreptă cu fața spre vechiul Luxor. I se spusese că putea fi văzut din acest turn. De-abia începuse să învețe să gândească în imagini, înainte să-şi piardă vederea. În

schimb, gândea în termenii celorlalte simțuri: aerul fierbinte şi uscat îi aducea sunete imediat identificate, mirosuri ştiute la fel de bine ca propria lui foame, sete sau oboseală. Curmale, balegă de cămilă, oameni, focuri pentru gătit, recolte ce creşteau, mirodenii, pânză udă întinsă pe prăjini ca să se albească şi alte câteva arome distincte ce se găseau în aerul de astăzi. Mirosurile vieții, nu ale morții!

Se năştea un alt poem. În adâncul minții simțea creşterea sfioasă a primilor lui lujeri, acele plăpânde mlădițe timpurii care, în cele din urmă, se vor împleti şi vor sparge dalele de piatră în fragmente.

Cochetă cu două-trei fraze. Imaginile erau evazive. Era încă prea devreme, dar va sosi şi timpul potrivit.

Mulțumit să aştepte, preferând să nu se întrebe dacă în cele din urmă cineva îi va putea citi şi înțelege opera, în loc să o admire pur şi simplu, şi va putea să tragă o concluzie justă despre inspirația lui, Mustafa îşi îndreptă gândurile spre o altă problemă: Hans Dykstra.

Făcuse o greşeală alegându-l pe acest om drept însoțitor în pelerinajele sale la cele nouă case pierdute. Şi ar fi fost bine să nu mai existe a zecea.

La început, Hans părea un însoțitor ideal. Existau şi alții care ar fi fost tot atât de doritori să cumpere coduri ilegale, ieşite din uz, dar erau lacomi. Ca şi fostul lui partener... Fusese obligat să renunțe la el, cu părere de rău, dar fără prea multe mustrări de conştiință, atunci când acesta începuse să sustragă obiecte, destul de rare pentru a fi valoroase, în asemenea cantități încât autoritățile deveniseră mai suspicioase şi mai severe. Fusese îngropat, trupul său fiind încredințat unui câmp de porumb.

Să găseşti pe cineva dornic să lase, ca pe o moştenire personală pentru întreaga omenire, o serie de mostre documentate ale trecutului, câte o locuință tipică din fiecare cultură majoră a perioadei pre-skelter, cineva care se mulțumea să păstreze rapoartele până la moartea lui – da, părea într-adevăr un noroc neaşteptat.

Mustafa era conştient însă de felul în care un om se poate schimba. Ştia cu certitudine că ideea de a deveni faimos în

timpul vieții uza hotărârea originară a lui Hans, aşa cum un râu erodează buza unei cascade.

Mai devreme sau mai târziu avea să facă o greşeală. Mai devreme sau mai târziu avea să fie tentat mai mult decât va putea rezista; va duce acasă vreun obiect prețios – mai degrabă vreo unealtă, poate un aparat de fotografiat, nu vreun obiect ornamental. Acesta va fi recunoscut de cineva conştient de faptul că Hans Dykstra nu avea dreptul să-l posede... Existau foarte multe lucruri din perioada de glorie a inventivității umane, dar nu chiar atât de multe încât să fie imposibil să le recunoşti.

Când va veni acest moment, vor apărea necazuri. Îngrozitoare. Aşadar, ar fi mai bine ca el să nu vină niciodată.

*

Mulțumit după ce ajunsese la această hotărâre, Mustafa se relaxă, bucurându-se de sunetele şi mirosurile pe care i le aducea briza. Era fericit că se hotărâse să se stabilească aici, în Egiptul Mijlociu; era un loc cu stimuli puternici, vii: vântul însuflețit de nisipul din deşerturile vestice, lumina dură şi aerul rece al nopții, apa aromatizată de parfumul Africii interioare şi numeroasele roci gravate cu inscripții trasate de mâini de mult dispărute.

Era timpul să se întoarcă la ruinele din Luxor şi să-şi odihnească vârfurile degetelor cu statuile şi stelele.

Nu fusese uşor să se stabilească aici. Exista foarte multă istorie în această zonă, atât veche cât şi modernă, despărțite de o mare falie. La început, în timpul faraonilor, o civilizație înflorise şi se stinsese. Apoi, mult timp, nu se întâmplase nimic. Viața de tip rural se prelungise la nesfârşit. Apoi clădiseră marele baraj de la Assuan – nu primul dig, care nu făcuse prea mult rău, ci al doilea, cel nou – şi țăranii din josul râului fuseseră lipsiți de inundațiile anuale. Milioane de hectare din aval deveniseră nefertile, sterile, nefolositoare. Înfometate, sate întregi de oameni se deplasaseră cu greu spre sud, căutându-şi noi vetre. Câțiva, extenuați, renunțaseră la călătorie aici, unde puteau obține recolte pentru subzistență şi nutreț pentru mici turme de capre.

Mai târziu, după ce Cairo şi Alexandria fuseseră bombardate, iar marele baraj de la Assuan fusese distrus, o altă hoardă de refugiaţi, de această dată mult mai mare, se împrăştiase de-a lungul Tatălui Nil şi descoperise că era de-ajuns cât călătorise în căutarea inundaţiilor regulate şi a depozitelor regeneratoare de aluviuni. După un an se formase o nouă aşezare uriaşă: prea mare pentru un sat, dar având prea multe cocioabe dărăpănate pentru a fi numită oraş.

La început, oamenii erau posesivi cu pământul lor bine irigat şi refuzau să-i primească pe străini. Dar, încetul cu încetul, deveniseră mai toleranţi. Începuseră să fie mândri că vecinul lor din frumosul palat, deşi nu era egiptean din naştere, era admirat în lumea întreagă. Era generos cu săracii, dădea de lucru celor care meritau şi se purta întru totul într-un mod socotit cuviincios de cei care se bucurau de protecţia lui Allah. Cu o singură excepţie: avea legături cu acel instrument al lui Şeitan, skelterul. Până şi cei mai neştiutori felahi, care scormoneau în noroi, erau conştienţi că această invenţie făcuse ca mânia divină să se abată asupra lumii.

În orice caz, reticenţele lor erau îmblânzite de timp. Şi, totodată, de judicioase donaţii de sământă bună, de pui puternici de cămilă şi măgar, de unelte folositoare... Aceste lucruri puteau fi curăţate de murdăria pe care skelterul o lăsase asupra lor şi întrebuinţate cinstit. Încet, Mustafa câştigase poporul de partea lui. Acum, când ţinea casa deschisă pentru ziua de sărbătoare şi-i invitase pe imamii locali să conducă declamaţiile din Sfântul Coran ce ţineau toată noaptea, sute de tineri veneau şi stăteau în curţile sale.

Paşi pe scară. Crezând că meditase prea mult şi era timpul ca muezinul să facă chemarea la rugăciune, Mustafa se ridică şi se întoarse.

Dar acei papuci moi nu erau ai muezinului; intră Ali, cel mai credincios servitor al său.

— Ce este? întrebă Mustafa.

Se auzi un foşnet: omul se înclinase.

— Sper că opera dumneavoastră nu va avea de suferit, zise el pe un ton de regret servil. E cineva jos care vrea să vă vorbească urgent. Numele lui este Doctor Frederick Satamori.

Lui Mustafa aproape că-i sări inima din piept. Directorul adjunct al Autorității Skelter! Oare ce-l adusese personal aici, de ce nu dăduse un telefon?

Mii de imagini înspăimântătoare îi trecură cu repeziciune prin minte: amintiri ale caselor pe care le vizitase ilegal, ale tuturor codurilor vândute, mai întâi fostului său partener, apoi lui Hans Dykstra, cel atât de puțin convingător în rolul colecționarului de cărți frumos caligrafiate, de poezie arabă...

Îşi reveni cu un efort.

— Roagă-l să ia loc în Camera Leoparzilor, porunci el. Serveşte-l cu băuturi răcoritoare. Anunță-l că voi veni şi eu în câteva minute.

— Voința lui *efendi* este îndeplinită, zise Ali, retrăgându-se, cu sandalele scârțâind pe podeaua plină de nisip.

*

Trecură însă mai mult de câteva minute până când Mustafa îşi regăsi înfățişarea normală şi putu să coboare scara întortocheată.

Interfața D

Era o vreme când orice amant, văzând că iubita lui
Nu era în cameră, putea s-o strige
Şi să fie sigur că ea îi va auzi chemarea.

O, iubita mea, eu nu mă port rece cu tine.
Mai degrabă sunt obsedat de ideea
Că un pas poate să fi pus lumea între noi.

Mustafa Sharif

4

Hans se întrebă absent: cum arătase oare stăpâna casei? Înaltă, după cum arăta scheletul ei rezemat în pat (lipsit de vreo rană vizibilă, spre deosebire de cel al soțului ei; fusese înjunghiată în gât sau în burtă, în loc să fie împuşcată). Frumoasă? Blondă? Cu ochi albaştri?

Existau, fără îndoială, fotografii ale ei, ale soțului, ale copilului, într-un album sau într-un sertar, chiar dacă niciuna nu se afla la vedere.

În orice caz, trebuie sa fi fost mai bună decât soția sa cea leneşă, lacomă, nepricepută, încrezută şi nerecunoscătoare... Cu gânduri negre în cugetul lui plin de resentimente, ieşi din skelter în propriul lui hol. Dany se ridică de pe scaun ca să-l înfrunte.

Hans se opri, împietrit. Nu avea ce să caute acasă! Îi spusese că va fi plecată la o petrecere de căutare a comorii, o distracție obişnuită şi preferată în cercurile pe care ea le

frecventa. Hans scontase că o să rezolve cheile imbecile ale enigmelor, o să găsească drumul spre locul cu pricina şi o să stea cel puţin câteva ore în compania prietenilor ei.

Ai ei. Nu ai lui.

Dar iat-o – şi iată-l şi pe el, având încă în jurul gâtului masca pe care şi-o pusese după plecarea ei, cu gheaţă pe supapa costumului, cu alte douăzeci de indicii fatale, evidente pentru oricine, destul cât să îl bage la apă!

Sau chiar mai rău: o brăţară, simbol al morţii vii!

— Hans, unde naiba ai fost? Am nevoie de ajutorul tău!

Cuvintele izbucniră instantaneu în mintea lui: *Mincinoaso! Când o să accepţi tu ajutorul, o să vină un nou mileniu! Ţi-am spus de nenumărate ori că ai nevoie de ajutor şi Karl Bonetti ţi-l va da şi… să te ia dracu'! Fie ca următoarea ţicneală să-ţi fie fatală!*

Dar nu putea să-i spună toate acestea. Îi era ruşine şi fiindcă doar le gândise. Hans era dependent de ceva numit „conştiinţă". Ceva periculos, fiindcă îl făcea vulnerabil, ceva impus de credinţa pe care o adoptase: Drumul Vieţii. În plus, să ai o soţie adevărată, printr-o uniune legală – nu conta că îmbătrânea, era grasă, urâtă, veşnic nemulţumită şi egoistă –, era un simbol al statutului social înalt. Acest statut îi aducea la el, în timpul scurtelor pauze dintre misiunile în Caracas, Calcutta sau Cardiff, pe câţiva tineri subalterni, care puneau în discuţie problemele vieţii lor amoroase, solicitând opinia lui experimentată. Din cauza febrei puerperale contagioase, FPC, numărul bărbaţilor îl depăşea pe cel al femeilor în proporţie de 5 la 3. Boala era răspândită chiar şi în comunităţile neprivilegiate, unde disperarea inversase străvechea preferinţă pentru băieţi. Acum încercau să dea naştere la fete, ceea ce însemna că nu exista niciun surplus bun de folosit în rândurile elitei care călătorea cu skelterul. Până când nu avea să existe suficient vaccin pentru jumătate de miliard de oameni, până la ultimul, tiparul avea să rămână constant: orice femeie suficient de atrăgătoare putea să ignore şi, în general, ignora căsătoria; schimba bărbat după bărbat, pentru că unul era mai tânăr

sau avea perspective mai bune sau, pur şi simplu, din cauza unei certe din seara precedentă.

În orice caz, Dany era proastă şi nu putea să deducă nimic din felul în care era îmbrăcat. Îl văzuse de multe ori venind acasă echipat în mod similar, după o zi de lucru.

N-avea de ce să-i fie teamă!

Trebuia să scape de ea cât mai curând posibil. Asta însemna să facă orice pentru a evita o ceartă. Invocând hobbyul autorizat pe care îl alesese spre a-şi ascunde adevărata distracţie, rosti împăciuitor:

— Am fost să fac fotografii, ca de obicei. Care-i problema, cu ce te pot ajuta?

O privi atent, încă o dată, nu se mulţumi doar să-i înregistreze prezenţa.

Priveliştea era remarcabilă. Dany purta un costum nou, patetic de fermecător, în mod evident scump, brodat de mână, cu flori uriaşe: colant Shapex, bolero Shapex, din piele încreţită. Un stil tropical sau subtropical, exagerat faţă de cel obişnuit iarna în zona Mediteranei. Glugă, ghete şi mănuşi bordate cu blană naturală – ştia foarte bine, echipa lui găsise pieile în timpul unei prospecţiuni făcute recent în Saskatchewan –, o haină climatizată în întregime, acum larg deschisă, ca şi când ar fi fost mult prea grăbită ca s-o scoată, chiar şi în aerul temperat al Maltei. Nu numai faţa, ci şi picioarele, abdomenul gol şi, probabil, braţele fuseseră acoperite cu un machiaj neîndemânatic. Bijuteriile zdrăngăneau pe ea şi duhnea de prea mult parfum. Dar, atâta vreme cât era mulţumită de înfăţişarea ei...

— Am fost invitată la o petrecere la Chaim Aleuker! aproape ţipă ea, arătând un cartonaş. Dar nu pot găsi cheia din invitaţie!

Hans o privi ţintă, nevenindu-i să creadă. Invitată la o petrecere de Chaim Aleuker? Această... această *epavă*? A, nu putea să fie decât o farsă! Toată lumea ştia că Aleuker era probabil cel mai bogat om în viaţă, datorită faptului că inventase privaterul, aparatul de schimbare a codului, care transformase skelterul dintr-un animal sălbatic într-unui de tracţiune, domesticit... vorba vine! Milioane de oameni nu-l

întâlniseră niciodată şi reacţionau la auzul numelui său ca la un şoc electric. Aşa făcu şi Hans.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu el era cel care greşea, emiţând păreri nefondate. După şase ani de căsnicie împărţea puţin din viaţa lui zilnică cu Dany. Poate că ea poseda vreo calitate remarcabilă; poate faptul că rămăsese măritată cu el o singulariza, sau vreun alt aspect al personalităţii ei…

Ea îl deziluziona, izbucnind:

— Nu mă privi aşa! E perfect adevărat. Se pare că Aleuker s-a plictisit de oamenii pe care îi cunoaşte şi vrea să întâlnească unii noi, aşa că a trimis invitaţii ca asta pretutindeni în lume. Şi Molly Chu a primit una, dar ticăloasa nu vrea să ne unim forţele ca să descoperim ce înseamnă!

— Ar trebui să consulţi computerul bibliotecii, sugeră Hans, pe un ton încă egal şi politicos.

— Mă crezi idioată? zbieră Dany. Crezi că te-aş mai fi întrebat dacă computerul mi-ar fi fost de vreun folos… nătărău încrezut ce eşti!

Semnal de alarmă. Acum ea îi va scormoni trecutul – dar el era cu cinci ani prea bătrân pentru a se simţi stânjenit. Chiar dacă trăise cu Giuseppe şi Hakim, *faute de mieux*[1]. Certurile lor urmau întotdeauna un tipar identic. Nu crescuseră în atmosfera de toleranţă arătată de generaţia post-Explozie.

Trebuie să fie minunat să ajungi să te împaci cu realitatea, în loc să te chinui sub povara înşelătoare a unei lumi dispărute, îngreunat de prejudecăţi şi de idei preconcepute. El făcuse tot posibilul, se chinuise să accepte doctrinele Drumului Vieţii şi să acţioneze în conformitate cu ele. Poate, dacă ar fi reuşit să-şi găsească o nevastă mai tânără… Nu, nu se putea pune această problemă. Poate ar fi trebuit să se resemneze şi să nu se căsătorească niciodată, mai ales de când căsnicia era în mod obligatoriu lipsită de copii…

[1] În lipsă de altceva mai bun – fr. în orig. (n. trad.)

Oamenii mai tineri nu cunoşteau nenorocirile străvechi de felul bisericilor şi statelor naţionale. Dar erau foarte conştienţi de moştenirea acestora.

Cu frontierele anulate de skelter, sub atacul constant al sabotorilor şi partizanilor care puteau ajunge în cealaltă jumătate a lumii înainte ca bombele lor cu acţiune întârziată să explodeze, cinci dintre Marile Puteri intraseră într-o criză nucleară nebunească, de parcă luaseră stricnină. Supravieţuitorii, sau cel puţin unii dintre ei, considerau guvernele responsabile şi de epidemiile ce urmaseră. Dându-li-se o fundaţie pe care să construiască, abandonaseră în cele din urmă tot ceea ce fusese motiv de mândrie pentru înaintaşii lor: patriotismul, religia, moralitatea conformistă, solidaritatea de grup… Desigur, nu le abandonaseră complet şi dintr-o dată. Dar, pentru a treia şi ultima oară, lanţul înţelepciunii fusese sfărâmat. Aşa spuneau învăţăturile Drumului Vieţii.

La început se spunea: să fii mai bătrân înseamnă să fii mai înţelept, să ai mai multă experienţă, să fii mai apropiat de realitatea existenţei umane.

Apoi venise un război care ucisese o întreagă generaţie de tineri minunaţi, căzuţi în noroi şi sânge. Murmure de dezaprobare îi însoţiseră spre mormintele lor anonime.

S-a spus: „Am luptat în război pentru sfârşitul războiului.” Mulţi crezuseră şi fuseseră consolaţi.

După încă o generaţie urmase un alt război, care omorâse nu numai tineri, ci şi bătrâni şi copii în paturile lor, lansând puterea de foc a universului asupra fragilului trup al omenirii.

Pe vremea aceea existau tineri care spuneau pe un ton de extremă uluire: „Bunicul a promis pace tatălui, tata a jurat că o va păstra şi a fost omorât într-un mod urât, crud. Chiar nu putem avea încredere în nimeni?”

Şi venise al treilea război, Explozia. Lanţul înţelepciunii, de două ori retezat la veriga crucială, plesnise.

Era o lume nouă. Dar una care trebuia să o înţeleagă pe cea veche pentru a reuşi s-o depăşească. Hans Dykstra era convins de acest lucru.

Acum nu avea timp pentru reflecții. Trebuia să-şi împace nevasta. Fiind prea lent, nu reuşise. Asta era ceva neobişnuit. De obicei era rapid în reacții şi i-o lua înainte; trebuia să fie aşa: riscul ca ea să-l părăsească era prea mare. Nu conta că se apropia de cincizeci de ani; nu conta că pe fața foarte pudrată pungi negre îi marcau ochii şi că obrajii îi erau străbătuți de vinişoare sparte, roşii-albăstrui; nu conta că bustul, pântecele şi fundul îi atârnau – era o *nevastă*, iar pentru un tânăr din acele vremuri nu exista realizare mai mare decât să fure nevasta altuia... cu excepția faptului de a o abandona şi pe ea, la rândul ei, ca un act corect de pedepsire, ca şi când FPC, care micşorase proporția femeilor atât de mult încât mulți bărbați erau nevoiți să se resemneze şi să nu aibă niciodată o femeie, ar fi fost într-un fel vina tuturor femeilor.

De data asta Hans se mişcase încet. Ea ajunsese deja la suspine şi văicăreli. Dany era cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Ca mulți din generația ei, indiferent de sex, avea şi ea accese de plâns. Erau născute din disperarea reală în fața dispariției unei lumi în care fusese învățată să creadă când era copil. Poate, ca mulți alții, învățase de timpuriu să-şi facă din lacrimi o armă împotriva oricui era îngrijorat pentru ea, oricui îi păsa dacă se sinucide, aşa după cum amenința de multe ori. Aici, bănuia Hans, trebuia căutat motivul pentru care ea nu acceptase invitația făcută de Karl Bonetti.

Karl era un psihiatru care lucra pe o insulă învecinată, Gozo. Insulele aveau succes printre cei destul de norocoşi pentru a avea acces la sistemul skelter; erau simboluri geografice ale eliberării de limitele spațiului separator. Starea de nostalgie depresivă fiind obişnuită, Karl aduna sute de pacienți la terapia de grup. Asta fiindcă nu se putea ocupa de fiecare în parte. Hans localizase un medicament de care Karl avea o nevoie disperată, îl scosese din mormanul de rămăşițe al Europei şi, recunoscător, Karl se oferise s-o adauge pe Dany pe lista lui.

Într-una din aceste zile, Hans avea să *insiste*. Dar nu astăzi. În acest moment nu voia decât să scape de ea spre a

se duce în camera obscură. Voia să vadă cum ieşiseră pozele făcute în casa suedeză.

— Lasă-mă să mă uit, o linguşi el.

Suspinele încetară instantaneu, şi Dany îi întinse cartonaşul, cu expresia plină de speranţă a unui copil sărac căruia i s-a promis o excursie în parcul de distracţii. Hans selectă cu firească mândrie imaginea din cantitatea de date despre trecutul apropiat pe care o avea în minte. Se spunea odinioară că perioada din istorie despre care oamenii ştiu cel mai puţin este cea aflată imediat înaintea naşterii lor: prea recentă ca să fie învăţată dintr-o carte, prea vie încă pentru ca mai vârstnicii să ofere o apreciere obiectivă. Hans hotărâse să nu lase să se întâmple aşa ceva şi în cazul său.

Pe cartonaş se afla un vers enigmatic, asemănător cheii unui joc de cuvinte încrucişate. Se aşteptase la aşa ceva. Ceea ce nu prevăzuse era că, venind de la Chaim Aleuker, soluţia avea să fie copilăresc de simplă.

Citi cu glas tare, fără să accentueze ritmul:

— Îţi voi da nişte exerciţii şi nişte silogisme ale înţeleptului. Doamnă, vei merge, doamnă, vei vorbi, doamnă, vei merge şi vei vorbi cu mine?

— E… este un fel de poezie, cred, îndrăzni Dany. Computerul bibliotecii spune că se referă la o veche melodie englezească numită *Cheile din Canterbury*.

— Bănuiesc că ai încercat în primul rând la Canterbury, contracară el, mai usturător decât avusese intenţia.

Ultimul lucru pe care îl dorea era ca ea să-şi piardă cumpătul în asemenea măsură, încât să abandoneze toate speranţele de a găsi drumul spre petrecere şi să stea acasă numai pentru plăcerea de a-i strica lui timpul liber.

Ea se înroşi, cu toate că s-ar fi putut crede că era prea bătrână pentru o astfel de reacţie, şi răspunse, uimitor, cu o şoaptă în loc de un ţipăt.

— Nu se poate. În orice caz, nu în oraşul originar. Au căzut atâtea bombe în Anglia răsăriteană… Dar mai există un Canterbury în Noua Zeelandă, aşa că am încercat acolo, dar nu se afla nimeni care să-mi dea un al doilea cartonaş, şi…

— A, asta e! îi dădu înapoi cartonaşul. Atena! Lyceum! Aristotel a fondat acolo o şcoală de filosofie numită Şcoala Peripatetică – Şcoala Mersului – datorită obiceiului său de a se plimba în timp ce-şi ținea lecțiile.

— Eşti sigur? întrebă ea cu îndoială.

— A... nu! Nu sunt nici măcar sigur că Lyceum încă există, chiar şi în ruine. Dar cred că ar fi posibil. Atena a fost printre puținele capitale care n-au fost aruncate în aer, nu-i aşa? Uite, verifică ideea asta. Dacă nu este bună, vino înapoi, poate am să găsesc o alternativă.

Hans era gata să încununeze cu un sărut contribuția lui la distracția zilei, dar începutul gestului său se pierdu. Dany îi smulse cartonaşul şi se îndreptă aproape în fugă spre skelter, aruncându-i peste umăr un cuvânt de mulțumire, care fu practic tăiat în două când efectul de transmisie o deplasă.

Tipic!

Măcar îl lăsase în pace. Pentru această mică binecuvântare, Hans făcu o reverență de mântuială înspre cel mai apropiat simbol al vieții – în hol, țineau o țestoasă, fiindcă Dany refuzase să se mulțumească cu o simplă plantă în locul vizibil unde oaspeții îşi făceau o primă impresie despre „Reşedința Dykstra” –, înainte să închidă uşa etanşă a camerei obscure.

Interfaţa E

Tată!
Ai vrut să te onorez
Ca un fiu respectuos şi iubitor.
Tată!
Îţi sunt într-adevăr îndatorat fiindcă
Tu ai fost acela care mi-ai dat viaţă.
Tată!
Nu trebuie să-ţi închipui că sunt nerespectuos,
Dar cea mai bună cale pe care mi-o imaginez
ca să te onorez,
Tată,
E să gândesc altfel şi să fac alte greşeli.

Mustafa Sharif

5

Desigur, doctorul Frederick Satamori nu venise din Japonia continentală, ci din Okinawa (din nou, asocierea cu ideea de „insulă”!). Vizita lui avea motive foarte întemeiate.

Întâlnirea cu Mustafa avu loc în Camera Leoparzilor – animale pe care stăpânul casei nu le văzuse niciodată şi pe care de-abia şi le putea imagina. Asta pentru că ele se aflau doar în picturile de pe pereţi. Acestea fuseseră acoperite cu lac. Nici măcar discontinuităţile minuscule dintre o culoare şi alta nu revelau detaliile fine ale desenului pentru degetele cercetătoare ale lui Mustafa.

Imaginația lui Mustafa populase totuşi camera cu o amenințare veşnic trează: tensiunea alertă a sălbăticiunilor ce trebuie să adulmece, să localizeze, să doboare şi să învingă prada. Văzător sau orb, Mustafa, care se obişnuise de timpuriu cu realitatea unor abstracțiuni, precum „foamea”, înțelegea bine conceptele de „căutare” şi „vânat”. Să vină aici însemna să simtă anticipat gustul sângelui.

Cu toate acestea, nu avea nimic împotriva lui Satamori. Ar fi putut alege Camera Elefanților, a Peştilor, a Florilor…

N-avea importanță. Amândoi erau aici, mirosea a ceai sau cafea – aromele erau amestecate. Satamori venise recent dintr-un loc care-l înmiresmase cu iz de iasomie, de levănțică şi cu fumul provenit din arderea unui lemn răşinos într-un foc deschis.

Satamori se ridică şi strânse mâna întinsă a gazdei, rostind saluturile de rigoare, care transmiteau mai puține informații decât transpirația palmei lui.

Acest bărbat, se gândi Mustafa, *e speriat. Aşa sunt şi eu. Dar el, deşi bun cunoscător, nu pare să-şi dea seama de asta.*

Bun!

Relaxându-se, Mustafa se aşeză şi întrebă:

— Fred, de ce te-ai deranjat personal când există riscul ca eu, nepoliticos, să te fac să aştepți? Ar fi trebuit să-mi telefonezi!

— Există momente, zise Satamori sec, când aşteptarea legăturii te face mai nerăbdător decât atunci când aştepți să treci de un privater. Astăzi…

— Servitorii mei te-au făcut să aştepți în skelter? îl întrerupse Mustafa îngrozit.

— Nu, nicidecum! Au fost toți plini de amabilitate! N-a fost ideea mea să te deranjez, ci a lui Ali; eu am fost chiar fericit să-mi întrerup călătoria.

— Să-ți întrerupi…?

— Ei bine, da. Trebuie să fac astăzi înconjurul lumii, pentru a ajunge la celălalt capăt al ei. Trecerea de la zori la seară nu mai este chiar atât de uşoară pentru mine. Îmbătrânesc.

— Nu-i adevărat, zise Mustafa.

— Eşti amabil, dar mi-e teamă că este adevărat. Încă n-am şaizeci de ani, dar efortul începe să mă facă să înţeleg ce înseamnă bătrâneţea.

Satamori oftă zgomotos şi sorbi din cafeaua pe care o alesese din gama de aperitive disponibile.

— Şi la fel, adăugă el după o pauză, simt prea mulţi dintre noi.

Mustafa aştepta.

— În orice caz, reluă vizitatorul, am considerat că merita să risc să-ţi întrerup contemplaţia; mă mulţumesc să stau pe-aici vreo oră-două până când Ali îşi pierde răbdarea. M-am gândit că am putea merge împreună la petrecerea lui Chaim.

— Ce petrecere?

Satamori aproape că scăpă ceaşca din mână.

— Bine, dar... în mod sigur, dintre toţi, tu trebuie să fii...

Vocea i se pierdu.

— Încep să înţeleg, zise Mustafa. Te referi cumva la petrecerea de căutare a comorii?

— La ce altceva?

— Înţeleg, murmură Mustafa, savurând ironia conştientă a expresiei. Şi tu chiar crezi că prin răspândirea în toată lumea a cheilor ce ar putea ajunge la oameni aleşi la întâmplare şi care vor avea nevoie de un coeficient de inteligenţă mediu pentru a le dezlega, putem găsi viitoarea generaţie de conducători şi administratori ai Pământului?

— Eu... nu îmi pot imagina o cale mai bună, încuviinţă Satamori. N-ar fi trebuit să pomenesc de acest lucru. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că tu nu eşti de acord.

Mustafa se lăsă pe spate, întinzându-şi membrele amorţite. Zise:

— N-am afirmat că nu sunt de acord. E vorba de ceva mai profund, de forţa care ne-a dat naştere.

Urmă o tăcere scurtă, deplină. În cele din urmă Satamori zise:

— Eşti adept al Drumului Vieţii? Se presupune că ar trebui să fii...

— ... Musulman, fiindcă am ales să trăiesc în Egipt? îl întrerupse Mustafa. Nu, deloc. Eu sunt un sceptic. Dar am ales Egiptul fiindcă aici ciclul anotimpurilor, creşterea şi scăderea Nilului i-au învățat pe oameni să creeze categoriile absolutului: măsuri stricte ale distanței, spațiului, timpului trecut... Deseori mă gândesc la moarte. Când o fac, sunt sigur că mai degrabă aş muri în credința parveniților moderni decât în cea a înaintaşilor mei. Nu ți-a trecut niciodată acest lucru prin minte? Iartă-mă; nu este o întrebare pe care să o pui unui prieten. Orbirea mă face uneori să fiu lipsit de tact.

— Dar... Îl putea auzi pe Satamori umezindu-şi buzele... Găzduieşti ceremoniile musulmane aici, în casa ta.

— Da, într-adevăr. Dar în ceea ce priveşte Coranul... ei bine, nu vreau să par arogant, dar şi eu aş fi putut să alcătuiesc o carte mai bună de revelație divină. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Biblia creştină şi pentru micuța Carte Roşie! Mustafa râse ca să atenueze greutatea vorbelor.

— Şi, fără îndoială, ai fi putut să editezi şi doctrinele Drumului Vieții, replică Satamori.

— Dragul meu prieten, chiar am făcut-o... *am făcut-o*!

Tăcerea deveni aproape sufocantă. În cele din urmă Satamori se forță să spună:

— Dacă asta este încă una dintre glumele tale subtile, trebuie să ierți unui străin că nu...

— Ah, fac ceea ce fac întotdeauna fără să mă pot abține! se plânse Mustafa. Când sunt întrerupt din compunerea unui poem – a, nu te învinovăți, progresez foarte încet, iar rezultatul va fi cu atât mai bun dacă sunt întrerupt de o noapte de somn – când *sunt* întrerupt, am tendința să devin arțăgos. Te-am jignit fără să vreau. Spune-mi că scuzele mele ți-au dat satisfacție!

— Nu am fost jignit, murmură Satamori.

— A, mă bucur! Dar te-am făcut să mă bănuieşti că fac o glumă proastă, nu-i aşa? Ar trebui să elimin şi această idee. Ceea ce am spus am vrut să fie înțeles în sens literal. Am editat multe dintre rostirile prințului Knud – dintr-o versiune englezească, e-adevărat, nu din suedeza originală – şi dacă

există o formă, un aspect, o structură a textelor care pleacă din atelierele noastre, e fiindcă eu am impus-o.

Satamori inspiră şuierător, părând că aduce tot frigul iernii nordice (casa familiei Eriksson ascunsă în noaptea arctică!) şi ameninţarea unui nou Ragnarök, care domina fluxul skelterului. Trecu un timp.

În cele din urmă, Mustafa zise gânditor:

— Uneori eşti tentat să te întrebi cum vede lumea ceea ce faci... Se întâmplă rar ca un artist să fie mulţumit că lucrul care-l determină să fie mândru e anonim şi neconfirmat, în cazul meu, acest paradox e adevărat. A fost dureros să descopăr că toate dogmele printre care am fost crescut sunt false. Dar nu sunt singurul aflat în această situaţie. Ceea ce probabil pot pretinde e că sunt singurul care a făcut ceva.

— Mă bucur că n-ai spus asta mai devreme, replică Satamori. N-aş fi...

Suna ca şi cum era gata să se ridice. Mustafa întinse o mână, pe nevăzute, ca să-l oprească.

— Prietene! Aminteşte-ţi, n-am făcut ceea ce-am făcut ca să te insult pe tine sau credinţa ta, ci numai ca să ofer lumii, pe cât puteam, o lumină după ce ea a fost răpită ochilor mei.

O undă a ochilor lui strălucitori, dar lipsiţi de vedere, se întoarse, orientându-se după zgomot, ca să-l înfrunte şi să-l ţintuiască pe bărbatul mai în vârstă.

— Eu... Da, desigur. Satamori se aşeză la loc. Chiar şi aşa, eu...

— Tu mai crezi că a-i onora pe strămoşi este una dintre obligaţiile principale ale omului. Nu te contrazic. Prefer să... să mai adaug ceva.

Tonul lui Mustafa era doar insistent, fără să fie linguşitor. O cale îngustă pe care jongla cu vorbele.

— Cel puţin trebuie să recunoşti că e mai bine să-i onorezi pe strămoşi pentru ceea ce au făcut bine decât pentru greşelile pe care, dacă ar avea ocazia, le-ar regreta.

Satamori ezită.

— Cred c-am citit un poem de-al tău pe această temă, murmură el. În traducere, din păcate.

Mustafa aproape se cutremură. Era atât de aproape de ceea ce se temuse în ultima oră: ideea că cineva, până la urmă, îi va privi opera şi va vedea prin ea. Se stăpâni. Când răspunse, niciun tremur nu-i străbătu vocea:

— Mă bucur întotdeauna când cineva citeşte şi-şi aminteşte poeziile mele, în orice versiune ar fi. Eşti de acord că punctul meu de vedere este valabil?

— Cred că n-am de ales. Satamori oftă adânc. Cred că... această continuitate a credinței noastre ne-a purtat prin perioada groaznică de după Explozie. Dacă n-am fi avut credințele noastre, ca să le folosim ca pe nişte cârje, nu ne-am fi ridicat niciodată, nici măcar în măsura în care am făcut-o până acum.

— Pe de altă parte, zise Mustafa, tocmai din cauză că ne-am agățat de credințele noastre aşa cum am făcut-o, am ajuns la punctul de a lovi nebuneşte în toate direcțiile cu una dintre cele mai îngrozitoare arme. Explozia s-a produs acum două generații, dar a lăsat o cicatrice atât de adâncă în psihicul comun al omenirii, încât vom face orice ca să evităm o repetare. Pentru un tânăr inteligent din ziua de azi, este mai important că am trecut printr-o criză de populație asemănătoare, cu o precizie incredibilă, cu aceea a iepurilor infectați cu mixomatoză, ori a lemingilor sau a oricărei specii ce a depăşit capacitatea mediului de-a o susține. Gândeşte-te la corali sau la steaua de mare coroană-de-spini, dacă vrei! Cum îți spuneam, ni s-a demonstrat astfel că suntem supuşi legilor naturii. Asta este ceva mai important decât felul cum acei visători idealişti de odinioară concepeau omul ca fiind superior rudelor sale animale. Mai mult, atâția dintre noi au murit. Pe măsură ce redeschidem zonele contaminate ale planetei, descoperim că păşim printr-un imens cimitir. E aproape imposibil să ignorăm prezența cadavrelor unor strămoşi ai noştri.

— Te-ai priceput întotdeauna să vorbeşti, Mustafa, zise Satamori. Azi te întreci pe tine însuți şi ai atins punctul nevralgic. Jumătate din mine ştie că trebuie să luptăm cu frica superstițioasă de moarte, căci altfel vom fi mereu izolați față de uriaşele ținuturi care devin iarăşi zone locuibile.

Avem nevoie de acel spațiu, tocmai fiindcă trecem printr-o criză tipică de populație. Cealaltă jumătate a mea nutreşte o venerație irațională față de strămoşi, ca şi cum ar fi devenit fantome, sau spirite, sau oricum ai vrea să le numeşti, iar noi nu trebuie să-i deranjăm.

Puse deoparte ceaşca de cafea, acum goală, şi refuză oferta amabilă a lui Ali de a i-o umple iarăşi.

— Pe de altă parte, inventând privaterul, Chaim ne-a eliberat de acea desființare terifiantă a intimității, care era atât de alarmantă pentru noi încât nimic nu ne-ar fi oprit să... Dar ți-am mai spus asta şi nu te-am convins.

— Mi-e teamă că nimic nu mă va convinge că, aplicând aceleaşi principii care aproape ne-au dus la sinucidere, putem să ne salvăm de problemele care au mai rămas, spuse Mustafa pe un ton de regret. Aş vrea să pot crede asta. Ar face viața mai simplă, nu-i aşa? Dar, de fapt, sunt sigur că numai o reevaluare completă a locului nostru pe planetă, a relației noastre cu alte forme de viață, pe scurt, o renunțare la aroganță ne va face capabili să scăpăm de alt şi alt dezastru şi poate chiar de cel final, similar Exploziei. Oricât de sceptic aş fi, privesc învățăturile Drumului Vieții ca fiind capabile să încurajeze o umilință adecvată în noi, genul de atitudine care, singură, ne poate permite să supraviețuim.

Îşi adună pulpanele halatului şi se ridică.

— Aşadar, nu voi participa la petrecerea de căutare a comorii pusă la cale de Chaim, nici chiar cu invitație directă. Nu vreau să văd cum altă generație de manageri, birocrați şi administratori înconjoară această specie a noastră cu o rețea de fire de oțel, de legi inflexibile şi de regulamente. Nu vreau să fiu părtaş la perpetuarea unui sistem care condamnă la moarte două treimi din omenire. Mai bine să mori de ciumă, foamete sau frig decât să fii omorât de actul voluntar al unui alt om!

— În multe privințe sunt de acord, în multe, nu...

Satamori se ridică şi el, clătinând din cap. Mustafa putea să-i audă frecarea uşoara a părului de pe ceafă cu gulerul tare al hainei protocolare.

— Se va ajunge, afirmă Mustafa, la necesitatea ca omenirea, de acum încolo, să fie guvernată de artişti, nu de politicieni. Nu se poate concepe un alt mod de organizare pentru o societate ce vrea să supraviețuiască. Trebuie să dezvoltăm o estetică a guvernării, liberă de piedicile ideologice; trebuie să ne punem soarta în mâinile celor care obțin satisfacție artistică din contemplarea unei comunități bine organizate. Aceştia îşi vor bate capul în orele dimineții cu o hibă din schema lor, aşa cum şi eu mă chinui, fără somn, cu un vers dintr-un poem până când, brusc, acesta se dă peste cap şi iese cum trebuie.

— Şi tu crezi că indivizii aflați la putere nu-şi fac deja asemenea probleme? contracară Satamori. Oh, ba da, ba da! Dar, întrucât s-a discutat despre munca ta şi mai am o oră de pierdut până mă duc la Chaim, m-aş bucura să facem un tur prin atelierele tale...

— Plăcerea e de partea mea, zise Mustafa, înclinându-se.

Astfel că următoarea oră o petrecură plimbându-se prin acea parte a casei lui Mustafa unde lucrau ajutoarele lui. Avea acum peste o sută. Erau orfani de ambele sexe, pe care îi recrutase de mici – părinții lor muriseră violent sau de boală – şi îi învățase o meserie care avea să le ofere slujbe pe viață. Unii lucrau în scriptorium, copiind nu numai poeziile lui Mustafa, ci mult mai numeroasele texte vechi, scrise mai ales în arabă. Existau şi unele în limbi europene. Pentru acestea era folosită o scriere clasică de cancelarie, împodobită cu splendide miniaturi, alese după modele date de scribul şef, Muley Hassan. Alții lucrau la moara de hârtie, transformând preşuri vechi, paie, coji de porumb şi alte zeci de substanțe vegetale amestecate, în coli noi de hârtie cu marginile netăiate. Alții lucrau la legătorie, unde aerul mirosea plăcut a lipici şi a clei, şi unde se făceau ultimele retuşuri la volume care-şi impuneau prețurile pentru colecționarii din lumea întreagă, indiferent dacă cel care le cumpăra putea sau nu să le înțeleagă conținutul.

Lui Satamori îi plăcu imediat o colecție de vechi basme populare. Plăti pe loc cinci mii, ca să se asigure că avea să o primească după ce va fi terminată şi legată corespunzător.

Interfața F

Odată, un nebun care iubea aurul
Şi-a omorât rivalul ca să ia
Minunata statuie de aur a unui zeu.
Temându-se să nu fie prins
El a topit statuia
Spunând că focul n-o să-i distrugă valoarea.
A fost găsit mort de foame
Într-o vale fără apă
Cu oasele goale ale degetelor strângând aurul.
Nu-l consider nebun
Fiindcă n-a putut mânca aurul,
Ci fiindcă frumusețea e hrana sufletului.

Mustafa Sharif

6

Hans tremura când intră în camera obscură. Întotdeauna se întâmpla aşa când se întorcea dintr-o expediție secretă. Era nervos fiindcă nu putea şti dinainte dacă va avea de arătat ceva pe măsura riscului asumat.

Era din ce în ce mai greu să cumpere peliculă de bună calitate. Autoritatea Economică, desigur, ştia până la ultimul centimetru câtă se fabrica, aşa încât el era dependent de stocul recuperat. De foarte multe ori, acesta era voalat de radiații.

Tipul Neo-Polaroid era mai uşor de procurat; evaluatorii, pur şi simplu, nu puteau să determine dacă un anume

cumpărător spunea adevărul, când pretindea că stricase jumătate din cantitate, fiindcă era beat şi aruncase pozele nereuşite la gunoi în urmă cu o lună. Hans n-ar fi îndrăznit însă să apeleze la Neo-Polaroid, fiindcă acesta trebuia developat imediat ce se făcea expunerea, iar a purta cu el dovezi vizibile ale călătoriilor lui clandestine ar fi fost curată sinucidere. Un film putea fi voalat când deschideai capacul carcasei – modificase câteva intenționat, ca să-i fie mai uşor în caz de urgență – şi întotdeauna lua cu el şi un film-momeală, făcut în locurile pe care avea dreptul să le viziteze. Desigur, Dany nu-i ştia secretul. Într-un acces de deprimare l-ar fi trădat, fără îndoială.

Fredonând în întuneric, mişcându-se cu uşurința dată de practica îndelungată (de cele mai multe ori se gândea la orbire în timp ce lucra), se hotărî ca, de data asta, să înceapă cu filmul cel mai important, şi nu cu al doilea, făcut în timp ce se îndrepta spre întâlnirea cu Mustafa. Pe acesta putea să-l mai folosească. În orice caz, se îndoia de calitatea lui. Pregăti baia de developare, deschise carcasa cu un fior de emoție…

Brusc, îl orbi o lumină strălucitoare. Uşa era larg deschisă.

Rămase ca o stană de piatră, privind filmul stricat.

O voce stridentă îi rodea mintea, ca un vierme ce atacă miezul unui măr.

— Hans, ai avut dreptate cu Atena! Există acolo o stație a unui skelter public numită Lyceum. Numai că ei îl scriu într-un mod ciudat. Aşa că m-am dus acolo, iar cineva mi-a schimbat cartonaşul cu un altul. Nici pe ăsta nu pot să-l dezleg… Ah… E ceva în neregulă?

Pierdute: pânze de păianjen. Pierdute: praf ca zăpada netulburată de paşi. Pierdute: acel „după” de nerecuperat, potrivit cu acel „înainte” reconstituit…

În următoarele cinci secunde fu gata s-o omoare. Dar se răzgândi. Se gândi la ceva mai dulce şi mai potrivit. Aruncă filmul şi se întoarse, amabil în expresie şi în voce.

— Ei, ce spune al doilea cartonaş?

Ea i-l întinse nesigură. Ca şi primul, avea o cheie. Răspunsul, dacă nu cumva scăpase din vedere vreun amănunt ridicol de subtil, nu putea fi decât Oaxaca.

— Poţi să-l dezlegi? îl îndemnă Dany. Vreau *atât* de mult să ajung la petrecerea lui Aleuker!

— Da, sigur, pot, confirmă el, înaintând ca şi când ar fi dorit să aibă o lumină mai bună asupra cartonaşului. Şi continuă, după ce respiră adânc: Dar, ce te face să crezi că Aleuker te vrea pe tine ca oaspete? El invită oameni destul de inteligenţi ca să rezolve singuri aceste ghicitori: oameni versaţi, bine informaţi şi demni de cunoscut. Tu, pe de altă parte, eşti stupidă, proastă, lacomă, egoistă, plicticoasă şi total neatentă faţă de alţi oameni. Când ai intrat acum peste mine, ai stricat ceva ce preţuiam foarte mult. Totul este mort şi îngropat fiindcă ai fost prea nerăbdătoare ca să mai baţi la uşă!

— Dar te-am întrebat dacă este ceva în neregulă! se văită ea.

Hans ignoră întreruperea.

— Aşadar, cred că ar fi o idee bună să mă feresc o vreme din calea ta, fiindcă, dacă te mai văd azi, o să te bat măr. Mă voi duce eu la petrecerea lui Aleuker. Şi, până mă întorc, furia o să mi se mai domolească.

— Nu! N-o să-mi furi ocazia! zise ea, agăţându-se de el cu mâinile leneşe şi durdulii. Hans o pălmui pe obrazul stâng şi, în timp ce ea se dădea înapoi – convinsă de durere că el vorbise serios –, el se îndreptă spre skelter.

Ecoul blestemelor ei păru să-l urmeze, deşi ştia că este imposibil.

*

Călătoria nu fu nici scurtă, nici rapidă, dar el o savură din plin.

*

La staţia Oaxaca, ce domina aeroportul abandonat, ploua. În holul skelterului, prin crăpăturile din acoperişul de

beton, apa caldă şi murdară picura în găleți de plastic fără mâner.

Un tânăr zdrențăros îi schimbă cartonaşul cu un altul, sub privirile atente ale unor avizi de călătorie care pretindeau că n-ar fi aşa ceva: un grup mare, de câteva sute, aşa-numiții blocați, atât de îngroziți de călătoria cu skelterul, încât nu-şi puteau aduna curajul să treacă de bariera inexistentă care-i despărțea de grupurile cabinelor de transport. Nu-i reținea imposibilitatea de a plăti: călătoria cu skelterul nu costa nimic. Aşa se cuvenea să fie. Nu există nicio modalitate de a stabili prețul unei viteze infinite şi al unui consum nul de energie. În plus, resursele de imaginație şi ingeniozitate ale omenirii fuseseră micşorate cu mult mai mult de două treimi când apăruse criza de populație. Era deci imperativ să se poată transporta talentele disponibile acolo unde acestea erau necesare.

Zdrențărosul îi disprețuia pe blocați şi nu ascundea acest lucru, deşi nici el nu putea folosi skelterele mai mult ca ei. Dar, cel puțin, motivul lui era tangibil: era un purtător de brățară, sclipirea trădătoare a metalului strălucitor apărea de sub manşeta unei mâneci desfăcute. Pe lângă aceasta, se afla departe de casă; avea fața lată a unui chinez din nord, iar când i se vorbea răspundea ca un papagal: *No hablo espanol!*

Nici măcar nu realizase că Hans îi vorbise în engleză.

Întrebându-se de ce-o fi fost condamnat, bănui că s-ar putea să fi jucat la ruleta-skelter – avea vârsta potrivită, un aer sfidător şi aparținea unei culturi care moştenea fatalismul; Hans îşi aminti de protejații lui Mustafa de la Luxor.

Din motive evidente, vizita rareori locuința complicelui său, dar îşi amintea foarte bine acea primă călătorie pe care-o făcuse în scopul de-a se recomanda drept colecționar al unor cărți a căror valoare avea probabil să crească. Această scuză era plauzibilă; avusese partea lui dintr-o descoperire excepțional de valoroasă de echipament tehnic – în special aparate optice, din sudul Austriei – şi voia un mijloc de investire a chilipirului.

Admitea că Mustafa oferise adăpost unor copii care altfel ar fi murit în şanț şi că îngrijirea lor, cumpărarea stocurilor necesare pentru scriptorium, legătorie şi restul operațiunilor îl costau în fiecare an o mare sumă de bani... Cu toate acestea, Hans îşi avea părerea lui despre o organizare care furniza atâția tovarăşi de pat nubili. Era conştient că Mustafa afişa tradiționala indiferență arabă față de sexul acestora.

Totuşi, îi datora lui Mustafa realizarea unei ambiții arzătoare. Pentru acest lucru, niciun preț nu putea fi considerat prea mare, indiferent cum erau folosiți acei bani. Iar legătura dintre acei tineri de la Luxor şi acest tânăr de la Oaxaca, numai cu puțin mai mare, era neînsemnată; se rezuma la bănuiala că această persoană care-i înmâna cartonaşul de la Aleuker ar fi putut fi genul lui Mustafa.

Atunci de ce îi venise această idee?

Motivul îi apăru, deodată, evident. Se întrebă, pe jumătate conştient, ce-ar face dacă ratarea ocaziei de-a participa la petrecerea lui Aleuker ar aduce-o pe Dany pe punctul de a-l părăsi.

Aproape că se răzgândi şi vru să se întoarcă imediat acasă. Era sigur că nu avea să-şi mai găsească niciodată o nevastă; era prea mare concurența. (Ciudat, acest dezechilibru de la 5 la 3 putea crea o asemenea libertate de alegere pentru o minoritate!) Dar îşi întări hotărârea. Nu merita să fie însurat dacă trebuia să fie pus în fața unor lucruri asemeni celui pe care Dany tocmai îl făcuse. Mai bine să trăiască singur, să închirieze o femeie când avea chef, să găsească poate o tovărăşie masculină acceptabilă care să-i țină casa – nu era o ruşine în asta, nu în ziua de azi...

În orice caz, ceva îi întrerupse şirul gândurilor.

Unii dintre ochii care-l fixaseră în timp ce studia noul cartonaş nu aparținuseră blocaților. Un grup separat de vreo doisprezece pasageri, cei mai mulți tineri, îl văzuseră când se adresase zdrențărosului. Fără îndoială, şi ei urmăreau calea trasată de Aleuker. Oare câte invitații trimisese? Dacă plasa fusese azvârlită destul de mult ca s-o cuprindă şi pe Dany, era logic să fie mii.

Existau aşadar mai mulţi zeloşi care urmăreau scurtături imaginare, formând coduri LNA pe computere sub-legale, căutând ultima adresă cunoscută a lui Aleuker sau riscând să primească o brăţară pentru dare de mită funcţionarilor de la sistemul skelter care ar fi putut să audă vreun zvon în legătură cu locul unde se desfăşura petrecerea.

În grupul prezent aici se afla o fată atrăgătoare în vârstă de vreo douăzeci de ani, un produs al amestecului fantastic de gene pe care îl determinase skelterul. Numai faţa ei amintea de strămoşi originari de pe cel puţin trei conţinente. Ea şopti ceva unui însoţitor de vârsta ei, apoi înaintă curajoasă spre Hans, legănându-şi şoldurile în rochia lungă şi arborând un zâmbet strălucitor.

În mod obişnuit, Hans, ca orice alt bărbat din generaţia lui, ar fi profitat de ocazie, savurând şansa de-a schimba chiar şi numai câteva vorbe cu ea. Dar acum era imun la trucurile feminine. Se îndreptă spre cea mai apropiată cabină de transport liberă şi formă un cod, ca şi cum dezlegase enigma dintr-o privire.

De fapt n-o făcuse; pur şi simplu se îndreptă spre ieşirea publică de la Gozo – un cod pe care îl memorase de multă vreme, deoarece Karl Bonetti îşi primea pacienţii într-un fost hotel din apropiere, acum închiriat pentru birouri. În mod inevitabil, skelterul distrusese în întregime afacerile hoteliere. Nimeni nu era nevoit să închirieze o cameră peste noapte, indiferent cât de departe se afla de casă. Putea să doarmă în propriul lui pat şi să lucreze la celălalt capăt al lumii. Karl chiar asta făcea. Hans avea ideea vagă că psihiatrul locuia, de fapt, în Groenlanda, dar din motive destul de întemeiate şi de numeroase, codul lui de acasă nu era niciodată dezvăluit.

La staţia Gozo, Hans se aşeză pe o bancă de piatră şi – cu o oarecare bucurie, care îl surprinse, fiindcă nu se gândise niciodată să meargă la o petrecere de căutare a comorii – dezlegă înţelesurile duble, complexe, ale unui fals haiku. Acesta îl conduse spre insula Pitcairn, unde găsi un alt tânăr cu mai multe cartonaşe, chiar mai dificile decât cel de la Oaxaca. Tânărul primise pentru a doua oară o brăţară. Mâna dreaptă îi lipsea, ca mărturie a eficienţei circuitului de

siguranță din prima brățară. Cu brățara se putea intra într-un skelter... Acest lucru, sau o probabilă tentativă de a-şi scoate inelul de metal declanşase o încărcătură explozivă concentrată în interiorul brățării.

Foarte neplăcut.

La Pitcairn mai existau trei posesori de cartonaşe. Umblau de colo-colo, prea timizi ca să se apropie de Hans: o femeie de vârstă mijlocie şi doi bărbați cam bătrâiori, având acel aer prăfuit pe care savanții par să-l capete indiferent de formația lor culturală, din cauză că petrec prea mult timp în biblioteci neîngrijite.

În orice caz, Hans nu avu nevoie să-şi refolosească trucul fiindcă dezlegă imediat enigma: Bucureşti. Exista un joc groaznic de cuvinte cu termenul „lei”, în mod clar făcut să-i îndrepte pe cei mai puțin atenți spre Honolulu. Din Bucureşti luă un skelter particular până în Noua Zeelandă, gândindu-se că, dacă Dany ar şti cât de aproape fusese de țintă când nimerise în Canterbury, ar muri de ciudă. Va fi grozav să-i spună când se va întoarce acasă şi s-o vadă agitându-se...

Brusc, se opri. Ştia că i se dăduse de data asta codul pentru o locuință particulară şi că se afla unde trebuia. Păşi pe covorul dintr-un hol de recepție spațios, având aproape treizeci de metri lungime. Perdelele erau trase la ferestre, deşi trebuie să fi fost încă destul de lumină afară. Se ştia: familiilor bogate de pe planetă nu le păsa de noapte şi de zi.

Hans era singur şi în jurul său domnea o linişte mormântală; oricât îşi încorda auzul nu reuşi să audă nimic.

Interfața G

Pe vremea aceea erau uriaşi pe pământ.
Faptul este atestat de documente.
Astăzi tu sau eu putem sa facem înconjurul lumii din trei paşi.
Asta nu înseamnă că tu şi eu am devenit uriaşi.

Mustafa Sharif

7

Apusul Soarelui păta marea cu puncte luminoase ce păreau nenaturale, ca într-un tablou de Van Gogh. Întins într-un şezlong, Chaim Aleuker admira apusul, sorbind din punciul cu rom. Aleuker era un adevărat arhetip al succesului rafinat: subțire, dar reuşind să aibă burtă, extraordinar de bine îmbrăcat, cu o bluză largă, neprotocolară, şi pantaloni sport de mătase naturală. Avea părul aranjat impecabil, iar pe degete îi străluceau inele vechi, valoroase.

Casa – cea mai mare dintre cele trei domicilii ale sale – dădea spre un mic golf orientat spre nord-vest. De fiecare parte a acestuia erau dealuri înverzite, care coborau până la stâncile cenuşii şi sterpe. Între ele se afla o mică plajă cu nisip. O barcă cu pânze şi una cu motor se legănau, legate de un debarcader micuț. Scena ar fi putut aparține secolului trecut. Asemenea privelişti puteau fi întâlnite doar în câteva locuri pe Pământ.

În jurul lui, şezând sau plimbându-se, în grupuri de doi sau trei, vorbind aproape în şoaptă, erau oaspeții pe care-i invitase şi care formau nucleul petrecerii lui de căutare a comorii. Era foarte improbabil să sosească cineva nou înainte de ora opt p.m. Aleuker făcuse chiar şi un pariu în această privință cu Boris Pech, de la Departamentul de Dezvoltare – şi încă nu se făcuse şapte şi jumătate.

Aşa că, pentru a-i ține de urât şi pentru a aprecia valoarea oricăruia dintre necunoscuții care vor găsi drumul prin labirintul de „chei" aranjat cu grijă, Aleuker invitase cincisprezece dintre egalii lui să vină direct. Pentru o întreagă generație de după Explozie, puterea personală, influența şi inițiativa însemnaseră foarte puțin; omenirea supraviețuia într-o situație complet nefirească; era o adevărată realizare să-ți păstrezi sufletul şi trupul la un loc... Expresia asta nu mai era valabilă, acum lucrurile reveniseră, mai mult sau mai puțin, pe un făgaş normal. Un nou echilibru fusese stabilit, fuseseră trasate noi demarcații între clasele sociale, cuvintele *bogat* şi *sărac* căpătaseră noi înțelesuri.

În adevăratul sens al cuvântului, această mână de oameni, zece bărbați şi cinci femei, puteau fi numiți conducătorii Pamântului. Ei salvaseră cel mai mult dintre ruine. Pe traseele fixate de ei, societatea se ridicase cu un imens efort, ca o locomotivă deraiată care scârțâie iarăşi repusă pe drumul ei, avansând atentă la alte eventuale defecte de pe linie. În mod sigur, nu era o soluție pe gustul fiecăruia. Elita (Aleuker ura acest cuvânt) număra cam unu la sută din populația supraviețuitoare. Era un fapt banal, care rezultase din efectul îngrozitor de traumatic al Exploziei. Indiferent care erau motivele invocate de oameni când nu voiau să aibă de-a face cu skelterele (principii religioase, căutarea de noi temeiuri sau orice altceva), adevărul putea fi definit cu un singur cuvânt: teama.

Fiindcă le era teamă să împartă ceea ce era de fapt la dispoziția tuturor – cu excepția celor care căpătaseră câte o brățară pentru încălcarea codurilor, folosirea sistemului pentru jaf sau acoperirea unei crime – deveneau uneori geloşi şi încercau să saboteze munca noilor conducători. Din când

în când, câte o bandă ataca ieşirea dintr-un skelter sau dădea o lovitură la un bogătaş. Cei care procedau aşa preferau să-i aducă pe toți la statutul lor de oameni care se bălăcesc în noroi, şi nu să se înalțe pe calea liberă, deschisă spre adevăratele realizări.

Elita era mult prea restrânsă. Resursele ei umane erau atât de încordate, de solicitate, încât le puteai auzi vibrând. Trebuia făcut ceva pentru a fi lărgită. O idee amuzantă, întâmplătoare, apăruse nu de mult în conversație: să se organizeze o petrecere de căutare a comorii, de felul celor atât de gustate de oamenii limitați, aflați pe treapta de jos a utilizatorilor skelterului. O distracție obişnuită să fie transformată într-un adevărat test pentru oamenii cu minți ascuțite şi animați de dorința de-a deveni mai buni.

Merita, în mod clar, să fie făcută încercarea, deşi Aleuker avea puține speranțe că o să se realizeze ceva.

*

— Încă te mai aştepți să câştigi pariul, Chaim? întrebă o voce alături de Aleuker.

Vorbise Boris Pech, afabil, elegant în costumul lui albastru de velur, şeful Departamentului de Dezvoltare, cel mai nou dintre departamentele administrative planetare. Se dezvoltase dintr-un mic nucleu al Autorității Economice şi avea ca misiune inventarea unor noi mijloace de exploatare a ceea ce vechea lume lăsase în cantități uriaşe: piese de schimb pentru maşini învechite, jucării pentru adulți de care nimeni nu mai avea nevoie, maşini pentru jocuri de noroc şi altele asemenea. Boris Pech descoperise nenumăratele şmecherii nou-nouțe şi fusese automat ales şef al Departamentului de Dezvoltare atunci când acesta fusese creat, în urmă cu cinci ani.

Nu se făcuse multă publicitate în jurul activității lui; opinia publică era încă împotriva inovațiilor. Dar, mai devreme sau mai târziu, oamenii aveau să descopere că progresul mai era posibil, în ciuda tuturor dificultăților.

Chaim chicoti:

— Mai sunt douăzeci de minute, zise. Iar cheile pe care le-am lăsat sunt destul de dificile… Vorbeai cu Fred Satamori, nu-i aşa? Era posomorât când a sosit. I s-a întâmplat ceva?

Trecu un chelner cu tava de băuturi şi gustări. Boris se servi înainte să răspundă:

— Nu chiar, dar într-un fel da, zise el în cele din urmă.

— Înțeleg. Ai căpătat obiceiul să faci şarade, şi acum vorbeşti într-un jargon misterios.

— Dimpotrivă. Spun purul adevăr. Pe drum, Fred s-a oprit pe la Mustafa Sharif, crezând că se număra şi el printre invitați şi gândindu-se că ar putea veni împreună. Ştii, colecționează operele lui Mustafa de mai multă vreme decât oricine.

— A… Chaim lovi uşor, cu un inel, marginea paharului, gânditor. Şi Mustafa era supărat că nu a fost invitat, nu?

— Nu, deloc. Fred zicea că n-ar fi venit chiar dacă ar fi fost invitat. Nu este de acord cu încercarea noastră de a perpetua… sistemul managerial pe care l-am dezvoltat.

— Deci, în cele din urmă a recunoscut asta, spunând-o în atât de multe cuvinte? Interesant. Şi puțin îngrijorător…

Boris clipi.

— Nu înțeleg.

Chaim se întinse, ridicându-se pe jumătate din şezlong, ca şi cum ar fi dorit să împiedice începutul unui cârcel. Zise:

— Poate exagerez, dar cred că Mustafa este un om periculos. Nu ți-a sărit niciodată în ochi faptul că este practic singurul dintre… dintre noi, nu găsesc un termen mai bun, care a reuşit să se integreze într-o comunitate non-skelter?

— Şi asta îl face periculos? Aş zice dimpotrivă! E timpul să…

— Desigur, desigur! îl întrerupse Chaim. Dar cum a reuşit? Gudurându-se; prin ceea ce s-ar putea numi necinste evidentă. Ai participat vreodată la acele întâlniri pe care le organizează în zilele de mare sărbătoare islamică, atunci când imamii vin şi recită Coranul toată noaptea? El nu este un credincios. La naiba, a editat cele mai multe dintre cele ce sunt cunoscute acum ca învățăturile prințului Knud şi nu

crede în Drumul Vieții mai mult ca tine! Presupun că ai rămas un bun materialist dialectic?

Boris chicoti.

— La fel ca oricine în zilele astea. Nu cred că tăticul Lenin – ca să nu mai vorbim de bunicul Marx – ar avea multe idei în comun cu mine, dacă am avea ocazia să stăm de vorbă. S-a întâmplat însă ca modelul sovietic să ne fie la îndemână atunci când a trebuit să încercăm reconstruirea economiei mondiale.

— A, l-am jefuit din plin, constrânşi fiind. Dacă n-am fi redistribuit cu forța resursele disponibile, mult mai mult de două treimi din omenire ar fi murit; dacă n-am fi intervenit ori de câte ori vreo grupare extremistă locală se hotărâse să caute răzbunare; dacă nu i-am fi pus în valoare pe cei care posedau talentul necesar pentru a lucra cu noi şi nu împotriva noastră, creând replica unui grup privilegiat de membri de partid… Nu, n-am fi făcut niciodată reparațiile pe care am reuşit să le facem, chiar aşa provizorii cum sunt.

— Mustafa nu vrea să recunoască necesitatea, nu-i aşa?

— Nu, într-adevăr. Şi niciodată n-am fost prea sigur din ce motiv. Nu-mi pot da seama dacă, fiindcă urăşte din tot sufletul tot ce ține de zilele şi mijloacele de odinioară sau fiindcă, în secret, este un ambițios.

Boris rămase cu gura căscată. După o pauză, zise:

— Îmi duc aminte de un citat, cred, deşi nu rețin exact cuvintele. Un poet englez care s-a referit la oamenii cu aceeaşi ocupație ca a lui…

— A, da. „Legislatorii nerecunoscuți”, nu-i aşa?

— Da, exact. Era Shelley?

— Am uitat. Dar l-ai menționat bine în acest context. La reşedința lui din Luxor, Mustafa se poartă ca un calif, nu-i aşa? Joacă un rol pe care oamenii de acolo îl recunosc, fiind destul de nesofisticat ca să dorească o distincție între bogați şi săraci; a intrat sub pielea lor, după cum am spus. Este necinstit.

Boris ezită. Spuse:

— Chiar şi aşa, este o minciună cusută cu ață albă, în mod clar. Viața ar fi mult mai uşoară pentru mulți dintre noi,

inclusiv pentru tine, dacă am face la fel. Nu-i o coincidenţă că atât de mulţi dintre noi trăiesc azi pe mici insule, unde îi poţi cunoaşte personal pe cei care fac necazuri şi îi poţi, eventual, linişti.

— Să-i mituieşti ca să-i linişteşti?

— Din când în când e necesar şi acest lucru. Nu există alternativă. Este o situaţie la fel de dificilă ca aceea a lumii de acum treizeci de ani.

— Nu, nu şi iar nu, replică Chaim. Un lucru pe care *nu* trebuie să-l facem este să clădim fundaţia viitorului pe dezamăgire. Ştiu, există oameni care mă urăsc de moarte. Se află chiar de cealaltă parte a acestor dealuri. Arătă cu degetul mare peste umăr. Practic, uneori le simt respiraţia în ceafă: maori adăpostiţi în fundăturile tihnite ale vechilor tradiţii, albi din comunitatea engleză care au fost crescuţi în credinţa că ţara-mamă este cea mai mare de pe pământ şi încă nu acceptă că ea nu mai există... Oficial, sunt evreu; asta le dă un motiv suficient ca să mă urască, chiar dacă mi-am cumpărat legal terenul. Asta fiindcă au fost întotdeauna convinşi că orice evreu cu avere a căpătat-o în mod necinstit. Dar singurul fel în care nu trebuie să îndrăznim a fi de acum încolo este să fim ipocriţi, Boris! Nu trebuie să imităm minciunile care au distrus vechea lume, nu trebuie să ne prefacem că bogaţii sunt o povară, nu trebuie să ne ridicăm împotriva inteligenţei, nu trebuie să predicăm o fraternitate iubitoare, cu Biblia într-o mână şi cu o bombă cu hidrogen în cealaltă!

Boris aprobă sobru.

— Deja am făcut nişte paşi în direcţia asta. Declarând sistemul skelter liber şi deschis...

— Ha! Chaim îşi înghiţi băutura. Ce vede puştiul ambiţios de la ţară când merge pentru prima oară la ieşirea dintr-un skelter? Blocaţi, sute de blocaţi, şi purtători de brăţară care îi taie calea! Ştii că uneori aceştia atacă oamenii care încearcă să intre într-o cabină de transport?

— Da, am auzit de aşa ceva. Ar trebui pur şi simplu să punem paznici...

— Asta-i exact ce *nu* trebuie să facem! izbucni Chaim. Patrule armate în stațiile skelter? Nu pot găsi un mod mai bun de a introduce nebunia trecutului în ceea ce am sperat şi ne-am rugat să fie un viitor mai luminos! De fapt, acesta a fost motivul principal pentru care am fost de acord cu organizarea acestei petreceri. Sper cu disperare că va apărea cineva care să gândească în termeni de non-gărzi, non-arme, non-zăvoare. Şi, prin asta, non-privatere. Dacă am putea găsi câțiva oameni, numai o mână de oameni care au trăit toată viața considerând skelterul drept un lucru normal, care s-au adaptat la el în loc să-l privească de parcă ar fi un monstru mecanic înspăimântător…

Cu o înfățişare lugubră, clătină din cap.

— Ceea ce-ai spus mi-a adus aminte de ceva, murmură Boris. Cum merge aventura ta particulară de reabilitare?

— Poftim?! A, cu sălbatica? Rău, fir-ar să fie! De fapt, am de gând să abandonez. Până acum nu mi-am dat seama cât de oribile trebuie să fi fost prejudecățile trecutului şi nici cât pot ele să mutileze un copil cu o inteligență nativă. Subliniez, ea este încă un copil. Am încercat tot ce mi-a trecut prin minte: convingere, rugăminți, forța exemplului, instruire sistematică, mită… Nu merge. Se vorbeşte de oameni cărora le era frică şi de propria lor umbră. Prin ceea ce i-au făcut au determinat-o să-i fie frică şi de propria-i materialitate!

— Dar o să vină aici în seara asta?

— S-ar putea. Eu i-am spus să vină. Dar nu-ți pierde timpul cu ea, nu merită.

Brusc, un sunet melodios se auzi de la clopoțelul de pe peretele casei. Toți cei aflați în curtea interioară priviră în mod reflex în acea direcție. Recăpătându-şi imediat amabilitatea obişnuită, Chaim sări în picioare, privindu-şi ceasul.

— Tocmai am pierdut pariul! Încă nu este ora opt, şi cineva a reuşit să ajungă aici! Mă întreb cine o fi?…

Interfaţa H

Fără îndoială că eşti mai inteligentă, iubita mea,
Şi nu vei încerca să mă faci gelos pe un rival.
Pe lume sunt atât de puține fete frumoase
şi deştepte
Încât m-aş simți egoist să țin vreuna numai
pentru mine.
Alege deci drept amanți oameni pe care
să-i pot respecta.
Altfel îmi voi pierde tot respectul pentru tine.

Mustafa Sharif

8

La început mirat, apoi enervându-se, Hans înaintă în camera cu tavan înalt în care îl transportase skelterul care îi aparținea, după toate probabilitățile, lui Chaim Aleuker. Privaterul era scos din funcțiune, lucru care se potrivea cu ideea de petrecere deschisă tuturor nou-veniților. Camera însă nu se potrivea. La celălalt capăt se aflau mese lungi, acoperite cu şervete albe şi scorțoase, ce ascundeau probabil farfurii cu mâncare, pahare şi sticle de băutură. Pe pereți erau tablouri minunate, de felul celor pe care te aşteptai să le cumpere Aleuker. Dar nu se auzea niciun sunet, nici chiar muzică, nimic care să sugereze o petrecere festivă.

Oare, printr-un miracol, ajunsese el înaintea tuturor? Sau întreaga afacere nu era decât o păcăleală crudă? Se

spunea că în atmosfera rarefiată a oamenilor bogaţi şi privilegiaţi se dezvoltase un simţ deformat al umorului...

Brusc, o uşă se deschise şi intrară doi servitori: un lacheu şi o fată în casă, îmbrăcaţi cu uniforme identice, verzi, brodate cu şnur alb. Desigur, amândoi purtau brăţări; nimeni din cei cu liber acces la sistemul skelter n-avea motive să accepte o muncă de servitor. Fata avea o faţă foarte urâtă, brăzdată de o cicatrice pornită de la tâmpla stângă şi pierdută sub gulerul înalt al jachetei. Cu toate acestea, avea o siluetă superbă: piept plin, talie subţire, şolduri mari. Hans se întrebă în treacăt de ce fusese atât de proastă încât să se pomenească cu o brăţară, când ar fi putut să aleagă dintr-o mie de bărbaţi doritori.

Îi urară bună seara – da, desigur, aici trebuia să fie seara devreme –, iar lacheul îi ceru cartonaşul care-l condusese aici. După ce-l studie, îl întrebă cum se numeşte, repetă încet numele şi îi făcu nou-venitului un semn cu mâna spre ferestrele acoperite până cu o clipă în urmă, când servitoarea dăduse draperiile la o parte.

Ieşi la iveală o curte interioară încadrată de vegetaţie, cu marea dincolo de ea, unde femei şi bărbaţi îmbrăcaţi incredibil de elegant priveau spre el în expectativă.

Instantaneu, lui Hans i se uscă gura. Plecase de acasă într-o asemenea grabă, încât nu se obosise să-şi schimbe hainele lui obişnuite: o bluză cu mâneci scurte şi pantaloni şifonaţi de bumbac, destul de subţiri încât să poată fi îndesaţi într-un costum izotermic, cu buzunare umflate de nenumărate nimicuri. În plus era şi nebărbierit, iar părul îi era ciufulit ca un cuib de pasăre.

— Pe aici, domnule, îl îndemnă servitorul. Stăpânul meu este nerăbdător să vă cunoască.

Era prea târziu ca să dea înapoi. În afară de asta, îl recunoscuse deja pe faimosul Aleuker, care radia de ceea ce părea să fie o plăcere sinceră. Servitoarea făcu să gliseze o parte din fereastra înaltă din tavan până în podea, iar Hans trecu dincolo în urma servitorului, ca să-şi întâlnească gazda.

Niciunul nu schiță vreun gest ca să-şi dea mâna. Obiceiul se pierduse; fuseseră prea multe boli contagioase. Pe de altă parte, prietenii apropiați se sărutau în public mult mai des decât se obişnuia în vechea cultură occidentală: un gest care transformase simpla simpatie într-o dorință de a împărtăşi riscul. Foarte ciudat! Hans îşi blestemă capul încărcat cu date lipsite de importanță. Toate aceste chipuri, unele albe, unele cafenii, unele galbene…

— Ce plăcere! zise Aleuker cu căldură. Mi-e teamă că nu ți-am reținut numele când l-a repetat servitorul…

— Hans Dykstra, se auzi murmurând. Sunt recuperator, din…

Ezită. Nu era nicio problemă că-şi spusese profesiunea; era ceva respectabil şi respectat, dovedind că cel care-o practica se pricepea s-o facă. Însă nu ştia dacă era o formulă corectă să se refere la domiciliul lui într-un cerc înalt ca acesta. Se ştia că respectul pentru viața particulară valora infinit mai mult decât averea cuiva.

Cum Aleuker părea că aşteaptă, Hans îşi termină declarația:

— Din Malta. Valletta, mai exact.

— A, da? N-am mai fost acolo de foarte multă vreme, zise Aleuker, în timp ce Hans se gândea cu întârziere la un corolar pentru ultima lui supoziție: putea să presupună că obsesia în privința vieții particulare se diminuase, pe măsură ce mijloacele disponibile s-o protejeze se dezvoltaseră? Aveam un prieten acolo, continuă Aleuker. Poate îl cunoşti pe Christos Micallef?

Hans clătină din cap.

— Norocul tău. E o ticăloasă adevărată.

— …?

Dar, înainte să apuce să răspundă ceva, un clopoțel sună. Aleuker privi brusc dincolo de Hans, în casă.

— Hm! Se pare că a început asaltul. Sper că n-am subestimat numărul – întreg proiectul a fost calculat, dar… Ei, asta-i bătaia mea de cap, nu a ta. Serveşte-te cu o băutură, simte-te ca acasă şi scuză-mă cât mă duc să-l întâmpin pe numărul doi.

Hans nu fu surprins când se întoarse şi îl recunoscu pe cel de-al doilea sosit. Era fata pe care o întrezărise la Oaxaca. Aleuker afişă un zâmbet până la urechi. Veselia îi mai scăzu un pic când o urmă prietenul ei. Asta ar fi trebuit să fie amuzant. Dar Hans n-avea chef să găsească ceva distractiv. Era sincer speriat de propriul său curaj. Era la fel de anacronic aici ca un creştin habotnic la un ritual al Drumului Vieții. Poate ar trebui să plece imediat?

Nu, la naiba cu ideea asta! Cel puțin o oră se purtase curajos, iar absența lui nu durase îndeajuns de mult pentru ca Dany să aibă remuşcări. Scopul lui principal fusese atins: era aici, vorbise personal cu Aleuker, chiar dacă se aştepta să fie uitat după cinci minute. Nimeni nu va fi îngrijorat dacă se va pierde pentru o vreme într-un colț liniştit.

Se îndreptă spre un chelner care tocmai trecea, luă un pahar de vin şi, întorcându-se, văzu că un om simpatic, purtând un costum de velur albastru, îi zâmbea.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să câştig pariul cu Chaim! exclamă acesta. Nu se întâmplă în fiecare zi să poți lua bani de la tipul ăsta. A insistat, înțelegi? A zis că, ținând seama de computerele lui – de fapt sunt ale mele, ce naiba! – nimeni nu va dezlega enigmele lui stupide şi nu va sosi aici înainte de ora locală opt seara. Dar iată că ai apărut tu şi-ai făcut țăndări timpul lui limită!

— A... Da? murmură Hans, abținându-se să-şi consulte ceasul, care i-ar fi indicat o oră total nesemnificativă.

— Ei bine, da. Ai sosit cu mult timp înainte, afirmă omul în albastru. Apropo, eu sunt Boris Pech. Am auzit că eşti recuperator?

— Sunteți *faimosul* Boris Pech? nu se putu abține Hans.

— Poftim? Bărbatul clipi. A, da, ai putea spune şi aşa. Cel de la Departamentul de Dezvoltare, dacă la asta te referi. Dar tocmai voiam să te întreb: lucrezi cumva vreodată în Europa?

— A... din când în când. Atunci când căpătăm permisiunea să explorăm o zonă ce a fost declarată ca fiind lipsită de ciumă şi de radiații.

— Mă întreb dacă n-ai dat peste ceva care ne-ar putea ajuta să ieşim din impas. Am cercetat amănunțit America de

Nord, Rusia, puțin din Japonia, până unde am putut să ajungem. Europa este ultima noastră speranță, deşi bănuiesc că ar putea fi ceva şi în Brazilia... Dar, desigur, Brazilia e cel mai nesănătos loc de pe pământ în ziua de azi.

— Aşa am auzit, murmură Hans.

În acel moment existau mai puține ştiri din interiorul Americii de Sud chiar decât din Africa Centrală sau China. Nu era o simplă întâmplare faptul că în acestea două din urmă, oamenii, după ce deciseseră că skelterele erau ceva rău, fuseseră capabili să-i măcelărească pe călători de cum îi vedeau. Se desfăşurau războaie sângeroase, întrucât zeci de conducători locali mărunți încercau să-şi formeze noi imperii, masacrându-i pe cei care îndrăzneau să li se opună.

— Ei bine, problema este următoarea, continuă Pech. Anul trecut, ai noştri au pus un skelter pe Lună, după cum ştii. Fără îndoială, te-ai întrebat de ce nu am folosit drăcia asta până acum!

Hans confirmă. Auzise de această aventură anunțată drept prima garanție a capacității omului de a depăşi realizările ştiințifice ale perioadei pre-skelter, pe care atât de mulți oameni o priveau ca pe un fel de Epocă de Aur. Dar nu se aşteptase să poată discuta neprotocolar cu unul dintre experții responsabili de acest proiect.

Adânc în amintire îi răsună o vorbă aruncată de Dany, într-un moment de inspirație, în timpul uneia dintre frecventele lor certuri, şi pe care, din fericire, nu avusese inteligența s-o mai folosească din nou. Îl rănise. Îl acuzase că se târa la picioarele trecutului, fiindu-i teamă să întreprindă ceva ce ar putea da o formă viitorului, chiar şi viitorului său personal.

E adevărat, nu prea fusese încurajat să procedeze altfel. Contactul lui cu oameni care să aibă idei noi şi modalități de a le pune în aplicare se reducea la raportarea depozitelor secrete de bunuri industriale pe care le dezgropa. Misiunea lui era să le descrie şi să le identifice, iar nu să indice la ce-ar trebui ele folosite.

Singurul lui proiect cu adevărat personal nu avea să fie cunoscut până după moartea sa… Această decizie era o judecată sănătoasă.

Cu glas tare, rosti:

— Da, acest lucru m-a nedumerit. De ce?

— Fiindcă cele mai bune măsurători ale noastre nu ne-au dat câmpul de transmisie cu o precizie mai bună de doi centimetri în plus sau în minus. Desigur, la o asemenea distanță mare, pare lipsit de importanță. Pe Pământ această problemă nu există: să se greşească cu doi milimetri nu înseamnă nimic şi se pot compensa automat fluxurile de crustă şi alte neplăceri minore. Iată de ce visăm cu toții să facem rost de un lot din acele lasere de foarte înaltă precizie la care, se zice, lucrau cei de la Zeiss din Jena când…

Hans îl lăsă să trăncănească în continuare. N-avusese nici cea mai vagă idee că distanța până la Lună fusese măsurată cu o precizie de mai puțin de doi centimetri, dar nu avea de gând să o recunoască. Nu intenționa să vorbească foarte mult la petrecere. Avea să se străduie să asculte.

Din felul cum vorbea Pech era evident că engleza nu era limba lui maternă, aşa cum nu era nici a lui Hans. Hans şi Dany se născuseră din părinți francezi şi flamanzi, el în Anvers, ea într-un sat de lângă Liège.

Dar Pech folosea această limbă cu o fluență şi un vocabular care-l făceau pe Hans să pară un şcolar înapoiat, deşi acesta îi decretase lui Dany, când se căsătoriseră, că vor folosi engleza atât în particular, cât şi în public. Ea fusese de acord că propunerea era rezonabilă. Engleza era prima sau a doua limbă a majorității celor care supraviețuiseră Exploziei, mai răspândită decât oricare alta, cu excepția chinezei şi a limbii swahili. Niciuna dintre acestea nu fusese însă răspândită, asemeni unor pete de culoare, pe întreg globul. Dar îi persista neplăcut în minte şi era teribil de conştient cât de mică era zona din marea ei bogăție pe care ajunsese s-o exploateze. Iar dacă Pech era un exemplu tipic de prieten al lui Aleuker…

Chiar era. Aşa încât Hans persistă în hotărârea lui, descoperind aproape imediat că acest lucru era atât un

avantaj – un ascultător răbdător era automat catalogat drept „încântător” –, cât şi un păcat. Hans se înțelegea rareori bine cu străinii şi se aşteptase ca prietenii lui Aleuker să privească petrecerea de căutare a comorii ca pe-o glumă. Dar aceştia nu păreau câtuşi de puțin dornici să-şi etaleze superioritatea. Evident, considerau că oricine rezolva cheile criptice merita să fie tratat ca unul la fel de bine informat şi de inteligent ca ei.

Acest lucru îi dădu lui Hans o senzație de caldă strălucire interioară, tulburată doar de faptul că era obligat să-şi mențină rolul de „bun ascultător” în loc să... Să îndrăznească? Nu! *Nu!* Nu trebuie să pomenească ceea ce, într-o zi, va adăuga propriul lui nume în registrul celor faimoşi, proiectul lui secret... (La naiba, ce vin este ăsta? Trebuie să fie unul tare, dacă îi trece prin cap să-şi recunoască preocupările ilegale!)

N-are importanță. Să fie tratat de membrii acestui grup exclusivist ca un egal, oricât de temporar, era o distincție. În ultimul deceniu, ştirile începuseră să fie iarăşi acceptabile, pe măsură ce durerile psihologice ale rasei umane începeau să se vindece şi, o dată cu dizolvarea națiunilor, indivizii deveneau capete de afiş. Indivizi, ceva de genul: „Fred, l-ai cunoscut pe Hans, cel care a ajuns primul la petrecere?” Era vorba de omul de ştiință din Okinawa, Frederick Satamori, directorul adjunct al Autorității Skelter. (Ce-ar gândi oare dacă ar şti că se află față în față cu un infractor?) Sau: „Ingrid, dragă, am auzit că ai pierdut pisicile! Asta înseamnă că acum n-a mai rămas niciuna?” O compătimea pe doctor Ingrid Castelnuovo, biologul care tocmai eşuase în salvarea de la dispariție a pisicii domestice. (Ea era de atâta vreme adepta Drumului Vieții, încât lui Hans aproape îi era ruşine să-şi recunoască aderarea la această credință...)

Îşi imaginase că aceste persoane nu sunt reale, din moment ce nu te puteai apropia de ele; se auzise de ele, dar nimeni dintre cei pe care Hans îi cunoscuse nu le întâlnise vreodată. Şi totuşi, acea idee trebuie să fi fost falsă. Această duzină şi ceva dintre prietenii cei mai apropiați ai lui Aleuker, selecționați din foarte numeroasele lui cunoştințe, aceşti

oameni cu talente considerate remarcabile în orice epocă, se amestecau mulțumiți cu străinii care se tot revărsau din skelterul fără privater: timizi, oameni evident rezervați, de vârste înaintate, care trebuie să fi trecut prin agonia nehotărârii înainte de a ajunge la concluzia că, pentru ocazia de a-l cunoaşte pe Chaim Aleuker, merita să profite de cheile pe care învățătura lor îi făcea capabili să le descifreze; tineri studenți aroganți, evident hotărâți să dovedească faptul că erau pe măsura celor mai bătrâni; fete drăguțe şi prostuțe, care ajunseseră aici în umbra iubiților lor cu un coeficient de inteligență mai ridicat...

Fantastic! Şi, în plus, o distracție grozavă! Ora pe care Hans singur si-o acordase era pe sfârşite, însă el modifică timpul limită, hotărându-se să stea cel puțin încă pe atât.

Interfaţa I

Cine este vecinul meu?
Întrebă necunoscutul.
Profesorul răspunse cu o parabolă
Despre un om care făcea o călătorie.
Cine este vecinul meu?
Întreb din nou.
Farisei şi leviți dintr-un milion
Trec de cealaltă parte a uşii skelterului meu.

Mustafa Sharif

9

Lăsându-se vesel în voia conversației stimulatoare, a băuturii de primă calitate şi a mâncării delicioase – aici, în sudul îndepărtat, în mare, încă se găseau peşti sănătoşi şi o bună parte a pământului putea fi cultivată în maniera tradițională, dacă era protejat împotriva ploii –, Hans se desfăta în secret cu imaginea zilei de mâine.

Avea s-o facă pe Dany să plângă, să plângă cu adevărat, descriindu-i cu însuflețire ocazia unică pe care ea singură o pierduse stricând filmul lui prețios... Desigur, n-ar fi dezlegat „cheile” care ar fi condus-o aici. Îi va da de înțeles, destul de clar, ca să nu înțeleagă greşit, că ar fi fost fericit să o însoțească la petrecere, aici ar fi strecurat-o cu abilitate în discuții ce depăşeau nivelul ei, ar fi ajutat-o să lase impresia că nevasta tipului aceluia, Dykstra, nu arată cine ştie ce, dar trebuie că este destul de deşteaptă, în spatele fațadei sale

tăcute... În decursul vieții lor conjugale Hans fusese obligat să-şi asume asemenea sarcini neplăcute în locul ei, dar, întrucât îi găsea pe aceşti străini de elită atât de plăcuți, era convins că trucul i-ar fi reuşit şi într-o companie nemaipomenit de distinsă. În folosul lui, dacă nu al ei.

Îl văzu din nou pe Frederick Satamori, la celălalt capăt al curții interioare, în timp ce se deplasa de la un grup la altul, întotdeauna binevenit, şi se gândi la enormitatea infracțiunilor pe care, în conformitate cu standardele oamenilor de ştiință, le comitea.

Acest eveniment va trebui, în mod cert, înregistrat în dosarele sale secrete. Într-o zi, cineva va citi relatarea lui despre această petrecere şi va râde în hohote.

*

Spera să mai aibă şansa să vorbească cu Aleuker. Avea deja pregătit un gambit pentru început. Asta fiindcă prezența numeroaselor plante din hârdaie şi vase în vasta curte interioară sugera că proprietarul ar putea fi adeptul Drumului Vieții. Dar ocazia nu apăru. Scăldat în adulație, inventatorul părea să țină piept unui grup mare de admiratori, ori de câte ori trecea la o distanță de la care Hans îl putea auzi: întotdeauna un grup diferit, dar mereu acelaşi subiect – privaterul.

— Când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu lumea fără el…! spuse cineva tare, şi Hans glosă cinic:

— Şi ce zici că s-ar fi întâmplat cu lumea fără el?

Nu rostise cu voce tare cuvintele. De fapt, era copleşit de un fior tăcut de aprobare. Lipsită practic de orice alt mijloc de transport pe distanțe mari – fiindcă industria nu mai exista ca să înlocuiască aparatele de zbor şi pacheboturile oceanice distruse de Explozie, ca să nu mai vorbim de petroliere, cargoboturi şi avioanele-cargo; nu exista destul petrol ca să se pună în funcțiune camioanele şi maşinile rămase; căile ferate fuseseră lăsate în paragină în cele mai multe dintre țările avansate –, omenirea nu avea nicio alternativă viabilă pentru skelter. Era ieftin, nu foarte dificil de construit şi foarte trainic.

Totuşi, el fusese cauza Exploziei. La un deceniu după ce fusese introdus, devenise periculos şi ameninţa să infecteze rasa umană cu ochlofobie generalizată.

Modelele de început trebuiau să fie accesibile oricărui om care forma codul potrivit, indiferent dacă era prieten sau duşman, căci ar fi costat zeci de mii ca să activeze cristalele de forţă. Skelterele nu puteau fi închise sau deschise, puteau numai să vibreze într-o stare permanentă de freamăt. Dacă erau închise, trebuiau trimise înapoi la fabrică pentru a fi energizate din nou. Această operaţie ar fi costat trei sferturi din cheltuiala iniţială.

Anii groaznici ce urmaseră Exploziei reprezentaseră o perioadă de instabilitate, indiferent dacă vreun sistem de transport avea să supravieţuiască sau dacă fiecare skelter de pe Pământ avea să fie distrus de bande nebune de bandiţi, escroci, criminali, delincvenţi juvenili şi chiar soldaţi străini care năvăleau ca lăcustele în oraşe. Fusese ideea Vestului să transporte sabotorii cu ajutorul skelterului în teritoriul „inamic”, dar când Estul le-o plătise cu aceeaşi monedă, puţini privilegiaţi care posedau skeltere private supravieţuiseră pentru a regreta investiţia făcută. Skelterele din Combloc erau publice şi puteau fi păzite.

Nu că paza lor ar fi schimbat ceva în cele din urmă...

Chinuit de convingerea că o invenţie făcută în propria lui ţară, Suedia, determinase prăbuşirea civilizaţiei, prinţul Knud fusese îmboldit să creeze doctrina Drumului Vieţii şi s-o răspândească în milioane de exemplare şi într-o sută de limbi, pe propria lui cheltuială, în cele mai îndepărtate colţuri ale globului – o pledoarie din inimă pentru ca umanitatea să înceteze să alerge după idoli şi ideologi, să înveţe să accepte realitatea, să considere acest cvasi-Ragnarök doar o criză de populaţie, pe care orice specie trebuie s-o suporte atunci când există o înmulţire excesivă.

Pledoaria eşuase. Invenţia lui Aleuker – privaterul – restabilise o aparenţă de normalitate în lume.

În scurtă vreme, skelterul încetă să fie o ameninţare şi deveni un mijloc de reconstrucţie, adunând laolaltă fragmentele izolate ale civilizaţiei sfărâmate. Acum, comerţul

cu coduri se număra printre cele mai odioase infracțiuni ale secolului XXI, favorizat în aceeaşi măsură de opinia publică şi de legile schematice, dezorganizate, cârpite din resturile unei duzini de tradiții legale eterogene.

(În casa aceea din Umeå: fuseseră spioni sau sabotori cei care omorâseră familia Eriksson? Mustafa fusese imediat convins. Reflectând, Hans înclina să opteze pentru criminali. Prizonierii fugari, înainte de apariția brățării, ar fi ucis bucuroşi ca să scape cu bine şi cu atât mai mult după introducerea ei, când skelterul era singura modalitate de scăpare.)

Dar viața nu mai era de-acum insuportabilă. Resursele rămase erau bine exploatate, şi altele noi erau descoperite; prietenii puteau să locuiască la fel de uşor pe alt continent sau pe altă stradă, ceea ce era bine. Îi va lua omenirii mult timp ca să asimileze lecția cea brutală. Oricum, cel puțin exista o cultură care dădea semne că evoluează într-o direcție rațională.

Hans clătină din cap înțelept, deşi puțin amețit, spunându-şi solemn că era oaspetele unui binefăcător universal şi că nu trebuia să fie iritat de faptul că zeci de oameni continuau să se interpună între el şi gazdă.

*

Amețit? Hm... Poate ar fi o idee bună să se ducă să vadă mâncarea etalată în holul în care intrase prima oară. Un timp, o muzică liniştită răsunase în curtea interioară; în ultimele câteva minute volumul ei crescuse şi câteva perechi dansau. Fuseseră aprinse lumini strălucitoare, ascunse printre copaci sau agățate de streşinile acoperişului. Hans nu observase când se înnoptase.

Se duse înăuntru, îşi luă o farfurie şi-l lăsă pe servitor să i-o umple cu carne de ren afumată, peşte proaspăt preparat cu maioneză şi salată orientală crocantă, o combinație tipică a zilei. Foamea rupsese cele mai multe bariere ale prejudecăților care separau bucătăriile naționale. Savură mâncarea, dorindu-şi ca acasă să-şi poată permite să

combine, la fiecare masă, alimente din trei părți diferite ale lumii.

După ce termină, luă încă un pahar de vin de pe o tavă şi se lăsă pe spate în scaunul lui. Se părea că venise momentul să plece. Era pe la mijlocul holului de primire, între skelter şi ferestrele întredeschise care dădeau spre curtea interioară. De aproape o jumătate de oră nicio sosire nu făcuse clopoțelul delicat să sune, iar privaterul fusese reactivat. Ar fi înțelept să nu-şi forțeze norocul. Dar, brusc, toate hotărârile lui dispărură într-o clipită.

Întâmplător, se uita spre o uşă instalată în peretele opus, când acesta se deschise câțiva centimetri şi lumina căzu pe chipul unei fete: ochi mari, sfioşi, ca ai unei căprioare. Ea aruncă o privire, îl văzu şi imediat vru să închidă uşa.

În mod spontan, Hans descoperi că fata micşorase distanța dintre ei şi îi zâmbea. Se auzi spunând:

— Bună!

Ea îi răspunse într-o limbă pe care Hans n-o mai auzise de ani de zile – era mai degrabă un dialect atât de asemănător, încât îl înțelese perfect. Fata murmură o scuză şi încercă a doua oară să închidă uşa.

Hans o opri, întinzând brațul şi întrebând pe un ton ridicat:

— Eşti olandeză? Sau flamandă?

Uimită, ea eliberă marginea uşii şi-şi dădu puțin capul pe spate, cu ochii aceia mari, întunecați, fixați pe chipul lui.

— Nu, nu, sunt din Brazilia, dar…

Brazilia?

Nu reuşea să înțeleagă. Nu putea să se concentreze decât asupra prezenței ei. Era mică de statură, subțire, dar bine făcută – atât cât se putea observa prin costumația lungă, maronie, pe care o purta, în contrast izbitor cu hainele țipătoare ale celorlalți invitați. Fața îi era ovală, gura generoasă, părul negru şi lins, mâinile delicate – într-un cuvânt, era frumoasă. Şi tânără. Putea să aibă între paisprezece şi douăzeci de ani.

— De ce te ascunzi? o mustră în limba lui maternă. Îi atinse mâna, uimit de propria-i îndrăzneală. O fată frumoasă ca tine ar trebui să fie vedeta petrecerii. Vino!

Vreme de o clipă fata păru înclinată să se opună. Apoi cedă şi ieşi în hol cu aerul unui animal sălbatic, aruncând priviri sfioase în toate părţile. Hans era conştient că se afla în centrul atenţiei: cum reuşise acest om îmbrăcat în haine de lucru ponosite să o farmece pe *ea*? Hans savură senzaţia.

— Trebuie să mănânci ceva şi, poate, un pahar cu vin şi…

Cuvinte pe care nu le mai rostise de ani de zile îi veneau prompt în minte şi fu răsplătit auzind-o răspunzând: da, da, te rog!

Dar nu era limba olandeză. Era un idiom foarte înrudit cu olandeza, dialectul *plattdütsh*. Cum Dumnezeu ajunsese ea să vorbească un asemenea dialect în Brazilia?

Din spatele lui, brusc, auzi vocea lui Chaim Aleuker:

— A! Hans, văd c-ai găsit-o pe Barbara! Succes, şi vezi dacă poţi s-o faci să înflorească puţin!

Hans tresări atât de violent, încât aproape vărsă farfuria cu mâncare pe care o umpluse pentru fată. Se întoarse, dar Aleuker trecuse deja şi dispărea în direcţia curţii interioare.

— Deci ţi se spune Barbara! exclamă el, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Fata scutură din cap cu hotărâre.

— Nu, mă cheamă Anneliese Schenker.

— Dar sunt sigur că Aleuker ţi-a zis…

— E o glumă de-a lui. Zice că „Barbara” înseamnă „fată sălbatică”… şi crede că sunt o sălbatică!

În vocea ei răzbătea o notă de furie; îşi îndreptă umerii, îşi strinse pumnii şi privi mânioasă după Aleuker.

Hans ezită numai o clipă, apoi zise:

— Bănuiesc că vrei, poate, să vorbeşti cu cineva despre tine. Nu poţi să găseşti cu uşurinţă oameni care vorbesc limba ta. Eu o vorbesc, mai mult sau mai puţin. Ce-ar fi să mergem să stăm acolo, să nu fim în drumul nimănui? Promit să ascult tot ce-mi vei spune.

Îi dădu farfuria cu mâncare. Ea o luă şi, după o eternitate în miniatură, răspunse:

— Da, vă rog, domnule. Aş fi atât de fericită dacă aş putea vorbi cum trebuie cu cineva, în loc să mă lupt cu engleza pe care o înțeleg numai pe jumătate.

*

Incredibil! Incredibil! Conversez în tête-à-tête cu această fată pe care o soarbe din ochi orice bărbat sensibil de aici... Cum s-a întâmplat? Nu contează! Bucură-te! Bucură-te!

Se concentră asupra povestirii ei.

Venea într-adevăr din Brazilia. Vorbea o limbă atât de apropiată de a lui pentru că provenea dintr-o colonie de fundamentalişti protestanți germani. După primul război mondial, aceştia se hotărâseră să se rupă de luxul imoralei Europe şi să ducă o viață sfântă pe un nou teritoriu.

Mintea lui Hans şovăi, realizând că vorbea cu o creştină. Era ca şi cum ar fi fost transportat înapoi în timp!

Refuzând să accepte maşini, radiouri, telefoane – ca să nu mai vorbim de skelter – cu topoare de piatră şi pluguri trase de cai, ridicaseră un orăşel înfloritor la o sută de mile de orice spațiu locuit şi îl numiseră Festeburg. După un cântec religios, îi explică ea.

Comercializau produsele locale. O dată sau de două ori pe an încărcau într-o barcă legume, pânză, obiecte artizanale, vâsleau în aval spre un oraş-târg unde le schimbau pe unelte, cuie, sârmă şi alte bunuri, cele mai multe din metal, pe care ei nu le puteau fabrica singuri. În afară de asta, nu mai aveau contacte cu restul lumii.

Bunicul ei îi spusese cum ajunseseră în colonie veştile despre războiul din 1939, pe cale orală şi, întâmplător, dintr-un ziar în care era învelit un pachet de semințe, cum *Predikant*-ul îi chemase pe toți pentru o zi, o noapte şi iarăşi o zi de rugă neîncetată, pentru a abate furia lui Dumnezeu de la cei mai credincioşi adepți ai lui.

Şiretlicul trebuie să fi funcționat; în orice caz, cel de-al doilea război mondial trecuse şi nimic nu se schimbase în Festeburg.

Rugăciunea avusese mai puțin succes în cazul epidemiei ce lovise comunitatea şi o ucisese pe mama Anneliesei când ea era doar un copil. Din descrierile ei şovăielnice, Hans deduse că boala ar fi putut fi gripa M, a treia din cele patru noi specii mortale ivite în regiunile muntoase din Noua Guinee, care se răspândise cu iuțeala fulgerului după introducerea skelterului. Sau poate fusese doar o izbucnire întârziată a anghinei difterice din Alaska. Nu-i ceru amănunte. Era prea uluit. Şansa îi adusese un emisar din trecutul pe care şi-l imagina dispărut pentru totdeauna. Până în urmă cu vreo două luni, această fată trăise într-o epocă pre-skelter! Din punct de vedere cultural ea se aflase la o distanță mai mare de lumea modernă decât familia Eriksson. De cadavrele ei scăpase el azi, devreme. (Sau ieri? Ce naiba?)

— Şi ce te-a adus aici? o îmboldi el.

Puțin câte puțin, şovăind, ea îi explică. Undeva în *serto* un şef militar neînsemnat începuse să-şi clădească un imperiu într-un mod cât se poate de tipic. Printre locurile dorite cu ardoare de el se număra şi Festeburgul. Avusese loc un asediu. Tatăl ei fusese ucis. Fratele mai mare, devenit capul familiei, îi poruncise să ia o barcă uşoară şi să vâslească în josul râului, în căutare de ajutor. Cu un curaj incredibil, având în vedere că nu fusese mai departe de casă decât putea să meargă într-o jumătate de zi, ea se supusese.

Primii oameni pe care îi întâlnise erau prieteni de-ai lui Chaim Aleuker, care ignorau pericolele Americii de Sud moderne, petrecându-şi vacanța într-o tabără... cu ajutorul unui skelter portabil. (Hans îşi încreți buzele auzind asta. Un skelter de voiaj trebuia să aibă propriul său mecanism de telemetrie şi costa un milion, dacă puteai găsi un tehnician capabil să-ți construiască unul.)

Ei o trăseseră la mal când barca, lovindu-se de un ciot scufundat, se fisurase, dar nu putuseră să vorbească cu ea până când nu apăruse Aleuker. Anneliese crezuse că era un miracol când Aleuker ieşise din cutia de mărimea unui coşciug, în mijlocul taberei. Înainte, nici nu visase vreodată un skelter.

Găsi şi mai miraculos faptul că Aleuker vorbea idiş şi putea să comunice cu ea într-o manieră rudimentară. Ştia că există şi alte limbi, diferite de dialectul german vorbit în Festeburg, pentru că negustorii contactați de ei vorbeau o portugheză stricată. Fetelor însă li se interzicea să vorbească cu străinii.

După ce descâlcise povestea ei, Chaim îşi convinsese tovarăşii să-şi ia armele şi să pornească spre Festeburg. Dar când ajunseseră acolo, găsiseră aşezarea în flăcări, iar locuitorii exterminați.

Ei... păcat! Toți din grup aveau treburi, iar vacanța le era pe sfârşite. Nu s-au mai preocupat de dictator şi de trupele lui. Disperată, tremurând de groază, îl lăsase pe Chaim s-o conducă la skelter şi s-o aducă acolo.

Cu alte cuvinte, într-un loc care, în conformitate cu educația ei, era o copie fidelă a iadului.

Interfața J

Mi-e ruşine că vreau să cred în judecată.
Pedeapsa mă face laş şi nu voi condamna.
Dacă aş face-o, aş fi printre cei mai vinovați.
Însă nu mi-e ruşine că aceia pe care aş vrea
să-i pedepsesc
Sunt cei a căror crimă e privarea semenilor lor
umani
Şi în special a copiilor, de bucuria îndreptățită
Pe care ar trebui s-o aibă din existența
trupurilor lor.

Mustafa Sharif

10

Poate era necinstit față de Aleuker şi răstălmăcea ceea ce îi spusese fata. Poate că ea vedea violatori la fiecare pas, ca urmare a moştenirii ei îngrozitoare... Cu toate acestea, Hans avea impresia destul de clară că Aleuker îşi pierduse interesul atunci când descoperise că Anneliese nu accepta să-i sară drept în pat şi să facă dragoste sălbatic, ca-n junglă.

Se putea presupune că Aleuker avea un apetit normal, sănătos, pentru femei; într-adevăr, se zvonea că, datorită faimei, se bucurase cu mult mai mult de ele decât i s-ar fi cuvenit. Statistic, partea unui bărbat trebuia să fie de trei cincimi, şaizeci la sută din una, treizeci la sută din fiecare

dacă erau două sau cincisprezece la sută din fiecare dacă erau patru... Calculând, Hans simți nevoia să chicotească.

*

Redevenit serios, se întrebă cum ar fi să se afle în locul lui Aleuker, întâmpinat ca un tată de copiii femeilor din lumea întreagă. Acele norocoase mame potențiale care se dovediseră imune la FPC – Dany nu era şi, în consecință, fusese sterilizată forțat – îşi selectau şi-şi alegeau partenerii fără să țină cont de căsătorie, de avertismentele oficiale severe în privința risipei atât de mari din fondul de gene.

Odată, în urmă cu trei ani, fără să-i spună lui Dany, Hans îşi făcuse reclamă într-unul din acele ziare de intermediere, prost tipărite, care circulau de pe un continent pe altul, servind unui alt scop, mai întemeiat, pe lângă acela de a face legătura între oameni cu gusturi sexuale neobişnuite. Cu atât de puțini oameni rămaşi, era păcat ca el, Hans Dykstra, să nu lase în urmă niciun copil, indiferent dacă putea sau nu să-l crească el însuşi.

Dar singura fată care îi răspunsese nu apăruse la întâlnirea pe care el i-o propusese în Canberra, iar el se simțise atât de prost, încât nu mai repetase niciodată experimentul.

*

Evident, ar fi fost la fel de stupid să-i pomenească Anneliesei de acest lucru, la fel cum ar fi fost un prost să-i spună lui Dany. Îşi reveni şi continuă să asculte.

Se agățase de grupul lui Aleuker, pur şi simplu fiindcă nu ştia unde să se ducă în altă parte. Ca mai toți creştinii, fusese învățată să creadă că până şi adepții sectelor eretice ale propriei sale credințe erau copiii Diavolului, damnați pentru eternitate. Faptul de-a se afla într-o lume plină de ceea ce ea numea păgâni, de oameni care consumau băuturi alcoolice, fumau, păcătuiau trupeşte şi se închinau la idoli falşi, la copaci şi animale, ajunsese aproape să o scoată din minți.

Numai faptul că nu vorbise cu nimeni de săptămâni întregi – cu excepția câtorva schimburi sumare de cuvinte cu Aleuker şi servitorii lui – o îndemnase să vină la petrecere, aşa cum i se spusese. Tot timpul cât vorbi, ochii ei alergară de la priveliştea unei orori la a alteia, iar obrajii îi rămaseră albi ca hârtia.

Când se ivi ocazia, Hans o întrebă câți ani are. Ea murmură:

— Şaptesprezece. Optsprezece, în curând.

La vârsta asta, să-ți vezi tatăl ucis, casa arsă şi toți prietenii măcelăriți…! Acest lucru îi aduse aminte lui Hans de un coşmar de-al lui. El însuşi rămăsese orfan la ultima epidemie de FPC şi o privise pe mama lui murind în chinuri cumplite. Deşi îşi găsise părinți adoptivi buni, în loc să fie aruncat într-una din taberele pentru copii care reprezentau terenul de înmulțire a infracțiunilor secolului XXI, pierderea lor îşi păstrase totuşi forța de a-l impresiona. Se mai trezea noaptea, plângând, şi acum după ce trecuse de treizeci de ani.

Dany nu-l compătimise niciodată, ci doar se plânsese că-i strica somnul. Hans bănuia că această fată ar putea înțelege, în loc să-şi bată joc de un adult care îşi ascunde lacrimile…

*

Brusc, fără niciun avertisment, se auzi un pocnet. Conversația care se desfăşura veselă înăuntru şi în afara holului se frânse brusc, ca un băț uscat călcat de un picior greu.

În tăcerea mormântală care urmă, cineva exclamă:

— La dracu', asta e o armă!

Urmă o goană concertată spre ferestrele glisante care dădeau spre curtea interioară şi, instantaneu, se produse o busculadă când cei care voiau să iasă îi întâlniră pe cei care voiau cu disperare să intre.

Se auzi un strigăt de confuzie; invitații se împingeau şi se învârteau. Anneliese îşi puse mâna pe cea a lui Hans, şoptind:

— E ceva în neregulă?

Hans savură atingerea degetelor ei: atât de uşoară, de caldă, de delicată. I se păru că simte mireasma trupului ei tânăr şi proaspăt. Impactul asupra lui era parcă acela al unui drog.

Ridicându-se, Hans îndrăzni să-şi pună mâna pe părul ei moale, cu un gest ce se voia liniştitor, dar care se transformă într-o mângâiere făţişă. Îi spuse:

— O să întreb pe cineva. Nu te îngrijora...

Era prea târziu! Un alt pocnet despică aerul şi un geam mai mare decât statura unui om din ferestrele glisante se sfărâmă. Hans văzu instantaneu vreo cincizeci de guri întredeschise de uluire...

Apoi toţi cei care se aflau între el şi spaţiul exterior se trântiră la pământ, permiţându-i să vadă clar ce se petrecea dincolo.

*

La gura golfuleţului spre care dădea casa lui Aleuker, două promontorii micuţe se prelungeau înspre mare, întunecate, luminate de razele unei luni de-abia răsărite.

Între ele, formând parcă o ţintă, trei grupuri de flăcări strălucitoare, roşii-galbene, îşi admirau propria reflecţie în apă.

Muzica se oprise. Se auzeau strigăte de furie sălbatică. Flăcările tremurânde îşi găsiră un loc în mintea lui Hans.

Canoe de luptă!

De ani de zile era vag conştient că printre maori – ca printre membrii aproape oricărui grup etnic ce reuşise să-şi păstreze o identitate precară diferită de cultura atotpătrunzătoare a Occidentului creştin – apăruse un nou cult violent închinat răzbunării. Existau maori neasimilaţi. Rândurile lor fuseseră îngroşate de dezertori metişi, proveniţi din cultura albilor din Noua Zeelandă. Hans nu s-ar fi aşteptat însă ca ei să lanseze un atac în care şi el să fie prins în cursă.

Păru să treacă mult timp, deşi intervalul real ar fi putut fi măsurat de câteva bătăi de inimă. Îşi simţi falca atârnându-i prosteşte. Uimirea lui era asemănătoare cu a tuturor celor pe

care îi vedea. Criza sa de paralizie fu curmată de această dată nu de o împuşcătură, ci de o salvă şi de un țipăt care culmină în falset, deşi începuse baritonal: vocea unui bărbat în agonie.

Bărcile de luptă ajunseseră la mal şi torțele se urcau acum spre casă. O psalmodiere ritmică răsună, acompaniată de tropotul a numeroşi paşi. Ca şi cum groaza l-ar fi înzestrat cu vedere telescopică, Hans zări douăzeci de mulatri aproape goi, câțiva purtând arme de foc, alții sulițe, având cu toții coliere de dinți omeneşti în jurul gâturilor.

Cu toată puterea, Aleuker strigă:

— Păstrați-vă calmul! Am posturi de mitraliere...

Dar vorbele lui fură întrerupte de vibrația asemănătoare cu a maşinilor de cusut a mitralierelor ce trasau linii mortale în rândurile atacatorilor.

Aceştia îşi realizaseră deja o parte a planului. Trei dintre invitați îşi dădeau sufletul în frumoasa curte interioară a lui Aleuker; alții suspinau şi gemeau, răniți uşor; acum, torțele înmuiate în petrol erau folosite în scopul potrivit: zburau, urmând traiectorii arcuite, prin aer şi aterizau pe acoperişul casei – buf, buf, buf.

— Domnule, vă rog, ce se întâmplă? scânci Anneliese, agățându-se de Hans.

Cu un efort, Hans îşi regăsi prezența de spirit, o privi şi, în acelaşi moment, observă că skelterul era doar la cinci paşi de ei. Nu vor trece decât câteva secunde până când altcineva se va gândi să o ia la sănătoasa.

— Vino! țipă, ridicând-o pe fată în picioare şi împingând-o cu furie spre mijlocul lor de scăpare.

— Dar nu vreau să...

— Dacă rămâi, vei fi omorâtă! replică Hans şi o împinse în cabină, tastând automat codul pentru casa din Valletta. Nu era timp să se gândească la ce avea să zică Dany; tot ce conta era să fugă.

Urlete, împuşcături, trosnetul flăcărilor ce se răspândeau, toate dispărură instantaneu...

Anneliese țipă.

Hans ar fi vrut s-o facă şi el.

Erau în holul lui. Cu fața spre skelter, pe acelaşi fotoliu în care îl aşteptase să se întoarcă din Suedia, ca şi cum se gândise să fie primul lucru pe care avea să cadă privirea lui Hans: Dany.

Sau, mai degrabă, cadavrul lui Dany.

Îşi tăiase venele şi era plină de la mijloc şi până la picioare de sângele ce se coagula.

Interfața K

De neînțeles,
Strămoşii noştri au preferat
Putrezirea, nu evoluția.
Erau îmbălsămați,
Înveliți în foi de plumb
Sau depuşi în coşciuge într-un cavou.
Când îmi va veni sorocul,
Vreau să mă transform într-un lujer,
O frunză, o floare şi un spic de grâu.

Mustafa Sharif

11

Reacționă din reflex, fără să chibzuiască. Cu mâna stângă acoperi ochii Anneliesei, cu dreapta formă apăsat un alt cod în skelter şi, până să răsufle a doua oară, simțiră că le era foarte frig.

— Eroare! Eroare de transmisie! Uneori se întâmplă. Nimic nu este perfect, cred c-am băut prea mult, îmi pare groaznic de rău, ce privelişte îngrozitoare! Am dat peste ea din greşeală!

Flecăreală. O auzi gemând puțin, dar era prea copleşită ca să poată alcătui nişte cuvinte coerente.

Cel puțin, aici în Suedia era lumină, soarele sclipea la orizont deasupra crestelor înzăpezite de dincolo de ferestre. Cadavrele familiei Eriksson fuseseră trimise la incinerare. Putea s-o ia de mână pe Anneliese şi s-o conducă în camera

de zi, inventând motive nebuneşti pentru starea în care se afla casa.

Dinții îi clănțăneau, cu toate că lumina slabă a soarelui ridicase temperatura deasupra punctului de îngheț. Hans continuă cu vorbe pe care le dorea liniştitoare.

— O să aprind focul într-o clipă, nu-ți face probleme. O să am grijă de tot...

În şemineul de piatră, buşteni arşi pe jumătate, cenuşă veche. Hans se gândi la hârtia de scrisori din birou, fugi după ea, lăsând-o pe Anneliese să privească uimită, cu ochi mari, praful atotstăpânitor. Luă întregul top şi se întoarse cu un fel de torță deja aprinsă la capătul care trăda adevărul despre proprietarul casei. Hârtia era umedă, ardea prost, dar ardea. *(Adio foii de hârtie care urma să fie pusă la loc de cinste în dosarele mele secrete...)* Într-o cutie, lângă cămin, se aflau nişte vreascuri putrezite, dar nu sfărâmate.

Mâinile îi tremurau. Nu mai făcuse un foc de douăzeci de ani.

— O să deschid imediat încălzirea centrală, promise el. Înțelegi, nu vin prea des aici. În ziua de azi, oamenii nu stau într-un loc. Îmi închipui că Aleuker ți-a spus – ne place să profităm de vremea mai caldă, fiindcă este atât de uşor şi rapid să călătoreşti. Aşa că iarna, normal, lăsăm goale locuri ca acestea, până în primăvară, şi ne îndreptăm spre o climă mai caldă...

Ea tremura, *tremura*. Lângă cămin se afla un taburet; bâjbâi până la el şi se aşeză. Surcelele se aprinseră şi flăcările izbucniră, înalte şi galbene. (în imaginație, Hans auzea țipete. Oare extremiştii maori prinseseră mulți dintre invitați în rugul casei lui Aleuker? Blocă această direcție a gândului.) Existau şi alte întrebări care îl asaltau. De exemplu, cum să ascundă lipsa electricității. Îşi dădu seama cu uşurare că ea nu era obişnuită cu energia. N-ar fi trebuit să pomenesc de încălzirea centrală. Poate că petrolul era pus în circulație de o pompă electrică!

— Există încă polițişti în lumea ta? zise ea brusc.

Ce? Stând pe vine şi supraveghind focul, Hans se întoarse să o privească.

— Ar trebui să spui poliției de femeia aceea moartă, continuă ea.

— Cum aş putea? Minciuna se țesu instantaneu. Ți-am zis, noi am ajuns acolo dintr-o eroare de transmisie. Probabil a fost greşeala mea, cum ți-am spus, din cauză că am băut prea mult, dar chiar şi aşa... Nu, aş putea să încerc un milion de coduri de skelter şi să nu găsesc niciodată drumul înapoi spre acelaşi loc. Nici măcar nu ştiu în ce țară eram.

Amorțite de frig, degetele îl dureau. Le întinse spre foc, încercând să-şi revină. Frigul îi amintea de experiențele înspăimântătoare din copilărie. Trecuse atât de puțin timp. Era posibil ca lumea să fi progresat într-adevăr atât de mult de când el era doar un copil oropsit, zdrențăros şi pe jumătate mort de foame?

— Nu ştii nici măcar ce țară? repetă ea prosteşte, după o pauză.

— Nu, desigur că nu. Skelterul te poate duce oriunde cât ai clipi.

Anneliese medită la asta un timp şi, în cele din urmă, dădu din cap, continuând să privească țintă flăcările.

— Scuză dezordinea de pretutindeni, îndrăzni el. După cum ți-am zis, nu vin aici foarte des.

— Atunci de ce-am venit aici acum?

— Ăă...

Chiar, de ce? Repede, repede, un motiv convingător, în ciuda aburilor alcoolului.

— Ei bine, evident că trebuia să fugim de la Aleuker, nu-i aşa? Şi, în plus – grav, cu un aer de amabilitate –, tu n-ai prea avut ocazia să te adaptezi la lumea modernă, după câte mi-ai spus. Ai fost copleşită de idei şi obiceiuri noi, chiar din momentul când Aleuker te-a adus în Noua Zeelandă...

— *Noua Zeelandă?* Un strigăt. Se roti brusc pe scaun.

— Păi... da! Nu ştiai nici măcar unde te afli?

Mută, scutură din cap. În cele din urmă rosti cu greutate:

— Am crezut că poate... Statele Unite?

Orizonturile unei alte lumi, se gândi Hans. Cu această idee se născu şi sentimentul unei noi încrederi. Imaginea cadavrului lui Dany, de un roşu atât de strălucitor în

imaginația lui, era un avertisment că universul era pe punctul să se sfărâme. În mintea lui. De fapt, nu regreta. În realitate, n-o iubise niciodată, dorise doar să aibă o *nevastă*, într-o epocă în care atât de mulți bărbați se resemnau cu ideea că niciodată nu vor atinge acest țel.

Şi dacă nimeni în afara acestei fete ignorante nu ştia până acum că el o văzuse pe Dany moartă, n-ar fi fost prea dificil să scape de consecințe.

Primul pas: trebuia să o împiedice pe Anneliese să înțeleagă ceea ce văzuse. Inspiră adânc şi se ridică în picioare. Scuzându-se, se duse să inspecteze sistemul de încălzire.

Printr-o minune, acesta se autoalimenta, având un rezervor de aer comprimat. Manevra necesita o duzină de apăsări ferme pe un piston, ce îi aminteau de o sobă de campanie ceva mai mare. O flacără gălbuie, fumegândă, se ivi ca reacție a apropierii brichetei, devenind albastră pe măsură ce arzătorul se elibera de praf. Când Hans se întoarse în sufragerie, contoarele indicau deja prezența aerului cald.

Oprindu-se în uşă, privi în jur cu o grimasă.

— Ar trebui să-mi cer scuze! Nu mi-am închipuit că locul o să fie atât de murdar după un timp atât de scurt… Apropo, trebuie să fie foarte diferit aici față de locul în care te-ai născut.

— Unde suntem, aici? întrebă ea timid.

O scurtă ezitare. E prudent? Ei bine, dezvăluirea merita riscul ca să-i câştige încrederea.

— Am venit în Suedia.

Răspunsul ei fu o înclinare absentă din cap. Acțiunea riscantă se terminase cu bine. Fără îndoială, pentru ea era doar un nume pe o hartă veche cu colțurile zdrențuite, roase de termite, fără referințe. Zise:

— Nu, nu este foarte diferit. Nici la Festeburg nu puteai lăsa ceva mai mult de o zi sau două fără să devină foarte murdar… Asta e zăpadă?

Rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

— Zăpadă? Da, desigur.

— Am auzit de ea, dar n-am văzut-o niciodată.

Hans se relaxă atât de brusc, încât aproape i se tăie respirația. Avea să fie mai uşor decât îndrăznise să viseze să o convingă pe această tânără de faptul că spunea adevărul în legătură cu Dany. Mintea îi fierbea de idei: s-o lase aici, ştiind că-i va fi frică să folosească skelterul fără un însoțitor, blocată atâta vreme cât se dovedea necesar ca el să rezolve lucrurile... Nu exista, nici chiar în camera obscură, vreo dovadă a călătoriilor lui ilegale, pe care poliția să o poată găsi; putea să-i ceară lui Karl Bonetti să confirme faptul că Dany amenințase de zeci de ori cu sinuciderea fără să îşi pună intenția în practică; putea să-şi redecoreze holul, astfel încât Anneliese să nu recunoască nimic sau, şi mai bine, putea să se mute în altă parte, pe alt continent...

Totul se putea face în patruzeci şi opt de ore.

Păcat că va trebui să sacrifice ceea ce-ar fi putut deveni punctul de maxim interes al însemnărilor din dosarele sale secrete. În adâncul minții lui plutea însă ideea că, de acum încolo, nu va mai acorda atâta atenție hobby-ului său.

Această fată, Anneliese... Dat fiind felul în care fusese crescută, era posibil ca ea să fie sensibilă la ideea străveche că măritişul este singura protecție a femeii. Ce şi-ar putea dori, dacă nu protecție, în această lume ciudată, nefamiliară?

Să aibă o mireasă tânără... Ha, ha! Trecuse un deceniu sau cam aşa ceva de când un bărbat la vreo treizeci de ani nu se mai însurase cu o fată de şaptesprezece.

*

Se strădui frenetic să-şi revină, conştient că era încă puțin amețit de băutură, în ciuda şocului ce-l trezise. Casa lui Aleuker atacată şi apoi găsirea lui Dany... Era prea devreme să lase visele să-l acapareze. Zise:

— Anneliese... dragă, cred că eşti obosită. Să-ți fac patul? Este o cameră acolo unde ai putea să te odihneşti.

Arătă spre camera copilului, uitând că lăsase uşa întredeschisă şi lumina slabă a soarelui dezvăluia jucăriile, cărțile şi hainele împrăştiate. Ea zâmbi, întoarse capul, dar imediat păru uluită.

— Eşti... eşti însurat? Ai copii?

Inventează repede ceva ce nu poate fi folosit împotriva ta!

Vocea îi fu atât de blândă când îi răspunse, încât fu el însuşi uimit.

— A, aceasta este casa părinților mei. Ai auzit că a avut loc... ei bine, ceea ce noi numim Explozia? Şi, după asta, o mulțime de crime şi epidemii?

Fata făcu un semn din cap.

— Nu înțeleg prea multe despre acest lucru, dar mi s-a spus. Trebuie să fi fost groaznic.

— Da, a fost... Am avut o soră. A murit. Şi părinții mei au murit. Eu... ăă... nu am simțit nevoia să schimb lucrurile aici, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, cred că da.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă. E o prostie să te agăți de un trecut mort. Acum, că tu eşti aici, am o scuză să arunc ceea ce păstram ca amintire... Nu, stai jos! Stai lângă foc!

O împinse încet, cu o mână pe umărul ei moale şi cald. Cumva, degetele lui rămaseră pe umărul fetei; se uitară unul la altul, ochi în ochi.

Un moment de tăcere.

— Biata fetiță, zise Hans în cele din urmă. Să fii lăsată în voia soartei în această lume străină... trebuie să fie groaznic. Dar ai încredere în mine, o să am eu grijă să nu ți se întâmple nimic rău.

Pe neaşteptate, din ochii ei negri şi strălucitori țâşniră lacrimi.

— Mulțumesc, domnule, murmură ea aproape neauzit.

— Nu „domnule”! Spune-mi Hans!

— Da, vă rog... Dacă nu te superi... Da, este o lume înspăimântătoare şi nouă pentru mine. Ştiu atât de puține despre ea! Nu pot nici măcar să mă orientez, ca să nu mai vorbim de a-mi câştiga existența. E foarte amabil din partea ta să fii atât de generos. Fii binecuvântat!

După care, retrăgându-se brusc în sine, îşi eliberă brațul de atingerea lui şi se întoarse la taburet, privind iarăşi la foc.

*

Atât de multe lucruri care i-ar putea contrazice minciunile! Scrisori cu numele şi adresa familiei Eriksson, mâncarea stricată din congelator, marcată clar pentru consum cu cel puțin patruzeci de ani în urmă, ziarele neprețuite care trebuiau să dispară fiindcă, oricât de ignorantă ar fi fost în privința limbii suedeze, Anneliese ar putea citi data de pe ele...

Îl durea, îl tortura să vadă distruse aceste relicve prețioase. Dar se grăbi să-şi termine treaba, gândindu-se la cadavrul lui Dany care-l aştepta acasă.

Şi alte lucruri trebuiau distruse, de teamă că Anneliese s-ar putea gândi să-l întrebe mai târziu de ce, dacă se născuse în Belgia, casa lui natală era în Suedia. La fel, cărțile fetiței, semnate cu pedanterie – numele ei era Greta – dar nu şi hainele, sau nu toate. Greta fusese înaltă şi bine făcută pentru vârsta ei, iar Anneliese era subțire. Unele haine ar putea fi folosite. Fără îndoială, la Festeburg, din cauza resurselor limitate, fuseseră nevoiți să se mulțumească cu vechiturile altora...

Hans respiră uşurat văzând că fata se întinsese pe o canapea şi adormise. Asta îi uşura mult sarcina.

Defunctul stăpân al casei avusese o garderobă bogată. Fusese mai înalt şi mai solid decât Hans, dar, din fericire, avusese acelaşi număr la pantofi. Încălzit în hainele de iarnă groase şi prăfuite, Hans reuşi cu dificultate să ducă cele câteva obiecte pe care nu voia să le lase în preajma Anneliesei, pentru ca aceasta să nu întrebe ceva în legătură cu ele. Nu îndrăznea să le trimită la incinerator, de teamă că ar putea rezista flăcărilor şi ar putea fi recunoscute ca antichități. Cele mai multe erau obiecte de lux, în principal flacoane de cosmeticale şi sticle de parfum. Ar fi putut să le spargă, dar zgomotul ar fi trezit-o pe Anneliese.

Pământul era înghețat şi prea tare ca să sape o groapă; deocamdată trebui să se mulțumească să le ascundă în zăpadă.

Se întoarse, înfrigurat, găsi aşternuturile şi pregăti, patul copilului pentru ea; aprecie că era îndeajuns de scundă ca să-l găsească acceptabil. Apoi o aduse din sufragerie şi o vârî în pat, scoţându-i pantofii. Ea de-abia se mişcă. Dormea adânc.

Mintea lui Hans era plină până la refuz de două sentimente opuse: un fel de tandreţe frustrată, de parcă ea ar fi fost propriul lui copil pe care îl punea în pat, şi un plan rece şi calculat pentru viitor, un ghem încâlcit de minciuni, culminând cu necesitatea arzătoare de a explica de ce, în cele din urmă, nu se vor putea întoarce aici…

Aproape imperceptibil: pic, pleosc… Ce naiba? A, normal. O ţeava crăpată de ger în baia principală. Scaunul toaletei îngheţase, descoperi Hans, după cum era şi de aşteptat; acum în el pluteau bucăţi de gheaţă, în timp ce apa picura din bazinul aflat în spatele lui.

Dar Erikssonii fuseseră oameni grijulii. Lui Hans îi trebuiră numai câteva minute ca să găsească o trusă de scule într-un sertar din bucătărie, în care se afla şi o rolă de bandă cu silicon. După ce făcu reparaţia, grosolană, dar eficientă, inspectă toate ţevile pe care le găsi şi conchise că nu exista riscul altor scurgeri.

Altceva, înainte de plecare? Evident, lumină pentru Anneliese, în cazul în care se trezea cât timp el era plecat şi ziua subarctică se încheia. Festeburgul nu acceptase niciodată electricitatea, astfel încât ea era obişnuită cu lumânări; aici existau câteva, cu fitilele umede şi sfârâitoare, în toate culorile curcubeului, destinate cinelor în *tête-à-tête*, nu unei iluminări adevărate… dar asta nu avea importanţă. Aşeză una lângă pat împreună cu o cutie de chibrituri. Acestea – încercă unul – încă se aprindeau mulţumitor, după toţi aceşti ani.

Aşa… Adăugă un bilet scurt în care îi spunea să nu se îngrijoreze, el se va întoarce repede. Va trebui s-o facă. Nu îndrăznea să întârzie prea mult cu raportarea decesului lui Dany, chiar dacă atacul maorilor asupra casei lui Aleuker făcea extrem de improbabil să fi observat cineva ora exactă a plecării lui din Noua Zeelandă. Avea un alibi plauzibil: va

spune că, deşi fugise, îşi dăduse seama că nu dorea să dea ochii cu Dany după neînțelegerea dintre ei, aşa că se îndreptase spre ieşirea Gozo şi petrecuse un timp gândindu-se dacă să-l roage pe Karl Bonetti s-o examineze şi să se pronunțe în privința sănătății ei mentale. Apoi se hotărâse să n-o facă şi, în cele din urmă, se îndreptase spre casă şi descoperise…

Da, povestea avea să fie convingătoare, dar numai dacă se grăbea.

Propti biletul lângă lumânare şi, sub impulsul momentului, o sărută pe frunte. Ea schiță un zâmbet în somn. Când plecă, inima lui Hans tânjea deja, copleşită de dor şi de plăcere.

Interfaţa L

Era scris că,
Dacă faci un hagialâc la Mecca,
Asta aduce multe merite unui om.
Un cunoscut de-al meu
Face acum hagialâc de două ori pe zi
Şi îi trebuie aproape un minut şi treizeci
de secunde.

Mustafa Sharif

12

Trecu pe lângă rămăşiţele dezgustătoare ale lui Dany, îndreptându-se spre telefon. Formă codul de urgenţă al poliţiei şi aşteptă. Uneori telefoanele din Valletta funcţionau, alteori nu. De data asta avu noroc: îi răspunse o voce prost dispusă:

— Da, poliţia.

— Vă rog, trimiteţi pe cineva aici imediat, rosti Hans cu vocea uşor tremurând. E vorba de soţia mea. Este moartă.

— Poftim?

— Cred că s-a sinucis cât am fost plecat. Iată, notaţi-vă codul skelterului meu. Voi deconecta privaterul.

În mai puţin de două minute un sergent în uniformă apăru în skelter, ţinând în mână un reportofon. Zise:

— Repetaţi după mine, vă rog: Eu, Hans Dykstra, liber şi nesilit de nimeni, accept folosirea codului skelterului meu de

ofițeri în misiune. Înțeleg că la terminarea acestor cercetări pot cere un alt cod confidențial de la autorități… Mulțumesc.

Păşi în hol, privind-o fix, îngrozit, pe Dany. O clipă mai târziu apăru un alt polițist, şi apoi, după un timp ceva mai lung, un om cu o înfățişare chinuită, purtând o trusă medicală, urmat imediat de un fotograf.

Polițistul care sosise al doilea se legitimă ca fiind inspectorul-şef Vanzetti. Era un bărbat solid, cu ochi obosiți, cu uniforma de vară pătată de sudoare, deşi afară era iarnă.

— Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat, îl invită el.

Hans îşi umezi buzele.

— Eu… ăă… cred că am găsit-o cu două-trei minute înainte de a telefona. A trebuit să mă duc la baie şi să vomit. Şocul, înțelegeți. Şi… A, şi în orice caz nu mă simțeam prea bine. Poate ați auzit că Chaim Aleuker a organizat o petrecere de căutare a comorii?

Ochii lui Vanzetti se măriră.

— Ați fost acolo? Hm! Cum de-ați scăpat cu pielea întreagă?

— S-a terminat rău?

— Doisprezece morți, din câte am auzit, cea mai mare parte din casă distrusă… Cum ați *scăpat*?

Hans simți că obrajii încep să-i ardă. Nu-i părea rău. O mică stânjeneală vizibilă îi va sluji bine povestea.

— Îmi pare rău să recunosc, dar… Ei bine, înțelegeți, am fost acolo trei ore, poate patru, şi am băut foarte mult şi… când au început împuşcăturile, pur şi simplu am fugit ca din puşcă. Nu sunt sigur, dar cred că am fost primul care s-a gândit să fugă spre skelter.

— Interesant, murmură Vanzetti. Îşi consulă ceasul de la mână: nu un ceas obişnuit, după cum constată ochiul expert al lui Hans, ci un ceas clasic, „Seiko World-Time”, un model care nu mai fusese fabricat de la Explozie. Asta înseamnă că ați plecat din Noua Zeelandă cel puțin acum o oră şi jumătate, nu-i aşa?

— N-am venit direct aici.

— De ce? Şi unde ați fost?

— N-am venit aici fiindcă eram certat cu Dany. În timpul liber sunt fotograf. Ea se ducea la această petrecere de căutare a comorii. Nu mi-a spus cine este gazda, am presupus că era unul dintre prietenii ei îngrozitori şi am preferat să stau acasă şi să developez un film de care eram mândru în mod deosebit. Ea a intrat fără să bată la uşă în camera obscură, mi-a stricat filmul şi m-am hotărât... Ezită. M-am hotărât să iau cartonaşul-cheie şi să merg eu la petrecere, ca să fim chit. Acum îmi este teribil de ruşine de mine. Dar vă jur că nici n-am visat că o să facă asta!

Arătă spre cadavru, în jurul căruia doctorul şi fotograful se mişcau ca nişte vulturi hoitari, gata să se repeadă înainte sau să dea iar înapoi.

— N-ați avut nicio bănuială? îl încercă Vanzetti.

— A amenințat cu sinuciderea, murmură Hans. Dar n-a încercat niciodată. L-am consultat pe Karl Bonetti în legătură cu ea şi mi-a zis... Acolo am fost. Acesta este motivul pentru care n-am venit direct acasă. Condiția mentală a soției mele m-a preocupat în timpul petrecerii şi, după cum v-am spus, eram cam beat când am plecat şi... ăă... fără vreun motiv conştient, mi s-a părut o idee bună să mă duc la Gozo. Ştiu codul pentru ieşirea publică de acolo aproape la fel de bine cum îl ştiu pe-al meu; doctorul Bonetti este un vechi prieten de-al meu.

— Şi chiar l-ați văzut?

— Nu, am hoinărit pe-acolo meditând şi, în cele din urmă, m-am hotărât că merita să mai fac o încercare să aplanez cearta. Aşa că am venit acasă şi... am găsit-o.

— Şefule, zise sergentul, este o sinucidere. Fără nicio umbră de îndoială. A folosit asta. Ridică un obiect lunguieț, strălucitor, parțial pătat de sâhge. O lamă de ras dublă, model vechi. Şi-a tăiat degetul mare şi cel mijlociu cu ea în timp ce-şi cresta venele.

Vanzetti dădu din cap.

— Doctore, eşti de acord?

Doctorul bombăni o afirmație şi continuă să studieze cadavrul cu instrumentele din trusa lui.

— De când ai spune că a murit? întrebă Vanzetti.

— O... Nu mai puțin de trei ore, şi nu mai mult de cinci. Verific să văd ce a luat înainte: o pilulă stimulativă sau două, îmi închipui. Posibil, şi nişte lichior... A, iată.

Se îndreptă, ridicând un mic tub de sticlă cu o urmă de sânge pe capătul de jos. Conținea un amestec chimic alb care se colorase în două etape, albastru, respectiv verde.

— Da, a şi băut, s-a şi drogat. Un amestec ce trebuie să-i fi provocat ceva îngrozitor în cap.

— Ați spus, continuă Vanzetti, întorcându-se din nou spre Hans, că l-ați consultat pe doctorul Bonetti în privința soției dumneavoastră?

— A da, şi nu numai o dată. Mi-a spus că amenințările ei cu sinuciderea erau doar palavre, o încercare menită să mă facă să-i acord mai multă atenție. Hans ezită. Nu... ăă... nu este un secret pentru prietenii noştri că au existat divergențe între noi în ultimul an. E mai bine să vă spun eu acest lucru. Tot ați fi aflat mai devreme sau mai târziu.

— A, nu cred că cercetările noastre trebuie să fie foarte vaste, dat fiind ceea ce ați auzit. Normal, vom declanşa o anchetă, dar nu există niciun motiv să ne preocupam prea mult de ea. Va fi mai mult o chestiune formală. Vanzetti clătină din cap cu tristețe. Un lucru groaznic. Groaznic! Acum, despre petrecerea lui Aleuker... Cine poate confirma că ați fost acolo la momentul în chestiune?

— Păi, chiar Aleuker...

— Nu, mă tem că nu. Este mort.

— *Poftim?*

— A fost împuşcat. Primul mort identificat. Ştirea tocmai sosise prin satelit când am plecat de la sediu. O pierdere teribilă pentru noi toți!

Hans îşi strânse mâinile pumn şi rămase tremurând o clipă, până când Vanzetti îl îndemnă:

— Altcineva?

— A... Hans se strădui să-şi deschidă iar mâinile şi-şi frecă ameţit fruntea. Păi, doctorul Satamori şi doctorul Pech... Am schimbat şi câteva cuvinte cu Ingrid Castelnuovo, şi...

— Este suficient. Va trebui să le cer să vă confirme afirmațiile, doar pentru dosar, nimic mai mult.

— Gata, zise doctorul, punând deoparte instrumentele. Putem termina treaba la morgă.

— Bine, vă mulțumesc. Vanzetti ezită. Domnule Dykstra, ați vrea să veniți cu noi şi să dați acum declarația, sau preferați să aşteptați până vă reveniți puțin din şoc?

— A, mai degrabă acum, oftă Hans. N-aş putea să dorm în starea în care sunt. Aş avea coşmaruri, sunt convins.

*

Totul decurse fără probleme, clic-clic, conform planului. Dădu declarația. Fu de acord să participe la anchetă a doua zi de dimineață. Trecu pe la birou să anunțe că nu va putea veni la lucru. Auzi că Boris Pech fusese printre norocoşii care supraviețuiseră masacrului de la casa lui Aleuker. Era în spital, dar conştient şi gata să confirme că Hans fusese prezent…

Nici cea mai mică aluzie din partea nimănui, în nicio privință, în afară de cuvintele de compătimire sinceră pentru un om care îşi pierduse în mod tragic lucrul cel mai folositor şi extrem de prețios, o nevastă cu care era căsătorit oficial.

— Vă întoarceți acasă acum? întrebă Vanzetti cu solicitudine. Sau preferați să petreceți un timp în altă parte, poate cu prietenii?

Hans scutură din cap.

— Aş vrea să fiu singur. Cred că voi trece pe la două sau trei persoane care o ştiau pe Dany foarte bine. Să le dau chiar eu vestea… Dacă nu mă găsiți acasă, să ştiți că asta o să fac, dar n-am să fiu plecat mai mult de câteva ore, de fiecare dată.

— A, este foarte improbabil să mai fie nevoie să luăm legătura cu dumneavoastră, zise Vanzetti cu o fluturare de mână nepăsătoare. Atâta timp cât sunteți punctual la anchetă… La revedere, deocamdată.

Hans se sili să zâmbească mecanic şi se îndreptă spre skelter. În prag se opri brusc.

— S-a întâmplat ceva? strigă Vanzetti.

— Eu… Da, tocmai mi-am dat seama că se întâmplă ceva groaznic. Încep să realizez adevărul. La început m-am simţit în întregime amorţit, cred că dădusem deoparte emoţiile într-un fel ciudat… Dar va trebui să mă mut. Vreau să spun… Dacă luna viitoare, sau anul viitor, o să mă gândesc brusc: am format acest cod şi acolo era… era Dany… Înghiţi cu zgomot. Ştiţi ceva despre ceea ce-i transformă pe oameni în blocaţi? Tocmai mi-a trecut prin minte că o să devin şi eu unul, dacă nu plec din Valletta.

— Hm! Da, îmi pot imagina, zise Vanzetti. Ar trebui să vorbiţi despre asta cu prietenul dumneavoastră, doctorul Bonetti, nu credeţi?

— Da, da, aveţi perfectă dreptate, asta am să fac.

Dar nu chiar acum. Nu astăzi. Astăzi avea să fie alături de Anneliese când se va trezi, ca un simbol al stabilităţii şi siguranţei pe care ea le dorea cu ardoare şi pe care nu le primise de la Chaim Aleuker. De asemenea, avea să se gândească unde să-şi facă noua casă din miile de locuri unde îl putea duce skelterul.

Cu noua lui soţie.

Interfaţa M

N-a fost un creator cinic acela care ne-a interzis
să udăm deserturile şi să hrănim gurile flămânde.

Ai stat cu o pâine într-o mână şi cu o bombă în cealaltă;
ai păstrat pâinea şi ai aruncat bomba.

Ai preferat să ai deşerturi mai multe şi mai uscate
şi multe guri nu vor mai simţi iarăşi foamea.

Mustafa Sharif

13

Adormind cu mare greutate, după ce se gândise adânc la ceea ce-i spusese lui Satamori în legătură cu planul lui Aleuker, Mustafa fu trezit de strigătul înnebunit al lui Ali la uşa dormitorului.

— Efendi! Doctorul Satamori s-a întors! Are o tăietură la cap şi sângerează!

În aceeaşi clipă Mustafa se trezi de-a binelea, întrebându-se dacă nu cumva era timpul să recunoască faptul că, totuşi, credea în premoniţii. Dădu ordin ca Satamori să primească îngrijiri medicale şi, câteva minute mai târziu, veni şi el în Camera Florilor, unde acesta stătea întins pe o laviţă sculptată de mână, cu ochii închişi. Faţa îi era o mască a durerii, iar hainele erau zdrenţuite, murdare de sânge şi de pământ.

— Fred! strigă Mustafa. Ce-ai păţit?

Tresărind uneori, în timp ce un băiat înarmat cu o trusă purtând însemnul Semilunii Roşii îi îngrijea rănile, Satamori se strădui să alcătuiască o relatare sumară a dezastrului care se abătuse asupra petrecerii lui Aleuker. Mustafa fluieră îngrozit.

— Crezi că şi Chaim se numără printre cei morți?

— Nu cred… *Ştiu.* L-am văzut doborât de un glonte ricoşat. L-a sfâşiat şi i-a împrăştiat măruntaiele pe podea, cum spinteci un sac de hârtie ce are în el carne de la măcelărie.

— Am pierdut un om foarte prețios, oftă Mustafa.

— Ah, nu juca teatru! izbucni Satamori. Ştiu că-l detestai la fel de mult ca şi mine! Ştiu, erai convins că alegea întotdeauna calea greşită!

— Nu, nu este adevărat, protestă Mustafa, pipăind şi aşezându-se pe un taburet pe care îl trase mai aproape de laviță. Un om care a avut viziunea a ceea ce trebuie făcut şi a acționat, se cuvine să fie privit altfel decât cei care nu s-au gândit niciodată la nimic nou. În orice moment ar fi putut să descopere ceva la fel de folositor ca privaterul. Acum, şansa asta a dispărut pentru totdeauna.

— Mi-e prea rău şi sunt prea obosit ca să-mi bat capul cu vorbele tale cu două înțelesuri, oftă Satamori. Dar, în orice caz, îți mulțumesc că m-ai primit.

— Prietene, sunt flatat că ai venit la mine! exclamă Mustafa. N-ai avut ocazia să le spui şi celorlalți că sunt bineveniți aici?

— A, nu! Chiar deloc. S-a iscat panică imediat cum au atacat maorii. De fapt – e o ironie, într-un fel – prima persoană care a sosit la petrecere a fost prima care a fugit. Vreau să zic, prima persoană în afara celor care au fost invitați dinainte, ca Boris Pech şi mine.

— Vrei să spui că ai pierdut tot câştigul de la această petrecere de căutare a comorii? Nu se ştie deci cine a fost primul care a dezlegat cheile şi a găsit drumul spre locuința lui Chaim?

— Ba da! Un recuperator numit Hans Dykstra, care locuieşte în Valletta, dacă-mi aduc bine aminte. Stăteam

întins pe podea împreună cu ceilalţi, fiindcă una dintre primele împuşcături sfărâmase peretele-fereastră şi cioburile zburau prin toată camera. Am întors capul şi s-a întâmplat să-l văd fugind spre skelter. Nu era singur. Ai auzit de fata pe care Chaim a salvat-o din pustietăţile Braziliei cu câtva timp în urmă? Dykstra, doar el, a stat de vorbă cu ea aproape toată seara; stăteau exact lângă skelter şi pur şi simplu a târât-o după el. Ar fi fost amuzant, dacă nu era atât de tragic.

Urmă o lungă tăcere, timp în care băiatul cu trusa de prim-ajutor îşi termină treaba şi părăsi încăperea. În cele din urmă Mustafa rupse tăcerea:

— Odihneşte-te acum, Frederick. Rămâi şi dormi aici. Ali va avea grijă să te vegheze cineva până când te trezeşti. După un somn bun o să te simţi cu siguranţă mai bine.

— Mulţumesc, mormăi Satamori, întorcându-se pe-o parte şi adormind aproape instantaneu.

*

Doar când ieşi afară din Camera Florilor, Mustafa îndrăzni să dea drumul sentimentului de groază care îi explodase în stomac, aflând ştirile de la Satamori.

Hans Dykstra! Primul care sosise la petrecerea lui Aleuker! Remarcat, ca şi cum ar fi fost un ins ales la întâmplare dintr-o mulţime, asupra căruia cade lumina strălucitoare a unui reflector, câştigătorul ales de computer al unei loterii!

Dintr-un miliard de oameni rămaşi pe Pământ, niciunul mai periculos nu putea să reuşească.

Mai rău, scăpase cu viaţă! Când se iscase panica, dacă era să-i dea crezare lui Satamori, o târâse după el pe acea fată poreclită Barbara…

Ceva trebuia făcut imediat, de dragul siguranţei.

Să se fi dus acasă? Logic, da… dar l-ar fi aşteptat o primire de gheaţă. Mustafa o întâlnise şi o cântărise pe Dany. Vorbise cu ea o dată, timp de aproape zece minute, şi îşi făurise o imagine completă a personalităţii ei. Dacă soţul ei s-ar întoarce de la o petrecere dată de cineva atât de faimos

precum Chaim Aleuker, la care fără îndoială că şi Dany ar fi vrut să participe, şi ar aduce cu el o adolescentă – după câte se spunea foarte frumoasă – reacția ei ar fi iadul şi toți diavolii dezlănțuiți.

Aşa că, dacă avea un grăunte de înțelepciune, Hans nu s-ar fi întors în Malta. Atunci, unde?

A, da, destul de uşor de imaginat. Acel cod, la urma urmelor, ar fi fost pe primul plan în mintea lui, la îndemână când începuse atacul. Acel skelter nu avea privater, şi...

Avea nevoie de numai câteva minute ca să-şi confirme bănuiala. Mustafa se grăbi să urce scările celui mai înalt minaret, intră în camera secretă în care se afla cel de-al treilea skelter, îşi puse costumul izotermic şi formă codul pentru casa familiei Eriksson din Umeå.

*

Hans fusese atât de sigur – *absolut* sigur – că nu avea să găsească pe nimeni în casa suedeză în afară de Anneliese, încât, în primele câteva secunde după sosire, se gândi numai la fleacuri. Soarele apusese după scurta zi de iarnă nordică, dar era destul de cald. Aşadar, sistemul de încălzire trebuie să fi funcționat cum trebuie; focul se stinsese şi rămăseseră doar tăciunii. Lângă foc, în întuneric, stătea o siluetă îmbrăcată într-o mantie – Anneliese înfăşurată într-o pătură, deduse el. Hans spera ca ea să nu se fi trezit cu mult înainte de sosirea lui astfel încât să fie speriată şi...

Ultima bucată dintr-un buştean alunecă în şemineu şi produse o flacără galbenă, strălucitoare. În lumina ei, descoperi că persoana care îl aştepta nu era Anneliese.

Hans izbucni, cu un amestesc de furie şi groază:

— Mustafa! Ce naiba cauți aici? Ai încălcat contractul nostru!

— Nu-mi stă în obicei să recurg la *tu quoque*, murmură Mustafa. Dacă-i aşa, şi eu aş putea spune că tu nu doar că l-ai încălcat, ci l-ai sfărâmat în bucățele, pe care le-ai zdrobit până le-ai transformat în pulbere. Trebuie oare să-ți reamintesc că am convenit, ca o condiție pentru furnizarea

de coduri ilegale, ca tu, în nicio împrejurare, să nu aduci o altă persoană în aceste case abandonate?

— Şi ce altă persoană se presupune că am adus? țipă Hans, ştiind chiar în momentul când rostea cuvintele că acestea erau inutile.

Mustafa îşi exprimă dezaprobarea, țistuind.

— Cu toate că sunt orb, îmi dau seama de ceea ce se petrece în jurul meu, replică el. Tu, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să-ți dai seama de asta până acum. Am mirosit-o pe fată din clipa în care am ieşit din skelter, în ciuda aromei focului pe care, fără îndoială, l-ai făcut pentru ea. Şi, apropo, nu ridica tonul! A dormit liniştită în timpul inspecției pe care am făcut-o, dar e pe punctul să se trezească şi un sunet mai tare ar putea să o scoale.

— Inspecția... ta? zise Hans cu greu, înaintând spre Mustafa cu pumnii strânşi. Ai *atins-o*?

— A, am avut deptate! Simt gelozie! zise Mustafa. Nu mi-am dat seama că a devenit proprietatea ta... Nu am vedere, omule, dar vârfurile degetelor mele – ai văzut – sunt destul de delicate ca să mângâie pânza de păianjen şi s-o lase intactă. Tu consideri că, dacă atingi o fată, înseamnă că o maltratezi, că o pângăreşti; eu consider că atingerea trebuie să fie mai uşor de suportat decât o privire. Nici măcar nu s-a întors, darămite să se trezească... Câți ani are această fată pe care Chaim a recuperat-o din *serto*? Şaptesprezece, optsprezece?

— Cine ți-a spus...? începu Hans, dar vocea i se frânse.

— Am avut iar dreptate, zise Mustafa. Ți-ai imaginat că plecarea voastră din casa lui Aleuker a trecut neobservată. Eşti o persoană prea obişnuită, prea banală ca să simți că unicul recunoaşte unicul. Nu mă suprinde că ai găsit drumul spre petrecerea lui Chaim. Mă surprinde că Chaim şi prietenii lui şi-au imaginat că oameni ca tine ar putea salva lumea, înghețat cum eşti în tiparul trecutului. Eşti un vampir, unul dintre morții vii obligați să-şi petreacă jumătate din viață într-un coşciug.

Sângele îi vâjâia lui Hans în urechi, iar camera se legăna şi se învârtea. Rosti:

— O.K., deci cineva m-a văzut plecând de la Aleuker cu ea, dar s-ar putea foarte bine să-i fi salvat viața aducând-o aici şi…

— Aici? Nu în Valletta? Majoritatea oamenilor, sub imperiul fricii, se gândesc imediat să meargă acasă. Tonul lui Mustafa era destul de blând, dar disprețul evidenția muchia cuvintelor sale aşa cum lumina face să lucească tăişul unui cuțit. Desigur, n-ai fi putut să-ți lămureşti soția că intenția ta a fost pur şi simplu salvarea vieții unei sărmane fete lipsite de prieteni…

Agățându-se de acest pai, Hans strigă:

— Desigur că nu! Ai cunoscut-o şi îți poți imagina ce scenă ar fi făcut!

Mustafa clătină din cap.

— Ăsta-i un pretext fals şi necinstit!

— Poftim?

— Pot să te citesc mai clar decât poți tu, cu toată vederea ta bună, să citeşti vreuna dintre cărțile pe care ți le-am vândut. Mustafa se ridică, întinzând o mână spre latura de cărămidă a coşului ce înghițea micul fir de fum care rămăsese de la foc. Ai fi putut s-o convingi pe Dany că ai adus-o pe fată acasă ca să-i salvezi viața, dacă acesta ar fi fost adevărul… dar nu era. Parcă aud desfăşurarea imaginației tale! Aş putea s-o pun în cuvinte, chiar şi în engleză, deşi aş fi mai precis şi mai crud în arabă. Văd întregul tău plan, întins înaintea mea ca o hartă, ca o stelă sculptată din Luxor, cu care degetele mele s-au obişnuit. Ştiu bine ce ai de gând!

Stătea drept, ca o săgeată, iar ochii săi orbi străluceau orbitor.

— Iată planul tău: din întâmplare, ai întâlnit o fată pierdută în lumea modernă. Aleuker, un om ocupat, cu mulți prieteni, femei şi preocupări cărora abia poate să facă față, a neglijat-o, atunci când a descoperit că educația din copilărie o traumatizase prea profund ca să mai poată fi transformată într-un cetățean corespunzător lumii de astăzi. Dar tu ai timpul şi stimulentul necesar. Urându-ți nevasta, posedând-o nu ca persoană şi partener, ci ca pe un trofeu, un premiu

la care foarte mulți bărbați din zilele noastre nu pot niciodată aspira, ți-ai dat brusc seama că există o şansă să o înlocuieşti. Şi ce țintă mai probabilă ai fi putut afla, decât o fată care este singură, nenorocită şi înspăimântată? În câteva luni, recunoştința; după un an sau chiar mai puțin, divorțul – Dany, ca multe alte femei, poate să-şi găsească oricând un tânar nerăbdător să împartă patul cu ea – şi după aceea căsătoria, o căsătorie care să te unească legal cu o adolescentă care va fi ferită cu grijă, ca nu cumva să se intereseze de altcineva cu excepția lui Hans Dykstra. Nu va fi dragoste, dar tu nu vei înțelege niciodată ce este dragostea. Vrei să cumperi această copilă, ca şi cum ar fi o sclavă, şi s-o legi de tine cu lanțuri de neatins.

Diagnosticul lui Mustafa era mult prea precis ca Hans să-i răspundă imediat. Înghiți în sec, se clătină, clipi şi, în cele din urmă, îşi regăsi vocea.

— Tu îndrăzneşti să-mi spui mie asta? Tu, care ai făcut acelaşi lucru, chiar mai rău, cu copii din toată lumea? Ai cheltuit timp şi bani umblând după orfani, băieți şi fete, n-avea importanță, numai să fie frumoşi şi deştepți. I-ai sedus şi i-ai făcut prizonieri în casa ta şi i-ai învățat doar acele meserii de care să nu se poată folosi în altă parte dacă se hotărăsc să încerce să scape de tine! Cât plăteşti pentru copiii pe care *tu* îi faci sclavi?

— Plătesc cu ceea ce tu nu poți pentru că n-ai avut niciodată, zise Mustafa, şi cuvintele vibrară. O lucire din foc dezvălui, uluitor, că în ochii săi fără vedere se strânseseră lacrimi care, brusc, țâşniră şi îi alunecară pe față.

— Ce anume? Ce?

— Plătesc cu dragostea. Poetul îşi recăpătă stăpânirea de sine şi-şi şterse obrajii iritați. Niciodată n-am încătuşat pe niciunul dintre protejații mei. De orice sex ar fi fost… i-am sărutat, i-am îmbrățişat şi i-am mângâiat pe aceia care, niciodată în viață, nu fuseseră atinşi de cineva decât pentru a fi loviți cu pumnul sau pălmuiți. Mi-am zdrobit inima de atâtea ori, încât este ținută cu cercuri ca un vas de porțelan sfărâmat, fiindcă le-am dat întotdeauna drumul acelora pe care i-am iubit cu toată ființa mea, atunci când mi-au spus

că a venit timpul să devină ei înşişi, să fie individualităţi şi să nu mai depindă de mine. În comparaţie cu ceea ce ai tu de gând să faci din fata asta – un mănunchi de reflexe, o maşină pe ale cărei butoane să apeşi când vrei – eu sunt fără păcat şi fără reproş.

Lumea se înroşi în jurul lui Hans. Fără să vrea, înşfăcă un vătrai care se afla într-o parte a şemineului, fierbinte, dar nu atât încât să nu-l poată apuca, şi-l folosi ca să reducă la tăcere acea limbă acuzatoare.

Interfața N

Spune proverbul:
„Absența mărește dorul”
Sau așa spun cei care nu mai sunt cu noi.

Dar, la fel,
„Ochii care nu se văd, se uită”.
N-am știut niciodată ce proverb să cred.

Tu, pe care te iubesc,
Ai pășit ieri prin skelter.
Acum am dovada că ambele sunt adevărate.

Mustafa Sharif

14

— Cine…? Hans! Ce…? O, *Doamne*…!

Un amestec incredibil de deprimare, plâns, dorință de a fugi, exclamație, geamăt. Totul se petrecu în răstimpul cât Hans nu mai era în contact cu universul; totul se înghesui, se comprimă, refuză să se separe iarăși.

Dar asta se întâmplase cu o clipă în urmă. Acum: Anneliese, în ușa camerei în care dormise, privind țintă la ceea ce dezvăluia lumina palidă a focului, împietrită de groază. Rochia îi era mototolită și, într-un fel, așa îi era și fața, căci dormise pe o cută a pernei și un semn adânc îi marca obrazul stâng ca un fel de stigmat.

Oricine, indiferent cât de prost, ar fi putut să pună cap la cap o scenă ca asta: sprijinit de şemineu, un străin fără cunoştinţă, cu sângele întunecat prelingându-i-se din păr, şi Hans strângând încă vătraiul cu care lovise.

Rămase zăpăcit, până când ea reuşi să pronunţe întrebarea cea mai importantă:

— L-ai… *omorât*?

— Nu, nu!

Mintea lui Hans părea să revină la normal; putea iarăşi să gândească şi descoperi o mulţime de scuze pe deplin formate şi gata să fie folosite.

— Cine e?

— N-am idee. Dar ştiu ce este.

Anneliese înaintă un pas spre el, cu mâinile încleştate, cu fălcile strânse, ca şi cum voia să-şi reţină un ţipăt, şi aşteptă amănunte.

*

„Acum trebuie să pun încă un neadevăr în vârful piramidei smintite pe care deja am ridicat-o. De ce? De ce? Cum am ajuns amestecat în această încurcătură nebună? Mi-am pierdut cumpătul, asta-i tot, întâi cu Dany, apoi cu Mustafa, în ambele cazuri având o justificare deplină. Şi, pe neaşteptate, se dovedeşte că sunt prins de parcă aş fi înfăşurat în sârmă ghimpată!

Trebuia oare să ştiu că atât de mulţi oameni vor observa plecarea mea de la Aleuker, încât Mustafa va ajunge să afle în câteva ore?

Ah, poate ar fi trebuit să ghicesc. La urma urmelor, am devenit notoriu, nu-i aşa? Eu sunt cel care a câştigat pariul pentru Boris Pech…

Nu sunt eu însumi. Totul s-a petrecut atât de repede! Pretind că urmez Drumul Vieţii şi tocmai am folosit violenţa turbată împotriva unui semen. Nu-mi stă în fire. Nu este… sunt sigur că nu stă în firea mea adevărată să fac asta!

Aşa că voi avea scuze dacă voi arunca lumina cea mai potrivită asupra celor întâmplate. Mă voi căi mai târziu. După ce voi aranja lucrurile. După ancheta asupra morţii lui

Dany. După ce o să găsesc unde să trăiesc, departe, foarte departe de Malta. Pot, pur şi simplu, să dispar din ochii prietenilor mei. Normal, colegii de serviciu trebuie anunţaţi, desigur... dar pot să scap de oamenii care mă ştiau cu Dany, pot să iau totul de la capăt cumva, pot să...”

*

Goana gândului trebuia să se întrerupă. Anneliese îl privea ţintă, aşteptând răspuns la ultima întrebare.

Hans căută înfrigurat cuvintele potrivite.

— Îmi pare groaznic de rău. Dar îmi închipui că ţi s-a spus că încă există criminali în lumea noastră modernă?

— D-da...

Vocea îi era slabă ca vântul de toamnă.

— Acesta este unul dintre ei. Din soiul cel mai rău. Este ceea ce noi numim un spărgător de coduri. O persoană care descifrează cum să folosească un skelter particular şi care se furişează ca să jefuiască casele oamenilor, iar dacă este prins, omoară persoana care-l surprinde.

— Eşti sigur?

— Crezi că m-aş fi gândit să folosesc asta – flutură vătraiul – dacă nu eram?

— Mi s-a părut că vă aud vorbind, îndrăzni ea.

— Păi, desigur! Doar nu puteam să-l lovesc de cum am dat cu ochii de el, nu? Iar când n-a putut să dea o explicaţie satisfăcătoare a prezenţei sale... Ei, bine, nu exista decât un singur mod înţelept de a acţiona.

— Eu... Scutură din cap. Trebuie să fi înţeles greşit. Am crezut că, datorită invenţiei lui Chaim, acest lucru nu se mai întâmplă. Nu a inventat el ceea ce se numeşte privater?

Hans înjură în gând. Oricât ar fi fost de neştiutoare, nu era proastă deloc.

— Ba da, dar acesta e un spărgător care poate să treacă de privater. Ce inventează un om, altul poate să eludeze. Se întâmplă foarte rar, dar se întâmplă din când în când.

— Înţeleg.

— Există întotdeauna fisuri şi în cele mai bune sisteme. Poţi să ai şi erori de transmisie, de exemplu, ca aceea care...

Se întrerupse, trăind pentru o clipă o reînnoire a panicii trecute. Cu cât i se amintea mai rar Anneliesei de „necunoscuta” moartă, cu atât mai bine.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Poftim? De ce?

— Fiindcă acolo unde pătrunde un spărgător de coduri, un altul poate să-i urmeze. Foarte adesea, aceştia acţionează în bande. Dacă acesta nu se întoarce într-o jumătate de oră sau cam aşa ceva, complicii lui pot, foarte probabil, să vină să vadă ce s-a întâmplat… Biata de tine! Trebuie să fie absolut groaznic să vezi atât de mult din ceea ce este rău în lumea de astăzi şi atât de puţin din ceea ce-i bun! Dar, îţi garantez, este posibil să fii fericită, să te bucuri, să faci planuri pentru viitor şi să le vezi îndeplinite. Vreau să-ţi ofer toate acestea. Le meriţi.

În amintire, un ecou al acuzaţiilor lui Mustafa… dar îl înăbuşi.

— Aşadar, unde o să mă duci?

— Într-un loc sigur. Doar pentru atâta timp cât să rezolv problema asta. Va trebui să spun poliţiei, desigur, şi apoi va trebui să mi se dea un nou cod pentru skelter. Va dura câteva ore. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău! Nu-mi doresc decât să te ajut. Nu… nu te deranjează că vreau să te ajut?

Toată culoarea din obrajii ei dispăru.

— Hans, unde aş fi fost dacă nu exista cineva care să mă ajute? Puteam să fiu moartă! Nu-i aşa?

Minunat! O, *minunat*!

Hans îşi deschise braţele la timp, fiindcă ea alergă spre el şi-şi îngropă faţa în umărul lui, zguduindu-se de plâns.

Urmă un timp nemăsurat în care ea plânse şi el o mângâie pe spate, prin stratul subţire de pânză, visând la vremea când pânza nu va mai fi acolo. Cât îi va trebui s-o convingă, încetul cu încetul, că este normal să se dezbrace în prezenţa lui?

E prea devreme. Prea devreme! Păstrează-ţi cumpătul, Hans Dykstra, şi nu-ţi forţa norocul!

*

În cele din urmă se trase de lângă ea şi-i şopti că trebuiau să se grăbească. Anneliese dădu din cap supusă.

— Doar să fim în siguranță, zise el. Cred că ar fi mai bine să-l leg pe ticălosul ăsta ca să nu poată fugi până nu vine poliția să-l ia...

— Nu-i chemi imediat? Polițiştii ar putea să-i aştepte aici pe complicii lui când vor veni, nu-i aşa?

Încă o dată, Hans se mustră pentru că subestimase inteligența nativă a fetei. Cum să rezolve această mică problemă...?

Ah!

— Dar să presupunem că poliția şi ceilalți spărgători de coduri sosesc deodată! Ai putea fi implicată într-un alt schimb de focuri! Tocmai ai scăpat dintr-unul la Aleuker – sigur nu vrei să rişti încă unul! Fă cum îți spun, şi totul se va termina cu bine!

Ea nu mai ridică alte obiecții şi, după alte cinci minute, intrară împreună în skelter; Hans formă codul pentru un refugiu al Drumului Vieții pe care îi vizitase odată în Bali. Anneliese ar putea fi deranjată de faptul că se va găsi printre necredincioşi. Totuşi, locul prezenta trei mari avantaje: cei de acolo acceptau pe oricine, îl ajutau şi nu puneau niciodată prea multe întrebări. Erau întotdeauna extrem de ocupați şi nu țineau registre, preferând să-şi vadă de muncă şi să uite de ceea ce se petrecuse ieri; foarte puțini oameni de acolo vorbeau altceva decât o engleză stricată, şi nicidecum flamanda sau *plattdütsh*.

*

La uşa skelterului fură întâmpinați de o femeie zâmbitoare, de vreo treizeci de ani, împodobită cu ghirlande de flori. În părul negru avea de asemenea împletite flori. În afara acestora, purta numai un fel de fustanelă legată cu o centură de piele împletită, de care atârna o punguță. Degetele Anneliesei se strânseră dureros pe brațul lui Hans când observă că, după standardele ei, femeia era neruşinat de dezbrăcată. Hans murmură liniştitor:

— Probabil ți-e greu să crezi... dar te uiți la o călugăriță.

Ea întoarse spre el nişte ochi mari, neîncrezători.

— O… o *călugăriță*? repetă ea.

— Cum altfel ai numi o femeie care s-a decis să-şi dedice viața ajutorării celorlalți datorită credinței ei?

— Eu…

Vocea o părăsi pe Anneliese. Foarte bine! Ar fi complicat lucrurile dincolo de orice limită dacă ar fi încercat să intre în amănunte. Un termen ceva mai exact decât „călugăriță” ar fi fost „prostituată de templu”, dar şi acesta ar fi fost departe de adevăr. Conceptele Drumului Vieții erau la fel de subtile ca oricare dintre cele implicate de religiile anterioare şi necesitau o minte lipsită de prejudecăți.

Femeia le ură bun-venit cu zâmbetul pe buze şi cu un buchet de flori proaspăt culese pentru fiecare – lucru care contribui mult la diminuarea fricii Annelieseі. Îi invită prin gesturi să iasă din cămăruța în care se afla skelterul şi s-o urmeze pe un coridor tăcut, zidit din piatră şi luminat la anumite intervale de lămpi amplasate în spatele unor tablouri translucide, toate reprezentând organisme vii, de la atleți goi la bacterii neînsemnate, mărite de mii de ori.

— Potrivit credinței acestor oameni, niciun rău n-ar trebui făcut vreodată unei creaturi dezvoltate, şopti Hans. Cu o singură excepție: dacă o ființă superioară poate fi astfel salvată de suferință. Ei vor să vindece bolile, chiar dacă asta înseamnă să ucidă germeni – mă urmăreşti? – în ideea că viața omenească poate fi îmbunătățită prin acest lucru. O să-i găseşti foarte buni şi foarte generoşi. Acesta e un refugiu pe care îl țin deschis pentru oricine vrea să vină: oameni pentru care viața este o problemă prea mare, care simt nevoia să se odihnească, să se relaxeze şi să chibzuiască, sau oameni bolnavi, care n-au prieteni sau rude ca să-i îngrijească… Nu e nevoie să crezi în ceea ce cred ei. Ei dau ce pot şi, în plus, lasă lucrurile în voia lor.

— Înțeleg, răspunse Anneliese. Am citit odată o carte despre călugării de la trecătoarea St. Bernard din Elveția, care îi ajutau pe toți cei pierduți în zăpezi. E ceva asemănător?

— Da, foarte asemănător. Cu o singură observație: oameni pierduți în lume.

Era cu mult mai uşurat descoperind că fata era atât de ageră la minte. Fără îndoială, avea să fie plăcut impresionată că aici nu se mânca niciodată carne, fiindcă niciun adept al Drumului Vieții nu putea omorî un animal. Hans însuşi nu se convertise total la vegetarianism, dar avea deseori mustrări de conştiință în privința asta. Pe de altă parte, când se va ajunge la unele ritualuri de glorificare a senzualității, Anneliese s-ar putea să fie complet dezgustată... dar cu puțin noroc va fi nevoită să stea aici un timp atât de scurt, încât nici nu va auzi zvonuri despre aşa ceva.

Unei femei mai în vârstă, şi ea aproape goală, ajunsă la vreo şaizeci de ani, dar care îşi păstrase o figură uimitor de atrăgătoare, deşi era ridată ca un măr bătrân – dintr-un motiv „bun”, fiindcă vorbise şi râsese foarte mult în întreaga ei viață – Hans îi explică încet în engleză motivul pentru care o adusese aici pe Anneliese. Vorbi de soarta părinților ei, apoi de atacul de la Aleuker, şi apoi de spărgătorul din casa unde o dusese pentru a fi în siguranță. Femeia în vârstă dădea din cap de fiecare dată când reuşea să depăşească bariera unei limbi înțelese pe jumătate.

— Vom ajuta şi vom avea grijă, rosti ea hotărât. A îndurat atâta răutate, atâta ură şi durere! Aici va fi în siguranță!

Hans o întrebă pe Anneliese:

— Crezi că poți rămâne aici o vreme, cât îmi ia ca să rezolv lucrurile?

Ea îşi muşcă buza.

— Cred că da, zise. Nu înțeleg de ce aceşti oameni fac ceea ce fac, dar trebuie să fie un lucru bun să-i ajuți pe cei aflați la ananghie. Nu înțeleg prea bine nici de ce tu mă ajuți, dar îți sunt foarte recunoscătoare.

Acest lucru îl încurajă pe Hans s-o îmbrățişeze la despărțire şi chiar s-o sărute nevinovat pe buze – uşor, fratern, foarte diferit de sărutul adepților Drumului Vieții... dar, din fericire, Anneliese nu observă expresia de dezaprobare uluită care trecu pe fața bătrânei călugărițe.

*

Fredona când trecu prin skelter, înapoi în Suedia, repetând condițiile târgului pe care avea să-l facă cu Mustafa: lasă-mă în pace, şi n-am să raportez că vinzi coduri ilegale. De acord?

Ar fi fost. Ar fi *trebuit* să fie.

Dar Mustafa dispăruse.

Interfața O

Marile curtezane
Despre care povesteau vechii bârfitori
Îşi alcătuiau colecțiile lor respectabile
De nobili, servitori şi prieteni,
Dar niciodată nu reuşeau
Fiindcă nu puteau să reuşească
Ceea ce fete de cea mai respectabilă origine
Consideră normal în epoca modernă –
Să doarmă
În şapte paturi pe şapte continente
Desfrânate în orice săptămână…

Mustafa Sharif

15

În cea de a doua cameră a casei sale, unde nimeni nu intra, în afară de cei mai apropiați şi mai intimi servitori – prima fiind camera cu skelterul secret, a doua nefiind dormitorul pe care-l împărțise de-a lungul anilor cu un număr uimitor de parteneri – Mustafa Sharif îl îndepărtă pe acelaşi băiat care îi îngrijise rănile lui Satamori, mulțumindu-i, şi se declară iarăşi apt să gândească clar.

Ali şi Feisal, servitorii lui apropiați, şi Muley, scribul-şef, care era a treia mână dreaptă a lui – Mustafa crease demult această vorbă de duh pentru un poem – stăteau în jurul lui, iradiind atâta îngrijorare, încât Mustafa nu avea nevoie de ochi ca să le ghicească expresia fețelor.

— Trebuie procedat ca şi mai înainte, zise Muley pe un ton sentențios.

— Nu.

Mustafa îşi frecă fruntea; încă îl durea capul, dar o compresă rece, o alifie şi un pahar cu ceai de mentă îndulcit, cu un analgezic în el, aduseseră durerea trupului sub control. Zise din nou:

— Nu, nu în felul în care am procedat înainte. Acum, în loc să avem de-a face cu un criminal lucid, trebuie să luăm măsuri ca să asigurăm siguranța unei fete nevinovate, aproape o copilă, căreia acest... această *persoană* i-a pregătit o soartă mai rea ca închisoarea. Plănuieşte să-i încătuşeze mintea, s-o mutileze într-un fel pe care nicio constrângere fizică nu-l poate egala. Nici măcar nu este conştient de răul pe care-l pune la cale... Muley, am încredere în tine aşa cum am în mine, şi uneori chiar mai mult. Ce părere ai despre un om însurat, care alege o femeie mai bătrână decât el, nu prea inteligentă, o privează de libertate prin legături legale, o face atât de nenorocită încât ea învață să-l urască şi să se urască şi, sub impulsul unei întâlniri momentane, obținută prin simplă şansă, se hotărăşte să o abandoneze? Ştiu că orice femeie capabilă încă să stea în picioare sau pe spate şi să-şi desfacă picioarele este instantaneu dezirabilă în ziua de azi. Indiferent de asta, el a fost *capabil* să o înlăture fiindcă a avut şansa să amăgească o adolescentă neştiutoare, inoculându-i ideea greşită că depinde de el şi numai de el ca să se mențină la suprafață într-o lume pe care n-o înțelege... Ei bine?

Muley se trase de buza inferioară foarte groasă. Era un bărbat masiv, cu guşă pronunțată, burtă, voce subțire... În copilărie călcase pe o mină anti-personal, care nu-l omorâse, dar îl redusese la o condiție care, în alte timpuri, era creată deliberat. Şchiopăta de piciorul stâng.

— Deja l-am judecat. Înainte să prezinți aceste fapte. Fiindcă mai există un fapt de care se pare că n-ai auzit.

— Spune-mi, atunci!

— Acest om nu este însurat. E văduv.

Mustafa se încordă.

— Explică-mi, explică-mi! Cum ai aflat?

— Când te-ai întors, pe baza celor şoptite de tine, am inițiat o investigație. Discretă, pe căi ocolite, dar rapidă. N-a fost o sarcină dificilă. Ştirea despre o anchetă am căpătat-o foarte uşor.

— Doar nu vrei să spui că şi-a omorât nevasta?

— Nu, într-adevăr. Ştirile spun că ea s-a sinucis ca urmare a unei insulte sau al unui afront pe care el i l-a adus.

— Ai, ai, ai! Mustafa îşi strânse pumnii noduroşi. Şi va exista o anchetă?

— Da.

— Când?

— Mâine la zece dimineața, ora locală, la parchetul din Valletta.

— Este obligat să participe?

— Da, este singurul martor al faptelor.

— Bine, dar ăsta e un dezastru! strigă Mustafa. Dar dacă apare, s-ar putea să-i scape ceva care... Da, ar fi fatal de uşor să piardă şirul minciunilor lui complicate.

— Trebuie să-l eliminăm, mârâi Ali. Putem să-l prindem când se prezintă la tribunal...

— Nici nu se pune problema. Are dosare secrete ce vor fi deschise în cazul morții lui, înregistrări ale expedițiilor făcute cu mine şi, deşi mi-a promis că n-o să includă nicio aluzie la identitatea mea, s-ar putea ca acum să-şi ia cuvântul înapoi. Mustafa scutură din cap. Nu, văd doar o posibilitate. Trebuie să dăm de el şi să-l convingem că este încă în avantajul lui să păstreze secretul. Amenințarea unei brățări îi va încătuşa mintea mai bine decât sforile pe care le-a folosit cu mine! Mustafa îşi frecă încheieturile mâinilor şi gleznele roase. Ştii, uneori simt că văzătorii îşi supraestimează avantajele. N-ai fi putut crede că un om cu mintea întreagă poate lega atât de neglijent brațele şi picioarele cuiva. În suferință, amețit şi înspăimântat, m-am eliberat din legăturile făcute ca de un amator. Am reuşit s-o fac în vreo două sau trei minute. A lăsat frânghia slăbită în ambele părți, trebuia să fie de două ori mai strânsă... Muley, ia douăzeci de tineri activi şi inteligenți şi trimite-i la mine pentru instrucțiuni. Nu-i foarte

dificil să anticipăm că unul ca Hans Dykstra, înfricoşat cum este, nu va putea să gândească clar. Există numai o jumătate de duzină de locuri, în afară de tribunalul din Valletta, unde am avea şansa să-l prindem. Ar trebui să fim prezenți la toate acele skeltere.

— Ar trebui să-l surprindem la casa din Suedia, zise Ali.

— Dacă mai e timp… Nu, nu cred că a descoperit că am scăpat. Dacă-i citesc bine personalitatea, va distruge sau va da foc locului. Nu sunt sigur. Se dezintegrează psihic. Acum a pierdut ambele lucruri care îi justificau existența, în propriii lui ochi, îl distingeau ca fiind mai mult decât un simplu membru al unei mulțimi. Nu va mai îndrăzni să-şi permită hobbyul său ilegal, în care s-a implicat mai mult din bravadă decât din dragoste de cunoaştere. Şi-a pierdut şi trofeul său rar, nevasta, exact în momentul când credea că este gata să facă ceea ce rar un om din zilele noastre cutează: să scape de ea în favoarea uneia… mai tinere şi mult mai frumoase… A fost în cercurile înalte şi a văzut bogățiile lumii. Totul a fost o amăgire. E aproape sigur că-şi va pierde mințile mai mult de frustrare decât de orice altceva.

Îşi încrucişă brațele cu aerul că discuția s-a terminat, dar servitorii nu făcură nicio mişcare să plece.

— Există ceva mai rău decât cele ce mi le-ați spus deja?

— Doctorul Satamori, zise Ali. Se află încă aici. Din fericire, doarme… Când se va trezi, va dori cu siguranță să-şi exprime mulțumirile pentru ajutor.

— Atunci trebuie să aibă ocazia s-o facă. Dar dați-i clar de înțeles, când se va trezi şi va cere să vorbească cu mine, că aş prefera să lucrez la un nou poem.

*

Aerul din casa Eriksson părea rigid ca sticla. Când Hans reuşi să iasă din skelter, se aştepta aproape să se prăbuşească asupra lui ca o cupolă sfărâmată.

Era încă foarte întuneric, dar buşteanul, care sclipise dezvăluindu-i-l pe Mustafa ultima dată când sosise, păstra o lumină strălucitoare şi – jarul fiind probabil ințețit de aerul

care îi însoţise ieşirea din skelter – trimitea o flacără spre un obiect în formă de şarpe ce zăcea în şemineu.

Sfoara. Fără îndoială, sfoara cu care fusese legat Mustafa. Cine… *cine* putuse să vină aici şi să-l elibereze pe captiv? Bănuise Mustafa că va fi atacat? Spusese oare unuia dintre mulţii lui servitori: „Dacă nu mă întorc după atâta timp, pot fi găsit la codul cutare şi înseamnă că am necazuri?”

Ameţit, Hans îşi duse mâinile la tâmple. Niciodată, în întreaga lui viaţă, nu prevăzuse că va fi implicat într-o asemenea situaţie. Era cu mult mai rău decât coşmarurile pe care le avea uneori, când îşi amintea cât de periculos era hobbyul său ilegal. Chiar dacă ar fi primit o brăţară pentru asta, îşi imaginase în adâncul minţii că vor fi oameni care, paradoxal, l-ar respecta ca pe un martir. Oamenii pe care îi întâlnise la Aleuker, mai presus de toţi, ar fi putut să-i arate acest respect. În mod sigur, Boris Pech, care îi ceruse să-i caute un anume produs în gunoiul Europei. În aceeaşi măsură, Karl Bonetti. El şi aceia pe care îi considera prieteni ar fi fost toleranţi în privinţa încălcării dezinteresate a unei reguli absolutizate în mod arbitrar…

Dar el nu era în relaţie cu Pech, Satamori sau Castelnuovo. Mustafa Sharif era altceva: un om imprevizibil, emotiv, la fel de străin pentru Hans ca atunci când se întâlniseră pentru prima oară.

Pe scurt: un om ale cărui motivaţii sfidau o cercetare atentă la fel precum cele ale unui nebun.

După numai câteva clipe de strădanie, Hans îşi dădu seama că era inutil să încerce să găsească o ieşire din această nouă criză înainte să apuce să doarmă. Ziua lui se întinsese mai mult decât dublul lungimii ei normale. Tremura mai mult de oboseală decât de frică – la urma urmelor, găsise deja soluţii inspirate câtorva probleme aparent imposibil de rezolvat şi, peste câteva ore, va avea nevoie de toată inteligenţa. Verificându-şi ceasul, fu îngrozit să vadă cât de puţin timp îi rămăsese până când trebuia să se prezinte la ancheta pentru Dany.

Cu toate acestea, simţi o nevoie acută, ca foamea, să *facă* ceva, imediat. Era ca şi cum furia care smulge forţa de a

acționa, din cap până în viscere, ar fi fost grefată pe mintea conştientă. Simți un amestec de furie adevărată şi intuiție orbitoare.

— O să-i dau o lecție! izbucni el, adresându-se nimănui. O să-i arăt că nu trebuie să se joace cu mine, chiar dacă sunt un biet recuperator şi nu o figură publică, cunoscută în toată lumea!

Se puse în mişcare, eliberat brusc de momentul de paralizie interioară.

Lângă patul în care dormise Anneliese se aflau lumânarea pe care o pregătise şi chibriturile. Aprinse lumânarea şi o duse înapoi în camera de zi, târând după el şi plapuma umplută cu puf sub care dormise fata şi care era – îşi închipui el – impregnată uşor de mirosul trupului ei.

Merse în bucătărie şi deschise robinetul rezervorului de petrol care alimenta sistemul de încălzire centrală. Înmuie plapuma, apoi o trase după el pe podea. Rămase o dungă neagră de petrol, destul de groasă ca să se aprindă şi să alimenteze flacăra înapoi spre băltoaca ce se formase lângă rezervor. O dată ce lumânarea va fi atinsă de ea, totul va exploda într-un foc uriaş, fumegând.

În ultimul moment, în loc să arunce pur şi simplu lumânarea pe plapumă şi să intre în skelter, Hans se opri. Nu auzise niciodată de mijloace de a scoate din funcțiune un skelter prin comandă de la distanță… Dacă Mustafa aranjase astfel lucrurile încât el să fie prins aici în capcană? Dacă vechiul skelter a fost sabotat? Ar putea muri arzând în focul pus de el însuşi.

Se gândi o vreme la asta, lucid şi detaşat, cântărind argumentele pro şi contra. În cele din urmă, puse lumânarea într-un sfeşnic înalt de aproape opt sau nouă centimetri, sprijini plapuma de el şi folosi o bucată de hârtie îndoită ca un fel de fitil, ca să se aprindă după cinci minute, dar nu mai devreme.

Lumânarea arde în timp ce hârtia suge puțin petrol – hârtia arde şi cade pe plapumă – plapuma izbucneşte în flăcări şi rezervorul explodează… Bun!

Intră în skelter. Mergea perfect. Ajunsese acasă. Cu un suspin de uşurare (aproape că se aşteptă ca acesta să zguduie pereții), alergă în dormitorul pe care-l împărțise cu Dany, îşi puse ceasul să sune şi căzu într-un somn adânc, fără să se mai obosească să se dezbrace.

Interfaţa P

O, prietene, ai făcut un drum lung
de la casa ta din celălalt oraş nordic –
stai jos şi gustă ceva.

O, duşmanul meu, n-ai străbătut nicio distanță
de la casa ta aflată pe cealaltă parte a Pământului –
vorbeşte şi pleacă imediat.

Mustafa Sharif

16

Clădirea în care urma să aibă loc ancheta procurorului fusese un hotel în perioada în care Malta era o cunoscută zonă turistică. Fusese deteriorată într-o răzmeriță şi refăcută într-un stil ciudat de un arhitect maltez, naționalist convins, care considera jignitoare existența unor clădiri „moderne” pe această insulă. Chiar înainte ca stricăciunile cauzate de bombe şi gloanțe să fie remediate, el insistase să se acopere fațada cu elemente mai „tradiționale”. Aşa că, acolo unde existaseră balcoane de beton simplu şi balustrade prefabricate de fier, se găseau acum copii din ghips mâncate de ploi, de felul mulajelor văzute în vechile biserici, unele gata să se desprindă şi trebuind să fie legate cu bucăți de sârmă.

Dar, după Explozie, majoritatea oamenilor îşi pierduseră capul, mai mult chiar decât acel arhitect.

*

Gura lui Hans era uscată. Avea ochii înceţoşaţi fiindcă, deşi pusese ceasul să sune, nu se putuse trezi şi plecase de acasă într-o asemenea grabă, încât uitase să-şi ia ochelarii de soare. Era o zi însorită, strălucitoare.

Îl liniştea faptul că tot ce-l torturase în timpul scurtului somn şi îi umpluse visele cu imagini de groază pură nu era adevărat. Nu aveau să facă un mare scandal din moartea acestei femei măritate, chiar dacă împrejurările erau şocante. Se găseau şi ziare aici – televiziunea nu era încă bine consolidată şi nu prezenta încredere – care erau vândute, ca odinioară, pe străzi, mai ales de oameni care nu putuseră găsi o slujbă mai bună (în special purtători de brăţară).

Pe pancartele ţinute de cei pe lângă care trecu în drum spre tribunal citi titlurile zilei. Toate priveau tragedia de la petrecerea lui Aleuker. Se efectuaseră arestări în comunitatea maori locală, unii albi fuseseră acuzaţi de complicitate şi, fapt destul de important, oameni faimoşi fuseseră ucişi, constituind astfel principalul subiect de discuţie în întreaga lume.

Era, oarecum, un avantaj suplimentar. Existase un timp când un eveniment ca sinuciderea lui Dany, din cauza contextelor locale, ar fi înlocuit orice întâmplare petrecută în jumătate de lume, atingând un nivel analog cu izbucnirea unui război. Mulţumită *(mulţumită...!)* gripei-M, anghinei difterice din Alaska şi, mai ales, unei specii virulente de holeră, populaţia malteză fusese micşorată cu 70%, devenind prea redusă pentru administrarea insulei. Ca urmare, se recursese la imigranţi plătiţi. Metoda era cunoscută, fusese uşor de aplicat.

În dimineaţa asta trebuia să facă faţă unei încercări minore. Va depune mărturie, rostind exact aceleaşi cuvinte ca la interogatoriul lui Vanzetti, va beneficia de compătimirea curţii din cauza pierderii acelui bun nepreţuit şi prea adesea de neînlocuit, soţia, şi cu asta, basta. Până la prânz sau cam

aşa ceva, va putea să se îndrepte spre refugiul din Bali, s-o ia pe Anneliese (inainte să fie înrobită ideilor de tip Drumul Vieții – remarcă chicotind un demon într-un colț al minții lui) şi s-o întrebe unde i-ar conveni cel mai mult să locuiască pe planetă. A, o idee grozavă! Să-i ceară părerea chiar de la început, asta este ceea ce trebuie! Să se asigure că este implicată emoțional în tot, de acum înainte. Foarte curând, ea va lua drept normal faptul că amândoi făcuseră totul împreună, inclusiv alegerea unei case. Aşadar, calea cea mai bună ar fi să ceară un scurt concediu pe motive personale (desigur, îi va fi acordat fără obiecții) şi să petreacă următoarele săptămâni împreună cu ea. Să se cunoască mai bine, să cerceteze cele mai potrivite locuri pentru noua lor casă şi...

Îşi dădu seama că fredona vesel şi că asta era cu totul nepotrivit pentru un om a cărui soție de-abia murise în asemenea împrejurări, când dădu ultimul colț în drum spre clădirea unde avea să fie finalizată ancheta.

Şi se opri brusc.

Fusese doar o singură dată la palatul din Luxor al lui Mustafa, dar îşi amintea cu claritatea unei transe hipnotice trăsăturile scribului-şef, Muley Hassan, care îl condusese prin scriptorium.

Era aici. Purta haine europene obişnuite în loc de veşmântul egiptean tradițional – deşi acesta nu ar fi provocat comentarii în Valletta, căci exista o proporție ridicată de arabi în populația malteză modernă –, cu ochelari de soare pe nas... şi, totuşi, de neconfundat când îşi privi ceasul, ca şi când verifica momentul sosirii unui prieten cu care avea întâlnire.

Hans se trase înapoi de parcă ar fi fost împins. Cineva din spatele lui – nu acordă destulă atenție celor din jur ca să-şi dea seama dacă era femeie sau bărbat, dar realiză că era cineva foarte gras şi astmatic – protestă cu un potop de înjurături, un amestec de engleză-arabă-malteză, culminând cu o împroşcătură obscenă în germană.

— Dar nu trebuie să lipsesc de la anchetă, şopti Hans spre mulțimea nepăsătoare din jurul lui.

Deci… ce-ar fi să încerce la intrarea din spate? Poate exista o cale de acces de unde ar putea contacta pe unul dintre acei poliţişti amabili care-l compătimiseră atât.

Se gândi intens la organizarea cartierului şi îşi aminti că exista un drum lateral. Va întârzia numai câteva minute. Minune! Printr-o uşă gata să se închidă, probabil o intrare de serviciu de pe vremea când clădirea era încă hotel, îl zări pe acelaşi sergent care apăruse primul în skelterul lui şi-i înregistrase declarația în privința permisiunii acordate poliției de a-i pătrunde în casă.

Alergă spre el strigând şi omul reacționă ținând uşa întredeschisă.

— Domnule Dykstra! Ar trebui să fiți la tribunal acum! exclamă el.

— Ştiu, ştiu, încerc să ajung acolo. Minciunile alunecau din gura lui Hans mai uşor ca uleiul; obiceiul devenea obligatoriu. Dar încerc să evit pe cineva care o cunoştea pe Dany… şi care cred că mă consideră vinovat. Mi-e frică!

Sergentul îl privi fioros.

— A, ştiu ce vreți să spuneți. Am avut o jumătate de duzină de astfel de cazuri. Vorbiți de genul de persoană care crede că, ori de câte ori moare o femeie, rasa umană se află într-un pericol mai mare decât în ziua precedentă?

Era pentru prima dată când Hans auzea de oameni având asemenea păreri, dar ele se potriveau perfect cu invențiile de moment pe care le născocise. Dădu din cap.

— Bine. Veniți cu mine. O să vorbesc cu şeful Vanzetti. Dacă va fi necesar, putem să evacuăm sala.

— O, sper că nu va fi necesar, zise Hans, auzind cât de ipocrită îi devenise vocea. Deşi cred că *ar fi* o idee bună…

*

Judecătorul fu imediat convins că era o idee bună. Era un individ țâfnos, din care transpirația curgea aşa cum curge grăsimea dintr-un porc ce se învârte în frigare.

— Nu voi tolera nici cel mai mic semn de dezordine în tribunalul meu! lătră el. Dacă este posibil ca acest nefericit

domn Dykstra să fie expus hărțuirii de către nişte nebuni... Există vreun dubiu că nu a fost o simplă sinucidere?

Vanzetti clătină din cap.

— Conform oamenilor noştri de la judiciar, toate se leagă perfect.

— Deci, să mergem la camera de deliberări! zise judecătorul. Ştiu că presei n-o să-i placă asta, dar, din partea mea, n-au decât să se spânzure. Am prea mult de lucru, sunt prea prost plătit şi-aş vrea să am şi eu timp să umblu după potcoave de cai morți!

*

Întreaga anchetă, în tăcerea aproape deplină a camerei mari şi cam goale care trebuie să fi fost odinioară sală de banchet, durǎ mai puțin de jumătate de oră şi se încheie cu exprimarea condoleanțelor de către judecător.

Părăsind încăperea în compania lui Vanzetti, Hans spuse sfios:

— Domule inspector-şef, ați fost foarte amabil, dar mă întreb dacă mai pot abuza puțin de bunăvoința dumneavoastră...?

— Poftim? A, negreşit, vă voi ajuta în măsura în care pot. Aveți nevoie de ajutor în reînregistrarea domiciliului sau ceva de genul ăsta? îmi amintesc că vă temeați să nu deveniți un blocat dacă veți fi nevoit să reveniți mereu la locul unde a murit soția dumneavoastră. Trebuie să recunosc că, dacă una ca asta mi s-ar fi întâmplat mie, aş fi fost la fel de afectat.

— A... mda, mai mult sau mai puțin, zise Hans cu o schimbare rapidă a vitezelor mentale. Nu ştiu sigur încă unde vreau să mă mut, dar ştiu că aş vrea să mă feresc din calea anumitor... fanatici.

— Ştiți cum ați atras atenția lor asupra dumneavoastră?

— Păi... nu. Doar dacă, adaugă el repede pe măsură ce-i venea inspirația, nu are ceva de-a face cu faptul că am ajuns la petrecerea lui Aleuker. Poate unul dintre invitați, care a fost lipsit de şansă...

— Şi nu-şi dă seama ce norocos a fost, mormăi Vanzetti. Ați auzit că s-a ajuns la paisprezece morți? Alți doi invitați au murit şi sunt puține speranțe în cazul altor doi.

— Odios! Odios!

— Da, te-ai fi aşteptat ca omenirea să învețe ceva după Explozie, dar… Vanzetti ridică din umeri. Ei, nu-i treaba mea să remodelez lumea, slavă Domnului! Doriți acces la un skelter oficial, nu-i aşa? Sub escortă, ca nimeni să nu ajungă la dumneavoastră?

— Da, vă rog. O să-mi recodez casa – vechea mea casă – astfel încât să poată fi scoasă la vânzare, dar până atunci cred c-ar fi înțelept din partea mea să profit de ospitalitatea diverşilor prieteni. O să mai aveți nevoie de mine?

— Ați auzit verdictul: sinuciderea unei persoane anormale. Cazul este clasat. Vanzetti ezită. Trebuie să recunosc, domnule Dykstra…

— O să îmi spuneți, îl întrerupse Hans, că aş fi putut fi mai blând cu soția mea. Da, cred că da. Dar ştiți despre instabilitatea ei mentală; doctorul Bonetti a fost atât de amabil încât a trimis acea depoziție sub jurământ, iar eu… am făcut tot ce-am putut. Vă jur, tot ce-am putut! N-a fost de-ajuns.

— Este o misiune grea pentru orice bărbat, zise Vanzetti. Cred că mai degrabă vă admir pentru că ați fost în stare să spuneți asta. Întâlneşti atât de des oameni hotărâți să nege propria lor insuficiență… Nu, să schimbăm acest cuvânt cu „neajunsuri”. Este mai plin de tact.

— Oricum ar fi, doare foarte tare, zise Hans. Îmi amintesc vag un citat: „Clopotul bate pentru tine.”

— Este şi favoritul meu, zise Vanzetti, dând din cap. Cred că m-am înrolat în poliție pentru genul ăsta de motive. Suntem toți asupriți de prostia şi brutalitatea unei anumite persoane, inclusiv a noastră. Foarte bine, domnule Dykstra, voi fi bucuros să vă asigur intrarea în siguranță în sistemul skelter şi vom avea grijă de oricine va încerca să vă bată la cap folosind codul casei până când nu va fi schimbat.

— O, nu vă faceți probleme, vă rog!

— Nicio problemă, niciuna! urmă Vanzetti, cu o fluturare uşoară din mână. Spărgătorii de coduri sunt printre cei mai răi criminali, nu-i aşa? Delictul este cu atât mai mare dacă ceea ce încearcă e să se furişeze pe lângă privaterul cuiva devenit de curând văduv.

*

Mergea tot timpul mai rău, chiar şi atunci când părea să meargă cel mai bine! Viața devenise brusc ticsită de paradoxuri nebune şi, drept urmare, Hans se simțea forțat să intre în forme noi, groaznic de dureroase, fiindcă în lume nu exista loc şi pentru el, şi pentru ele.

Pledoaria în fața lui Vanzetti reuşise imediat... dar acum avea de-a face cu o problemă şi mai gravă. Crezându-l persecutat de nebuni, Vanzetti aducea şi povara forței legii asupra situației dificile a lui Hans...

Şi cui trebuia să-i fie mai frică de lege decât lui însuşi, omul care încălcase cod după cod, ani întregi, nu prin propria lui îndemânare, ci mituind pe altcineva? Mita era genul de aranjament pe care îl făcuse cu Mustafa; era şi conspirație, şi mai existau alte câteva cuvinte, chiar şi mai murdare, pe care le închise într-un colț al minții.

I se părea oribil desigur că, foarte curând, avea să se afle undeva, într-o localitate oarecare de pe fața pământului, privind țintă o brățară mică de metal, curată, strălucitoare, gândindu-se cât din viață îi fusese distrusă.

Doar dacă nu reuşea să salveze ceva din dezastru.

Imaginea îi veni imediat în minte: nu-şi petrecuse cea mai mare parte din maturitate muncind şi încercând să salveze lucruri pe care alți oameni aveau apoi permisiunea să le folosească? Nu venise oare vremea să profite de avantajul unei operațiuni de salvare făcute de altcineva? Nu era asta definiția clară şi incontestabilă a ceea ce făcea de fapt?

Toate aceste gânduri îi goneau prin minte în timp ce era scos repede din clădirea tribunalului spre sediul apropiat al poliției şi invitat politicos să intre în skelterul de siguranță de acolo, unde niciun aparat de fotografiat sau detector nu

putea nota sau înregistra codul format de persoana care pleca. Era interzis de lege să se înregistreze acest lucru.

Cu degetele şovăind, Hans petrecu ultima secundă întărindu-şi convingerea în privința a ceea ce îşi asumase să facă. Da, acționa în conformitate cu idealurile unui recuperator. Ceea ce salvase era întâmplător o ființă umană. Nu era nicio diferență.

Formă codul pentru refugiul Drumului Vieții din Bali.

Interfaţa Q

Astăzi este astăzi, dar
Unde este „aici” când el poate fi pretutindeni?

Atunci era atunci şi
De ce este acum dacă poate fi oricând?

Trăiesc alături de imediat şi imediatul
Este un vecin extrem de nestatornic.

Mustafa Sharif

17

O găsi pe Anneliese într-o cămăruță simplă, identică celei în care el însuşi dormise în timpul singurei vacanțe petrecute aici, înainte s-o întâlnească pe Dany. Unul dintre pereți era acoperit de o plantă agățătoare verde închis, ce urca pe un palier de lemn, dintr-o tavă de ceramică puțin adâncă, plină cu pământ. Nu mai exista niciun alt ornament.

Fata moțăia pe un morman de perne, acoperită în parte de o pătură moale, roz. Când el intră, şi-o strânse, speriată, în jurul corpului... dar nu îndeajuns de repede încât el să nu-i poată zări pielea mai mult decât reuşise până atunci.

Fu uimit pentru moment să observe că era palid-bolnăvicioasă, albă ca aluatul. Dar nu era de mirare, având în vedere educația primită. Probabil nu-şi expusese niciodată corpul la soare. Cât de diferită era de Dany, care crezuse

întotdeauna că, dacă stă pe o plajă în pielea goală, va strânge instantaneu o hoardă de admiratori de pe dune!

— Hans, tu eşti?

— Da, desigur. Se aplecă să o sărute pe obraz; primul ei impuls fu să se ferească, dar se forţă să suporte ca buzele lui să-i mângâie pielea. Te simţi bine?

— Îhî... Se ridică cu grijă în capul oaselor, asigurându-se că pătura era strâns înfăşurată în jurul ei. Da, au fost foarte amabili. Mi-au dat de mâncare şi de băut şi mi-au luat rochia s-o spele. Ezită, cercetându-i faţa cu ochii ei negri. Dar tu? E totul în regulă?

— Mi-e teamă că nu.

— O, Doamne! De data asta ce s-a mai întâmplat?

— Cred că am avut dreptate: spărgătorul de coduri avea complici. Tipul a scăpat – şi înainte să plece mi-a dat foc la casă.

— Ah, ce groaznic! Ce *groaznic*!

— Da, aşa este... Dar poate nu e chiar atât de groaznic pe cât crezi tu.

— Ce vrei să spui?

Hans dădu la o parte o pernă şi se aşeză lângă ea, încruntându-se.

— Mi-e greu să-ţi explic. Este un fel de paradox. Mă simt... mă simt de parcă am fost eliberat de ceva. Îţi aminteşti că, atunci când am sosit acasă, ţi-am spus că am păstrat totul aşa cum era odată, cu foarte mult timp în urmă?

— Da, sigur că-mi amintesc.

— Acum, povara trecutului meu a fost, ca să zic aşa, ridicată de pe umerii mei. Nu mai am ce face. Pur şi simplu s-a dus. Acum mă aflu în aceeaşi situaţie în care te-ai aflat tu când ai descoperit că Festeburgul a fost ars.

— Bietul de tine! Fără să gândească, îl prinse de mâna mai apropiată de ea, aproape lăsând pătura să cadă... dar nu în întregime. Hans îi strânse mâna, gândindu-se cât de mari şi grosolane erau degetele lui în comparaţie cu ale ei, mici şi reci.

— Este oare chiar atât de îngrozitor să trebuiască să-ți începi iarăşi viața? Nu cumva este o şansă să-ți uiți greşelile şi să faci totul bine, de data asta?

— Eu... îşi muşcă buza. Presupun că, dacă ai o personalitate foarte puternică, poți să priveşti lucrurile şi din perspectiva asta.

— Nu cred că am o personalitate puternică. Dar aşa încerc să privesc lucrurile. Ai vrea să...? Ezită.

— Ce?

— Ai vrea să mă ajuți, aşa cum te ajut şi eu? Să mergem împreună în căutarea unui loc nou în care să trăim, să căutăm o viață nouă pentru amândoi?

O clipă lungă se scurse până când ea răspunse. Un interval nesfârşit, ca o anticipare a eternității. Dar, în cele din urmă, fata dădu aprobator din cap şi reuşi să schițeze un zâmbet.

— Minunat! exclamă Hans, înclinându-se spre ea şi cuprinzându-i umerii cu mâna rămasă liberă. Oh, când m-am găsit în fața acelui infern, am crezut că o să mor de furie şi supărare! Şi, dintr-o dată, m-ai făcut mai fericit decât mi-am putut vreodată imagina...

— Când ai sosit tu, casa nu mai putea fi salvată? şopti ea.

— A, nu. Aproape că am dat de un zid în flăcări.

— Şi nu te-ai rănit? îi lăsă mâna şi vru să-i pipăie fața. Dacă ardea atât de tare... zise ea.

— Nu, am acționat rapid, o întrerupse el. Cred că nici nu mi-am pârlit părul. Am stat doar cât să arunc o privire şi am plecat imediat. Mi-era teamă că skelterul o să se defecteze din cauza căldurii şi o să mă prindă acolo. Poate că asta a şi fost intenția criminalului.

O simți cum se cutremură şi adăugă grăbit:

— Nu te frământa... iubito! S-a terminat totul, gata! Hai să o luăm chiar acum de la început, şi în câteva zile va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ai vreo idee unde ai vrea să mergi? Undeva unde este soare şi suntem în siguranță, asta-i ce mi-ar plăcea: în Caraibe, în Azore sau în Polinezia!

— Nu… nu ştiu, murmură ea. Nu sunt decât simple înşiruiri de sunete pentru mine, aceste nume…

— Atunci o să începem prin a le cerceta. E timpul să te obişnuieşti cu această planetă. Se ridică în picioare. Mă duc să-ți caut rochia, sau, dacă nu s-a uscat încă, altceva de îmbrăcat, şi putem pleca imediat.

*

— Te-ai odihnit bine? îl întrebă Mustafa, plin de solicitudine, pe Satamori. Ți-ai revenit complet?

— Îndeajuns cât să mă întorc la lucru, cu siguranță, zise Satamori, pipăind uşor bandajul curat din jurul capului. Cât despre odihnă… am avut numai coşmaruri.

— Nu-i de mirare, murmură Mustafa. Şi eu am visat urât în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă aş fi venit cu tine la Chaim.

Făcură câțiva paşi pe poteca umbroasă de lângă colonadă, ce ducea la skelterul folosit de oaspeții lui Mustafa.

Brusc, Satamori zise:

— În visul meu se făcea că atacul venea din skelter în loc să… nu, îmi amintesc clar acum: şi de pe pământ, şi de pe mare. În timp ce privaterul era temporar deconectat pentru cei care rezolvaseră cheile pentru vânătoarea de comori, ar fi fost uşor să trimită înăuntru doi sau trei oameni înarmați.

— Sau, pur şi simplu, să plaseze o bombă puternică, aprobă Mustafa cu gravitate.

— Mă bucur că n-am visat şi asta, zise Satamori cu un chicotit nervos.

Ajunseseră aproape de skelter. Satamori se opri şi se întoarse spre gazdă:

— Îți sunt foarte recunoscător pentru ajutor.

— Nu e nevoie să pleci chiar acum dacă nu ți-ai revenit complet, zise Mustafa. Poți să mai stai cât vrei.

— Nu, chiar trebuie să plec. Am treburi, adu-ți aminte. Una dintre primele mele misiuni este să verific ce s-a întâmplat cu oamenii care au câştigat vânătoarea de comori. Acum avem şi mai puțini oameni de valoare decât înainte.

Sper că nu-ți par cinic, dar trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt.

— Ai vreo listă? vru să afle Mustafa.

— A existat una alcătuită de majordomul lui Chaim, dar a fost probabil distrusă. N-are importanță. Am o memorie bună şi, practic, i-am cunoscut pe toți. Voi începe cu recuperatorul care a avut atâta prezență de spirit încât să fugă cu fata din Brazilia. Poate este un laş, dar important e că a putut reacționa atât de rapid, chiar dacă era cam băut. N-ar trebui să fie greu să-l găsesc; trebuie să apară odată la un skelter public, chiar dacă nu se simte prea tentat să vină de bunăvoie, de teamă să nu fie implicat în alt dezastru de felul atacului de la Chaim.

Oftă din greu.

— Oh, Mustafa, de-atâtea ori m-am surprins dorindu-mi să accepți un post de răspundere! Administrezi acest loc cu atâta îndemânare, cu atâta tact... Dacă există cineva în viață care ar putea dezvolta o estetică a guvernării, ce ar putea înlocui ideologiile noastre uzate, acela ar trebui să fii tu.

— Am rădăcinile prea adânc înfipte în lumea veche ca să îmi doresc să ating acest țel, zise Mustafa. Încă mai încerc să identific şi să îndepărtez groaznicele otrăvuri psihologice care reprezintă moştenirea noastră. Poate n-o să reuşesc niciodată, sau poate că petrecerea voastră de vânătoare a comorii, despre care am vorbit atât de usturător, v-a găsit deja persoana de care avem nevoie. Ori poate că aceasta se află printre cei morți. Nu se poate şti.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi se îmbrățişară, iar Satamori intră în skelter.

În clipa în care omul de ştiință dispăru, Mustafa bătu tare din palme şi Ali îşi făcu apariția, ca şi cum s-ar fi materializat din aer.

— N-a fost găsit încă Dykstra?

— Efendi, îl căutăm pe tot Pământul! A apelat însă la poliție ca să folosească skelterul de siguranță şi ne-a scăpat printre degete.

— Trebuie găsit! Doctorul Satamori are de gând să folosească toate resursele Autorității Skelter ca să-l

localizeze. Înainte de-a mă hotărî să-i vând coduri, am pregătit un dosar complex despre viaţa şi obiceiurile lui. În seiful meu vei găsi înregistrat sumarul lui. Poartă eticheta HD. Adu-mi-l imediat. Trebuie să-mi împrospătez memoria şi să văd dacă aş putea găsi nişte indicii despre comportamentul lui probabil.

După ce îi fu adusă caseta, Mustafa o introduse într-un aparat special modificat ce avea un dispozitiv ultrarapid de derulare; practica îndelungată îl făcuse apt să urmărească vorbirea la o viteză de zece ori mai mare decât cea originală. Trecură doar câteva minute înainte ca el să bată iarăşi din palme, de data asta foarte emoţionat. Noile lui instrucţiuni îl impresionară puternic pe Ali.

— Efendi merită într-adevăr rangul oficial pe care i l-a oferit doctorul Satamori. S-ar putea crede că este capabil să citească gândurile secrete ale oamenilor.

— Nu-ţi pierde vremea flatându-mă, i-o reteză Mustafa. Du-te şi vezi dacă i-am citit bine gândurile!

*

Rochia Anneliesei nu era complet uscată când, datorită unei combinaţii de gesturi şi engleză stricată, Hans o găsi atârnată împreună cu alte zeci de veşminte mai mici pe o prăjină pusă deasupra unui râu puţin adânc, ce trecea prin partea de sud a refugiului. Apelând la un călugăr tânăr şi amabil care vorbea engleza puţin mai bine decât majoritatea personalului, Hans avu de ales: un fel de sarong lăsat de un vizitator din Sri Lanka, pe măsura Anneliesei, şi un costum cam mare, ca o pijama, alcătuit din jachetă şi pantaloni. Luă nerăbdător costumul. Acesta o putea acoperi deplin pe Anneliese. Se aştepta ca asta să fie problema crucială.

Spre exasperarea lui, Anneliese aruncă doar o privire spre cele găsite de el şi scutură din cap, înfăşurându-se şi mai strâns în pătură.

— Sunt haine de bărbat, zise ea categoric.

— Poftim? Nu înţeleg.

— Poate nu te-ai gândit la asta. Ştiu că multe femei umblă în pantaloni. Dar am fost mereu învăţată că este un

păcat pentru femei să poarte haine bărbăteşti, sau pentru bărbaţi să poarte haine femeieşti.

— Draga mea fetiţă, desigur…!

— Hans, îmi pare rău, dar vreau rochia mea. Este destul de lungă şi e o îmbrăcăminte decentă pentru o femeie. Chiar dacă va trebui să mai aşteptam puţin până se va usca, nu contează foarte mult, nu?

Învins, Hans se întoarse.

— Să văd dacă pot găsi altceva, murmură el.

— Mă îndoiesc.

— Poftim?

— M-am uitat pe fereastră, zise ea roşind puternic. Am văzut oameni umblând despuiaţi fără să se ruşineze, ca animalele. Niciodată n-am să fac asta – niciodată, niciodată!

Figura ei exprima încăpăţânarea. O vreme, Hans o privi ţintă, nevenindu-i să creadă, apoi ieşi.

O altă căutare în magazia de haine a refugiului se dovedi şi mai infructuoasă decât prima. Un tânăr călugăr îi explică pe un ton de scuză că îmbrăcămintea uşoară era de obicei transformată în cârpe sau bandaje, iar hainele de iarnă – acum încuiate în dulapuri, cu crengi de busuiocul cerbilor şi alte ierburi, menite să îndepărteze moliile – ar fi fost incompatibile cu prejudecăţile Anneliesei împotriva pantalonilor. Există oare un veşmânt mai potrivit pentru cel care călătoreşte într-un climat rece?

— Fata nu este sănătoasă la minte? întrebă călugărul în cele din urmă.

— S-ar putea spune şi aşa, replică Hans şi-i explică condiţiile educării ei. Tânărul călugăr rămase cu gura căscată de uimire.

— Am auzit de aşa ceva. Acum îmi dau seama că este mai trist decât mi s-a spus. Ei bine, va trebui să găsim mijloace rapide să-i uscam rochia, dacă nu vrea să îmbrace altceva şi nici să meargă goală. Poate ne ajută cei de la bucătărie. O să am grijă de asta.

Hans murmură un cuvânt de mulţumire şi se îndepărtă iritat, cu gândul să se ducă la Anneliese şi să încerce s-o convingă să adopte o atitudine mai rezonabilă.

Dar când dădu colțul coridorului ce ducea spre camera ei, se auzi strigat. Întorcându-se, o descoperi pe călugărița mai în vârstă, pe care o întâlnise mai înainte, grăbindu-se spre el.

— Un prieten vrea să te vadă, zise ea radioasă.

— Poftim?

— La skelter. Toți călugării şi călugărițele încearcă să te găsească de o jumătate de oră. Are un mesaj pentru tine, zice, de la cel mai faimos poet, Mustafa Sharif! Spune că se numeşte Muley Hassan.

O clipă, lumea se învârti nebuneşte în jurul lui Hans. Apoi se trezi strigând:

— Minte! Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta!

Uimită, călugărița îl privi țintă.

— Ciudat. A întrebat de numele tău şi de fată. E… ăă… An-nah-li-zah, nu? An-na-li-zah Senkeh! Păru mulțumită că reuşise să rostească numele european într-o formă recognoscibilă.

— Goneşte-l!

— Dar a întrebat de nume şi…

— Goneşte-l! Sau lasă-ne pe mine şi pe Anneliese să plecam! Orice, numai nu-i spune unde sunt!

— Dar de ce, frate? De ce îți este frică de acest om?

Hans inspiră adânc şi apelă la un argument de care era destul de sigur că va avea efect.

— Vrei ca un om să fie omorât aici, la refugiul ăsta? Dacă nu vrei, fă cum ți-am zis!

— Crimă! Ochii călugăriței se măriră de groază. A venit să te omoare? Oh, atunci *trebuie* să pleci!

Interfața R

Am întâlnit odată un om
care în fiecare zi
mergea în jurul planetei în sens invers acelor
de ceasornic.

Zicea că astfel câştigă o zi
şi deci va trăi la nesfârşit.
Din nefericire pentru el
Moartea măsoară timpul
altfel decât cu orologii şi ceasuri.

Mustafa Sharif

18

— Hans, ce Dumnezeu…?

— Uite rochia! Îmbrac-o, dacă nu vrei să porți altceva! *Grăbeşte-te!* Cineva ne-a urmărit până aici şi trebuie să fugim!

Îi aruncă rochia încă umedă. Ea o prinse şi o strânse la piept, privind cu ochi mari nu numai la el, ci şi la călugărița şi călugărul care se iviseră la uşa camerei, foarte tulburați de faptul că fuseseră nevoiți să mintă.

Muley Hassan fusese trimis în cel mai îndepărtat colț al refugiului sub pretextul că Hans fusese văzut acolo de curând. Câteva minute prețioase fuseseră astfel câştigate, şi numai mărturisirea fierbinte a lui Hans că viața îi este în pericol îi adusese această amânare. Era un principiu de bază

al Drumului Vieții faptul de a crede întotdeauna că toată lumea spune adevărul. Prințul Knud enunțase acest lucru chiar de la început fiindcă, zicea el – şi avea multă dreptate –, osânda vechii lumi era moştenită o dată cu obiceiul ipocriziei, de la bluful în relațiile internaționale până la exagerările agresive din publicitatea comercială. Şi, fiindcă învățăturile lui erau atât de asemănătoare cu tradiția orientală, acestea se înrădăcinaseră adânc printre oamenii aflați la marginea celui mai mare dezastru din întreaga istorie, care încă mai încercau să înțeleagă de ce avusese loc distrugerea de populație numită Explozie.

De aici se născuse ideea unor refugii ale Drumului Vieții, ca acela în care se aflau, peste tot în Asia, Africa şi în zona Pacificului... tot astfel se explica absența lor în Europa şi America de Nord, locuri unde nu numai că nu era nevoie să se explice cauzele Exploziei, dar atâtea vătămări suferiseră mințile supraviețuitorilor, încât perspectiva unor străini hoinărind în voie printre ei era de neconceput.

Lăudați fie ei pentru naivitatea copilărească a acestei atitudini. Fără ea...

— Fă cum îți spun! urlă Hans la Anneliese, care tresări.

— Trebuie să mă îmbrac de față cu atâția oameni care se uită?

Nu, nu, pur şi simplu nu putea fi adevărat! Nu se putea ca el, Hans Dykstra, să fie condamnat din cauză că unei proaste îi era ruşine să-şi arate țâțele şi fundul... Îşi veni în fire şi, fără un cuvânt, îi scoase pe ceilalți din cameră, luându-i de mână. Îi strigă peste umăr:

— Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!

Dar ea n-o făcu. Timpul se scurgea, în vreme ce el, călugărul şi călugărița aşteptau nehotărâți pe culoar. Apăru un alt călugăr ce strigă ceva din care Hans reuşi să înțeleagă numele lui Muley Hassan, şi răbdarea îi ajunse la sfârşit. Deschise larg uşa camerei Anneliesei şi o găsi îmbujorată, chinuindu-se să-şi încheie rochia lungă, maronie.

— Cu ce te *joci*? o întrebă.

Ea scoase o exclamație de groază, fiindcă el dăduse buzna, iar ea nu era încă acoperită complet. Peste piept,

fermoarul din față se blocase la o înălțime pe care majoritatea fetelor ar fi considerat-o foarte decentă. Ea, în schimb, o acoperi cu ambele mâini.

— A intrat la apă şi nu pot să-l închid!

Lumea se înroşi, ca focul pe care îl pusese la casa Eriksson, niciodată văzut, dar uşor de imaginat. O apucă de braț şi o târî afară din cameră, fără să țină seama de țipetele ei de protest. Călugărița şi cei doi călugări încercară să intervină, dar el îi dădu deoparte şi practic o cără pe Anneliese pe ultimii câțiva metri până la skelter. O împinse înăuntru şi formă primul cod îndepărtat care îi veni în minte, în Panama.

Apoi îi zise printre dinți, foarte aproape de ureche:

— Ai prefera să fii bătută măr, ucisă poate, *violată* poate, decât să mă laşi să-ți văd o bucățică de piept? Eşti nebună?

Ea se mai zbătu câteva secunde, apoi se lasă moale pe umărul lui, plângând când o împinse afară din skelter. Aici, ca aproape oriunde, stația din jurul ieşirilor skelterului era plină de blocați şi de purtători de brățară care îşi câştigau existența ca animatori, informatori şi ghizi.

— Nu înțeleg lumea ta! gemea Anneliese. O urăsc… şi mă îngrozeşte!

Prompt, douăzeci de privitori reacționară şi-i înconjurară.

— Ah, domnule! zise primul, alegând engleza. Era un băiat care nu avea mai mult de cincisprezece ani, dar era musculos şi agil ca un țipar. Reuşea să se strecoare uşor prin gloată. Vrei un loc intim să termini de violat fata virgină, nu? Am un loc bun, ieftin, eu…

Hans îl lovi cu dosul palmei, dându-l la o parte, şi căută disperat un drum pe lângă ceilalți, dar nu reuşi să-l găsească. Universul părea plin de mâini lacome, întinse, guri ce țipau, sclipirea luminii pe acele brățări care interziceau intrarea în sistemul skelter…

— Hei, tu!

O voce tunătoare, cu un timbru autoritar, domină larma. Animatorii şi informatorii dădură înapoi şi-i făcură loc unui om îndesat de vreo patruzeci de ani, bine îmbrăcat, proaspăt bărbierit, total diferit de ei. În mâna stângă acesta avea un

cartonaş alb. Putea fi o fotografie, fiindcă el o privi înainte de-a continua:

— Nu eşti cumva Hans Dykstra? Am un mesaj pentru tine de la…

Dar mintea febrilă a lui Hans completase deja propoziția printr-o reformulare instantanee a întrebării: cum reuşise Mustafa să aibă grijă ca unul dintre agenții lui să ajungă aici, în Panama, locul pe care îl alesese la întâmplare?

— Repede! rosti cu greutate şi, luând-o pe Anneliese de braț, o trase înapoi în skelter şi formă codul pentru…

*

Spitzbergen. *(Oare la câte coduri mă mai pot gândi înainte să fiu nevoit să consult un registru de adrese? Înainte de-a începe să le folosesc la întâmplare pe ale prietenilor şi colegilor de muncă? Oh, dacă ar exista un Dumnezeu, m-aş ruga, m-aş ruga, dar există numai forța impersonală a naturii, care ne-a scos din noroi…!)*

— Hans, Hans, dă-mi drumul! țipa Anneliese, încercând să-i dea pumni cu mâna liberă. Strigătul atrase atenția. Aici, în iarna arctică, stația era aproape goală. Cei care avuseseră ghinionul de-a eşua în acest nord îndepărtat îşi petreceau timpul în lunga noapte polară – aşa i se spusese – adaptând la dogmele Drumului Vieții vechea practică a eschimoşilor de a face schimb de neveste. O grăsană urâtă, în uniformă de polițist, sări în picioare de pe o bancă şi veni spre ei, rânjind cu gura până la urechi.

— Hei, eşti Dykstra, nu-i aşa? Nu te-am aşteptat…

Înapoi în skelter, imediat. Codul: Victoria, Insula Vancouver, pe țărmul vestic al Canadei, care scăpase de cele mai rele ploi radioactive de după Explozie.

*

Mustafa se multiplicase parcă, devenise un fel de zeitate atotştiutoare, capabil să cuprindă întreaga planetă dintr-o singură privire.

*

Din nou la Victoria...! Cum... *cum* putuse acel diabolic Mustafa să-şi posteze agenţii la fiecare ieşire a skelterului public? Erau mii şi, chiar dacă avea să trimită până la ultimul membru al suitei lui să vegheze, în mod sigur n-ar fi reuşit să le acopere pe toate!

Dar încă un străin se ridică şi se apropie zâmbind, spunându-i pe nume, iar el fugi ca mai înainte. De data asta unde? Undeva, izolat în mijlocul unui ocean: Tahiti, Insulele Seychelles...

Optă pentru destinaţia din urmă, ieşind la o altă Victoria, pe insula Mah; aici nu-i mai aştepta nimeni. Aproape nevenindu-i să creadă că era adevărat, Hans porni prudent prin sala aproape goală; văzu geamuri sparte împrejur, mult gunoi suflat de vânt, un bărbat oacheş dormind lângă un stand de răcoritoare. Nimeni altcineva.

Oftă adânc şi eliberă braţul Anneliesei.

— Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău, să ştii. Dar ai văzut ce s-a întâmplat pretutindeni până acum, nu?

Frecându-şi zona de care degetele lui o prinseseră ca într-o menghină, ea zise:

— Tot ce-am văzut a fost o mulţime de oameni care te-au recunoscut şi ţi-au zis că vor să-ţi dea un mesaj. Nu ştiu de ce trebuie să fugi de ei. Aş vrea ca niciodată să nu-ţi fi promis că am să vin cu tine. Mă tratezi mai mult ca... ca pe un obiect decât ca pe o persoană!

— Dar singurii oameni la care mă pot gândi că ar vrea să mă urmărească sunt criminali, precum cel care a pătruns în casa mea şi a ars-o!

Hans simţi transpiraţia ţâşnindu-i din fiecare por al pielii.

— Există bande de criminali care pot să te aştepte oriunde mergi, atacând oameni nevinovaţi, chiar dacă aceştia pot să facă înconjurul lumii cât ai clipi? Atunci viaţa modernă este chiar mai groaznică decât mi-am închipuit!

Îi aruncă o privire sfidătoare. Bărbia ei proiectată înainte trăda supărarea. Inima lui Hans tresări. Căutând o consolare, el nu putu să găsească altceva mai bun decât faptul că, deocamdată, ea uitase de fermoarul înţepenit.

O domoli încetul cu încetul, până când fata se calmă destul de mult încât să accepte să-l însoţească în căutarea unui loc unde să fie găzduiţi. Gălăgia altercaţiei lor îl trezise pe omul de lângă standul de răcoritoare. Acesta se ridică, frecându-se la ochi de somn, şi le oferi mărfurile lui: pateuri ce păreau vechi şi fructe murdare, sticle vechi reumplute cu sucuri greţoase, colorate respingător în roşu strălucitor, verde şi purpuriu.

Hans refuză, dar îl întrebă fără prea mari speranţe unde se putea găsi un hotel…

Omul clătină din cap.

— Nu, domnule. Nu mai este hoteluri. Dar este o casă cu camere de închiriat, ştiu, bună, ieftină, curată. Cumnata mea o conduce. Scriu adresa şi dau şi indicaţii.

Apucă un ciot de creion, rupse un colţ dintr-o foaie galbenă de ziar şi, cu litere mari şi neîndemânatice, scrise încet două rânduri greu de descifrat. După ce află toate informaţiile, Hans îi mulţumi şi era gata să o ia pe Anneliese de braţ, când îşi dădu seama că omul aştepta cu mâna întinsă, cu o înfăţişare enervată.

A, desigur, un bacşiş. Se scotoci în buzunar şi scoase două monede, amintindu-şi brusc, cu o strângere de inimă, că nu avea aproape niciun ban la el. Când trecuse ultima oară pe acasă, uitase să-şi ia banii puşi deoparte.

Aşa că va trebui să se întoarcă încă o dată, şi dacă exista vreun loc unde Mustafa să-şi fi postat agenţii, acesta era, cu siguranţă, Valletta. El n-ar fi putut să treacă de privater şi să intre în skelterul lui Hans, dar casa avea uşi şi ferestre obişnuite… Nu, ia stai! Nu-i promisese Vanzetti că poliţia avea să-i supravegheze casa? Aşa că probabil ar fi în siguranţă ducându-se acolo, la urma urmelor. Şi, dacă se dovedea a fi altfel, atunci existau variante: putea să se ducă la sediul Serviciului de Recuperare şi să ia nişte bani de acolo, plata în avans pentru concediul pe care îl solicitase din motive personale. Respiră puţin mai uşurat, conducând-o pe Anneliese din clădirea staţiei pe o stradă murdară, pe lângă un şir de clădiri părăginite spre o casă încă şi mai părăginită,

care era, evident, casa „bună, ieftină, curată” cu camere de închiriat.

Femeia care veni să răspundă când Hans bătu la uşa şubredă din faţă zâmbi, se înclină şi îi conduse înăuntru, explicând că, da, din fericire, exista o cameră pentru cineva fiindcă unul din chiriaşii pe termen lung tocmai murise şi încă nimeni nu închiriase camera. Îi conduse într-o încăpere înghesuită, prost mobilată, cu un pat dublu şi un lavoar atât de vechi, încât dacă Hans ar fi dat peste el în timpul muncii lui, ar fi considerat că merita să-l recupereze şi să-l vândă ca obiect vechi şi de preţ; un dulap mare stătea rezemat strâmb lângă perete fiindcă îi lipsea un picior.

Anneliese privi în jur îngrozită. Crezând că e din cauza stării în care se afla camera, Hans începu pe un ton de scuză să-i explice prăbuşirea afacerilor hoteliere din lumea întreagă; în cele mai multe locuri nu se putea găsi ceva mai bun decât acest fel de locuinţe jalnice folosite de blocaţi, de purtători de brăţară şi alte rebuturi sociale lovite de sărăcie… dar nu la asta se gândea ea.

— Trebuie să fie două camere! ordonă ea. Găseşte un loc unde sunt două camere! Nu voi accepta asta… nu suntem căsătoriţi!

Şi, înainte ca el să poată pregăti repede un răspuns, ea se dezlănţui asupra lui, cu un şuvoi de vorbe fără rost care îi izbiră urechile până când Hans îşi simţi craniul sunând ca un clopot.

— Toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit de când am venit din Brazilia sunt la fel, inclusiv tu. Şi eu, care te-am crezut mai cinstit, mai *moral*! Am fost o proastă că am crezut minciunile tale, dar ar fi trebuit să ştiu mai bine! Nu poţi să te gândeşti decât la pofta ta păcătoasă şi murdară şi cum poţi păcăli, înşela o fată, s-o înghesui într-un colţ din care nu poate scăpa, asta faci! Am zis că voi veni cu tine fiindcă mi-ai promis că o să-mi arăţi partea frumoasă a lumii moderne, locuri în care oamenii sunt fericiţi şi buni şi viaţa este dulce, şi ce-am văzut?! Unde m-ai adus? Într-un oraş părăginit, murdar, împuţit, plin de sărăntoci! Ia-mă de aici *în clipa asta* şi de data asta *arată-mi ce mi-ai promis*!

Interfaţa S

Mulţi oameni stau acasă
rozându-şi ughiile,
incapabili să se hotărască unde să meargă.

Un măgar – pretindea Buridan –
a murit de foame
la distanţă egală între două baloturi de paie.

Buridan era oricum un om.
Alte creaturi
Nu sunt chiar atât de proaste ca omenirea.

Mustafa Sharif

19

Întreg edificiul speranţelor sale se prăbuşea acum în jurul lui Hans. Nu-i venea să creadă că într-un timp atât de scurt Anneliese încetase a mai fi copila ruşinoasă şi aparent afectuoasă, atât de încântată să converseze la petrecerea lui Aleuker în propria ei limbă – deşi încet şi cu multe poticniri. Acum părea a se fi transformat într-o scorpie, biciuindu-l cu vorbele, cu mai multă imaginaţie şi furie dezlănţuită decât reuşise vreodată Dany.

Să fie acesta rezultatul idealurilor în spiritul cărora fusese crescută? Părea incredibil. Cum ar putea oare oamenii să se înţeleagă unii cu alţii, dacă ei consideră că această atitudine este corectă şi potrivită?

Apoi îşi aminti cu greață: înțelegerea nu fusese niciodată o trăsătură caracteristică a oamenilor. Fuseseră atât de nebuni, încât inventaseră arme capabile să şteargă printr-o explozie oraşe întregi pline de oameni şi folosiseră skelterul pentru a săvârşi jafuri, crime şi sabotaje.

*

Uluit, nu putu face altceva decât să se supună cererilor Anneliesei. Mergând înapoi spre stația skelterului, însoțit de observațiile ei disprețuitoare referitoare la orăşelul murdar şi dărăpănat, nereuşind s-o întrerupă, Hans îşi scotoci mintea, căutând un alt loc unde putea risca s-o ducă.

Îşi aminti că Tahiti îi trecuse prin minte cu puțin timp în urmă. Ar fi oare acceptabil după criteriile ei? Foarte probabil că nu, fiindcă era un loc curat, elegant, vizitat în mod obişnuit de turişti cu skelterul, oameni care îşi luau vacanțe lungi şi aveau o mulțime de bani în buzunar. Anneliese fusese oripilată să vadă, la refugiul din Bali, oameni umblând îmbrăcați numai în fustanele cu centuri, deşi vestimentația era practică, iar ei îşi îndeplineau liniştiți sarcinile zilnice. Nu va fi oare şi mai ofensată văzând femei şi homosexuali tolăniți pe plajă, din narcisism, în speranța că vor atrage parteneri pentru noapte?

Nu ştia. Pur şi simplu nu avea nicio idee. Nu putea să priceapă aceste reguli nebuneşti după care trăia fata.

Exista vreo comunitate care folosea skelterul, undeva pe Pământ, îndeajuns de conservatoare ca s-o mulțumească? Ei bine, dacă exista, numai în Australia putea să fie. Nu conta că absolut nimeni în ziua de azi nu adera la acest gen de principii. Conta faptul că acele comunități unde acestea funcționau disprețuiau skelterul sau erau îngrozite de el. Hans nu vizitase niciodată vreuna, cu excepția turului scurt făcut în oraşul din apropierea casei lui Mustafa… timp în care mulți oameni făcuseră semne înspre el, spre a se feri de Ochiul Dracului, sau scuipaseră pe urmele lăsate de el în praf. Atât de mulți, încât le uitase numărul în câteva minute.

Ştia codul vreunui loc în Australia? Nu. Va trebui să consulte un registru de adrese şi să aleagă un loc la întâmplare.

Acum erau ceva mai mulţi oameni în staţie, vreo şase cu totul, inclusiv doi copii ciudaţi care cumpărau sucuri de la standul de răcoritoare. Hans aşteptă până ce fură serviţi, apoi ceru un registru de adrese. Recunoscându-l, vânzătorul făcu o faţă lungă.

— Nu ţi-a plăcut casa cumnatei mele?

— A... avea doar o cameră şi noi voiam două!

Urmă o pauză, în timpul căreia vânzătorul îl cercetă cu un amestec de uimire şi dispreţ: dacă un bărbat poate convinge o fată atât de drăguţă să călătorească cu el, cum de nu poate să împartă patul cu ea? O întrebare bună... Dar se mişcă în cele din urmă, arătând spre o cabină pe care Hans n-o observase, la celălalt capăt al staţiei, şi-i spuse că acolo se afla un registru de adrese.

Hans aşteptă ca Anneliese să vină cu el; ea refuză şi se aşeză hotărâtă pe o bancă liberă.

— Mă faci să merg prea mult! Mă dor picioarele! Asta e lumea în care se spune că n-ai nevoie să mergi pe jos fiindcă există skelterul?

Aşa că Hans se duse singur la cabina cu registrul de adrese şi răsfoi un volum vechi, rupt, cu multe pagini lipsă. Scopul în care fuseseră folosite era evident, având în vedere duhoarea care se ridica dintr-un colţ al cabinei; podeaua se lăsase, era o gaură în ea, şi oamenii o folosiseră ca un W.C. improvizat.

Aproape asurzit de bâzâitul muştelor care se învârteau în locul acela, Hans localiză în cele din urmă şi memoră codul unui skelter public din Alice Springs, Australia, care – păru el să-şi amintească – era o localitate înfloritoare în prezent şi la fel de conservatoare ca majoritatea celor de pe acest continent. Se îndreptă, oftând, înapoi spre banca pe care o lăsase pe Anneliese... şi îşi dădu seama cu groază că nu mai era acolo.

Privind ca un nebun împrejur, o văzu apropiindu-se de skeltere, vorbind animat cu un bărbat în haine îngrijit croite,

care în mod sigur nu fusese în stație cu câteva minute în urmă.

Hans o strigă. Aruncându-i o privire temătoare, Anneliese se agăță de brațul noului ei însoțitor şi-i şopti ceva care-l îndemnă pe acela să o grăbească spre cea mai apropiată cabină. Înainte ca Hans s-o prindă din urmă, un val de lumină albastră strălucitoare semnală plecarea lor. Spre oriunde.

*

Multă vreme, Hans rămase acolo înjurând, cu mâinile atât de strâns încleştate, încât îşi imagină sângele țâşnindu-i din vârfurile unghiilor. Copiii îl priveau uimiți, sorbindu-şi sucurile, cu zgomot, prin paie. Ceilalți oameni prezenți se uitau insistent la el.

În cele din urmă reuşi să-şi revină şi spuse, fără a se adresa cuiva anume:

— N-o să scape! O să-l văd întâi pe el în iad!

Se îndreptă cu paşi mari spre acelaşi skelter cu care călătoriseră Anneliese şi necunoscutul şi formă codul pe care-l mai folosise doar o dată, dar pe care şi-l amintea mai bine decât pe al său.

Aparținea lui Mustafa Sharif.

*

— A venit, efendi, zise Ali şi se dădu la o parte din uşa Camerei Leoparzilor ca să-l lase pe Hans să treacă, urlând sălbatic.

— Ce-ai făcut cu ea, lua-te-ar dracu'?

Mustafa, aşezat picior peste picior pe o grămadă de perne moi, ridică o sprinceană deasupra ochiului lipsit de vedere: *ce vrei să spui?*

— Hans, bună ziua, murmură. Te aşteptam… Ia loc şi permite-i lui Ali să-ți ofere nişte răcoritoare.

— Vreau să ştiu ce ai făcut cu Anneliese! zbieră Hans.

— Te-ai despărțit de ea? contracară Mustafa.

— Am pierdut-o, după cum ştii al naibii de bine!

— Ca să fiu foarte exact, nu ştiam. Dar mă bucur. Aşa ar trebui să fie.

— Tu... Vocea lui Hans cedă; şi-o recapătă cu un efort imens. Ai tupeul să stai acolo şi să-mi spui că n-a plecat cu unul dintre agenții tăi?

— Dragul meu prieten, crezi că sunt magician?

Zăpăcit, Hans se întrebă dacă nu-şi pierdea cumva mințile. Nu considerase el însuşi greu de crezut că Mustafa putea pune toți servitorii să-l aştepte la fiecare ieşire a unui skelter public de pe pământ? Şi totuşi...

— Negi că l-ai trimis pe scribul-şef Muley să mă caute?

— Nu. De fapt el vine încoace chiar acum. Tocmai am auzit târşâitul pantofilor lui la capătul coridorului. A fost gata să te ajungă de două ori, şi sunt foarte nedumerit, ca să nu zic jignit, de faptul că te-ai hotărât să-l eviți. Ai înrăutățit şi mai mult lucrurile mințind ca să-i convingi pe călugării şi călugărițele de la refugiul din Bali al Drumului Vieții să mintă şi ei. Chiar de la prima noastră întâlnire ai pretins că urmezi acel Drum. E trist să-ți dai seama că un prieten vechi ți-a spus neadevăruri, nu-i aşa?

Amețit, Hans simți nevoia să se aşeze. Prevăzător, Ali avu grijă să existe un scaun în spatele lui.

— Dar dacă Anneliese n-a plecat cu cineva trimis de tine după noi...

Muley intră încet; Mustafa răspunse înclinării lui cu un semn scurt din cap.

— Explică împrejurările, îl invită pe Hans.

Şi, după ce ascultă rezumatul întretăiat al lui Hans, nu reuşi să se abțină să chicotească.

— Oh, Hans, Hans, presupun c-ar trebui să mă simt flatat când ai crezut că toate astea le-am făcut eu!

— Cine, atunci? întrebă Hans furios.

— Cine altcineva, dacă nu un funcționar important al Autorității Skelter, putea să dețină posibilitatea de a-l căuta pe un singur om în lumea întreagă? Frederick Satamori a fost aici, încercând să-şi revină după rana căpătată la Chaim Aleuker. Chiar în timpul când noi vorbeam în casa din Suedia; acea conversație pe care tu ai încheiat-o într-un mod

atât de neceremonios... Mustafa nu mai era bandajat. Ridică o mână şi-şi dădu la o parte părul, arătând un plasture strălucitor ce acoperea rana făcută de vătrai.

— Dar... dar Anneliese n-ar fi plecat cu un necunoscut, chiar dacă ar fi fost un angajat al Autorității Skelter!

— Pe ce te bazezi când spui că n-ar face-o? replică Mustafa. În timpul celor câteva ore după ce v-ați cunoscut la petrecerea lui Aleuker, ați devenit prieteni atât de buni şi intimi...? Nu, dimpotrivă. Ştii că asta este exact ceea ce-ar face. Nu ți-ai dat seama, până acum, că nu este întreagă la minte?

— Eu...

Hans rămase cu gura căscată.

— Îmi dau seama că începuseşi să bănuieşti, dar negai adevărul.

Cu furie reînnoită izbucni:

— Deci tu i-ai spus lui Satamori să mă găsească pe mine şi pe Anneliese! Acum face pe codoşul pentru tine? O voiai pentru tine, nu-i aşa? Ei bine, pot să-ți spun...

— Niciodată în întreaga mea viață, şi nu mai sunt un om tânăr, zise Mustafa rar, n-am fost atât de grav jignit. Şi nu sunt singurul. Priveşte-i pe servitorii mei. Nu poți citi pe fețele lor că te-ar înşfăca bucuros, te-ar târî urlând spre cel mai înalt minaret şi te-ar arunca spre moarte pe dalele de piatră de dedesubt? Ar fi o soartă blândă, pe care o meriți din plin. Dar acum tu eşti cel nebun. Poate că întotdeauna ai fost. În cazul ăsta, eu sunt de vină că m-am împrietenit cu tine. Aşa că îți voi răspunde cinstit. Nu, nu l-am pus eu pe Satamori pe urmele tale. Din cauza pierderii lui Chaim şi a altor oameni importanți, Satamori era nerăbdător să-i găsească pe aceia care dezlegaseră cheile petrecerii de vânătoare a comorii, iar tu ai fost cel dintâi care reuşise. Voia să ia legătura cu tine şi să-ți ofere o slujbă mai bună, mai de răspundere, mai bine plătită. În schimb, tu te-ai lăsat vrăjit de o fată nebună, aproape un copil; ți-ai lăsat nevasta să se sacrifice şi ai dat explicații mincinoase în legătură cu moartea ei; ai...

— Minciuni, minciuni! țipă Hans.

— Ali, serveşte-l pe vizitatorul nostru cu o băutură calmantă, îi va micşora panica şi-l va face capabil să gândească şi să vorbească normal.

Prompt, Ali îi întinse o ceaşcă de aramă gravată. Hans o aruncă deoparte, ţipând:

— Vrei să mă otrăveşti acum, nu?

— Ali, umple două ceşti; încordarea îşi spune cuvântul şi aş avea şi eu nevoie de puţin din acea băutură. Dacă alegi tu care ceaşcă s-o iei, asta te va mulţumi? adăugă Mustafa.

Hans îşi umezi buzele brusc uscate. În cele din urmă, cedă:

— Bine, spuse Mustafa. Aş putea spune că n-are importanţă. Fiindcă, dacă ar trebui să te ucid, aş face-o. Am pus să fie omorât predecesorul tău când a început să fure lucruri din casele pe care le vizitam împreună. Nu vreau să port o brăţară... Dar eu vreau să-ţi clarifici câteva lucruri şi, când mintea o să-ţi fie destul de limpede ca să le pricepi, voi continua cu explicaţiile. Aş prefera să te conving, decât să am moartea ta pe conştiinţă.

Interfaţa T

Am observat
cât de adânc e cufundată lumea în mizerie.

Asta fiindcă, pretutindeni,
acum nu-i pasă nimănui de nimic.

Nu trăiesc aici!
– spun ei şi iau skelterul.

Dar nu-i aşa.
Trăiesc aici. Acesta e Pământul.

Mustafa Sharif

20

Poate că Mustafa era mai obişnuit cu ingredientele din băutura calmantă; în orice caz, păru să nu fie afectat, deşi bău toată ceaşca. Dimpotrivă, Hans fu pătruns de o detaşare bruscă, alarmantă, ca şi cum eul i se separase de corp şi-i plutea acum deasupra capului, observându-l, controlându-i de la distanță mişcările şi vorbirea, ca şi cum el ar fi fost o marionetă.

Zise, pronunțând cu grijă:

— Ei bine... aştept explicații! Dar te avertizez: găseşte unele bune...

Un căscat îi dilată pe neaşteptate ultimul cuvânt şi Hans îl transformă într-un icnet.

Mustafa, aparent fără să fi observat, începu:

— Probabil te-ai întrebat ce obțin din vizitarea caselor abandonate.

— Da, de multe ori.

— Obțin o înțelegere a procesului care m-a făcut să fiu orb.

— Cum? Cum? Nu, n-ar trebui să întreb. E un lucru prea personal.

— Dimpotrivă; ar fi trebuit să mă întrebi mai de mult şi ți-ai fi înțeles mult mai bine viața. Am orbit din cauză că am privit direct la o explozie nucleară. Era bomba care a distrus Canalul de Suez. Nu contează de cine a fost lansată. Strălucirea ei mi-a fost concentrată drept prin cornee, care, după cum ai văzut şi tu, este neatinsă. Pe retină, punctul din care porneşte nervul optic a fost cicatrizat, transformat într-o fracțiune de secundă într-un țesut inutil. Din cauza acelei experiențe, când intru în case abandonate aparținând oamenilor care au trăit după vechile standarde, găsesc acolo ceva diferit de ceea ce cauți tu: esența a ceea ce ei foloseau ca să deghizeze cruzimea şi brutalitatea de care erau capabili. Tu mergi în astfel de locuri cu un sentiment de invidie şi resentiment. Ai dori să fi putut trăi ca ei şi nu-ți dai seama că asta ar însemna să plăteşti prețul spiritual pe care ei l-au plătit. În inimă *aparții* acelei lumi vechi şi crude.

— Nu! Nu!

— Nu? Chiar nu? Eu îi aparțin!

Confuz, Hans clătină din cap. Se simțea manevrat ca o marionetă.

— Aparțin atât de mult acelei lumi vechi, în ciuda tuturor eforturilor mele de a identifica otrăvurile detestabile pe care ea le-a lăsat în psihicul colectiv al omenirii, încât atunci când am auzit că Satamori avea de gând să te caute, am intrat în panică. Puteam să prevăd că o să mă trădezi. Până n-am trimis să fie căutată şi n-am ascultat încă o dată caseta pe care am alcătuit-o odată despre tine – cea care conținea istoria ta trecută şi care m-a îndemnat să mă hotărăsc să devenim parteneri într-o infracțiune – nu mi-am dat seama cât de prost am fost. La început mă gândeam să te prind şi

să te leg, aşa cum ai făcut şi tu cu mine, dar să o fac mai bine. Ai făcut o treabă teribil de neîndemânatică cu legăturile acelea, ştii? Apoi mi-am dat seama că îmi trădam viziunea despre natura esenţială a omului şi, în consecinţă, sunt încântat să o spun, judecata mai bună s-a dovedit a fi adevărată. Ai venit aici de bunăvoie; ai fost despărţit de Anneliese, căreia, cum ţi-am spus, numai rău putea să-i facă relaţia voastră.

— Opreşte-te! Nu este adevărat!

— A, ba este! Gândeşte-te bine, Hans. Mustafa se aplecă înainte, ochii lui lipsiţi de vedere părând să-l sfredelească până în creier. Gândeşte-te mai întâi la situaţia ta. Nu simţi că lumea a fost nedreaptă?

— Ba da, fir-ar să fie, *ba da*! Hans simţi că-i vin lacrimi în ochi. N-am făcut rău nimănui, am fost doar luat prin suprindere şi am judecat greşit de vreo două ori. Nu e corect să fiu pedepsit pentru...

— Cine te-a pedepsit? strecură Mustafa întrebarea cu acurateţea unui ac hipodermic. Eşti vinovat de o infracţiune gravă după standardele de azi. Eşti un spărgător de coduri. Şi eu sunt la fel.

— Dar am făcut asta numai fiindcă am vrut să mă lupt cu trecutul, să îl înregistrez, să las rapoartele mele pentru arheologii viitorului...

— Nu-i adevărat. Dacă ar fi fost adevărat, n-ai fi putut să te duci la superiorii tăi şi să le spui că în afară de munca de recuperator, de gunoier local, ai vrea ca, în timpul liber, să strângi şi informaţii? Mie nu mi-ar fi acordat niciodată acest privilegiu. Dar ţie, un coleg de încredere şi cu adevărat respectat, ţi-ar fi spus da. Ai fi putut căpăta coduri ce nu mai erau în uz, cu împuternicire legală. Dar nu voiai asta. Voiai să fii privit, chiar şi după moartea ta, ca un om care a îndrăznit să sfideze regulile societăţii!

— Nu, nu este aşa! Nu m-ar fi lăsat niciodată să...

— La naiba, omule! Ai întâlnit oamenii, sau pe unii dintre ei, care conduc astăzi Pământul. I-ai cunoscut pe Satamori, pe Aleuker, pe Pech şi pe alţii la acea petrecere ridicolă! Cu toate că eu sunt de părere că ei încearcă să salveze lumea

printr-o modalitate greşită, inventând noi reguli şi regulamente, când avem nevoie cu disperare să apelăm la bunul-simț în loc de principii inflexibile care se vor demoda într-un an sau doi – cu toate părerile diferite față de ale lor, trebuie să recunosc măcar atât: sunt cei mai luminați oameni dintre toți cei care au deținut o asemenea putere în întreaga istorie a omenirii. Nu ştii ce-a zis Satamori când a pomenit că avea de gând să te găsească, aşa că-ți voi spune eu. A zis, cu aproximație: nu contează că te-ai dovedit un laş, având în vedere fuga de la Chaim. Contează faptul evident că gândeşti foarte repede.

Un geamăt slab îi scăpă lui Hans. Încercă să se stăpânească, dar nu reuşi.

Cu glasul plin de milă, Mustafa continuă mai blând.

— Mai este un lucru pe care trebuie să-l accepți, prietene. Te porți de parcă ai fi devenit… proprietarul acestei fete, Anneliese. N-ai fi putut niciodată să devii astfel. În cel mai bun caz, ai fi putut fi… păstrătorul ei.

— Dar nu părea să fie anormală psihic!

— Nu mai mult decât tine, din punctul de vedere al majorității oamenilor. Mai puțin ca… Simțind că Hans se pregătea să-l întrerupă, Mustafa ridică o mână ca să-l oprească. Mai puțin ca mine, voiam să spun. Ştiu sigur, Chaim Aleuker mă considera un om foarte periculos. Mă bănuia de ambiție nemăsurată, de sete de putere, de o ipocrizie neegalată nici în zilele de odinioară… şi, cu tot respectul pentru amintirea lui, trebuie să spun că greşea. Serios, prietene, cum îți închipui că un om aflat în starea jalnică a Anneliesei poate fi altfel decât serios deranjat la cap? Soția ta, Dany, era poate nesuferită, dar era capabilă să acționeze ca o persoană mai mult sau mai puțin aptă să-şi facă propriii ei prieteni sau chiar să fie titularizată ca destinatar al uneia din invitațiile prosteşti la petrecerea de căutare a comorii. În mod sigur, având-o pe ea drept exemplu de profundă deformare a personalității cuiva din cauza traumei suferite de omenire, ar fi trebuit să vezi cât de mult era afectată Anneliese. *A priori!* Şi, în plus… Vocea lui

Mustafa scăzu: În plus, *ar fi trebuit* să-ți aplici aceeaşi lecție ție însuți.

Hans înghiți în sec, dar nu putu să răspundă.

— În ceea ce mă priveşte, continuă Mustafa, mi-e ruşine de ceea ce-a făcut lumea veche din mine şi vreau ca lumea s-o ştie. Mi-e ruşine că au existat atât de multă lăcomie şi invidie, şi că acestea există şi în firea mea. Mi-e ruşine că oamenii fac tot posibilul pentru ca eu să acționez într-un mod responsabil, nu acceptând posturi guvernamentale, ci ascultându-i pe cei care au necazuri şi vin la mine, ajutându-i pe cei care nu se pot ajuta singuri, admirând realizările neînsemnate ale acelora care nu au mai mult, dar care totuşi nu merită să nu aibă nimic... Poate că sunt respectat. Cred că sunt. Dar sunt respectat de străini, oameni de departe, al căror singur contact cu mine se face prin ceea ce am scris. Pentru mine contează mai mult să ştiu că mă plac oamenii care trăiesc în oraşul de dincolo de peretele casei mele!

Întinse un braț grăsuliu şi lovi ceea ce, din întâmplare, era capul unuia dintre leoparzii pictați, aplecat spre burta unei căprioare.

— Din cauza acelora care au avut mai mult decât am îndrăznit eu să visez, conchise el, şi care au hotărât să-şi folosească bogăția în moduri atât de abominabile, prefer să fiu privit ca un excentric decât să mă alătur elitei conducătoare. Dar asta e părerea mea personală. N-am niciun drept să te îndemn să-mi urmezi exemplul. Ceea ce eu, sau oricine altcineva, pot să fac pe bună dreptate, este să-ți spun: te-ai judecat şi te-ai apreciat greşit. În consecință, ai o moarte pe conştiință, aceea a soției tale. Pe deasupra ai un talent, şi de aici decurge şansa ta de-a avea remuşcări. Ai visat să ți-o faci pe această fată, pe Anneliese, o subordonată, prinzând-o într-o pânză de linguşiri. Când am făcut cercetări, mi-ai răspuns cu o lovitură în cap. Aşadar, du-te la Satamori, acceptă orice post crede el că eşti capabil să-ți asumi şi dedică-i-te. Converteşte, transformă, sublimează dorința ta de putere într-o plăcere pentru munca bine făcută. Este posibil. Cred că am fost convins să te aleg ca – folosesc iarăşi expresia – partener la infracțiune fiindcă, bănuiesc, am

sesizat capacitatea ta de-a obține acest fel de sublimare. Acum dovedeşte-mi că am dreptate.

Din tot acel lung discurs, Hans se agăță şi reținu numai o sugestie-cheie. Ridicându-se cu mintea încețoşată, zise:

— Vrei să mă duc direct la Satamori.

— Cred că este o idee înțeleaptă.

— Foarte bine. Ali, condu-mă la cel mai apropiat skelter şi găseşte-mi codul pentru sediul Autorității Skelter.

*

În mai puțin de cinci minute se afla acolo. Un tânăr îi apăru dintr-un alt skelter, după un interval de siguranță, şi îl privi printr-un geam armat din spatele unui birou de recepție care – lui Hans nu trebuia să i se spună – ascundea arme. Tiparul era acelaşi, până la acel punct, cu acela de la Sediul de Recuperări care trebuia să fie deschis pentru public. Când suna semnalul de sosire, ceea ce pătrundea în cameră putea să nu fie o persoană, ci bomba unui sabotor.

Hans se legitimă şi adăugă:

— Cred că doctorul Satamori mă caută.

Fața tânărului se lumină.

— Pot să spun că da! N-am fost niciodată nevoit să fac atâtea copii după poza unui singur om. Am stat la fiecare ieşire a skelterelor publice încercând să vă găsim, dar cred că nu prea ați avut chef de călătorii, nu? Am auzit vestea tristă despre soția dumneavoastră – dacă nu vă deranjează să pomenesc despre asta. Pe unii îi deranjează, pe alții nu. Se pare că reacția depinde de cultură… Ei bine, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să mă conduci la doctorul Satamori, bănuiesc, murmură Hans.

— Păi, acum nu este aici, zise tânărul. Poate ați auzit, doctorul Pech de la Departamentul de Dezvoltare se află încă în spital ca urmare a celor întâmplate la Chaim Aleuker.

— Am fost şi eu acolo!

— Serios?! Aşa l-ați cunoscut pe şeful! Ia te uită! A… cum spuneam… doctorul Satamori este plecat în vizită la spital, dar dacă vreți să aşteptați, a spus că n-o să stea mult, cel

mult douăzeci de minute, ori preferați să reveniți, sau să vă caute...?

O oboseală profundă îi cuprindea lui Hans mintea. Ecoul sfatului dat de Mustafa se stingea acum, ca şi cum efectul băuturii calmante micşorase la maxim impactul vorbelor. Acum îl dominau emoții adânci, profunde: dezamăgire, frustrare, groază... Rosti aspru:

— Nu, cred că prefer să nu aştept. Dar dacă îmi poți da o bucată de hârtie şi un plic, aş vrea să-i las un bilet.

— Sigur! Poftim!

Hans se aşeză, scrise biletul – nu mai mult de zece rânduri – îl reciti, lipi plicul şi i-l dădu tânărului. Se îndreptă apoi spre skelter fără vreun alt cuvânt.

— Hei! zise tânărul; apoi mai tare şi mult mai imperios: Hei! Asta nu e...!

Văzuse clar codul de nouă cifre pe care îl forma Hans. Şi nu era unul pe care te-ai fi aşteptat să-l aleagă un călător întreg la minte.

*

— Am încercat să-l opresc, am strigat, chiar înainte să termine de format toate cele nouă numere, se plânse tânărul. Te obişnuieşti să priveşti automat ce cod formează oamenii, pentru orice eventualitate...

— Nu te mai condamna, zise Satamori rece, aşezat la birou şi citind a treia sau a patra oară biletul lăsat de Hans. Nu aveai cum să ştii dinainte că avea să formeze codul pentru un incinerator.

Aruncă o privire spre skelterul din colțul biroului său şi nu putu să-şi rețină un fior.

— Asta-i tot, adăugă el şi tânărul ieşi, clătinând mecanic din cap ca un mandarin de porțelan.

Rămas singur, Satamori privi țintă biletul şi încercă să se consulte în minte cu Chaim Aleuker, cu Boris Pech, cu amărâta de fată pe care, din fericire, agenții lui reuşiseră s-o ajungă din urmă tocmai în Insulele Seychelles, şi care va putea probabil să-şi capete locul în societate după câțiva ani, după ce va fi tratată de Karl Bonetti. Îşi imagină că auzea în

cap toate vocile lor, amestecate într-un singur glas. Toate erau de acord, aveau aceeaşi părere, erau unanime.

Biletul spunea că Mustafa Sharif se făcuse, ani întregi, vinovat de vânzarea codurilor ilegale ale caselor abandonate. Erau enumerate şi câteva asemenea coduri.

— Dar îl cunosc, zise Satamori încet. Îl respect. Mai mult, îmi place, chiar dacă discutăm mereu în contradictoriu. Să-l văd cu o brăţară... Nu, n-ar merita. Oricare i-ar fi motivele, sunt sigur că sunt întemeiate. Iar el întotdeauna a afirmat, pe bună dreptate, că nu trebuie niciodată să punem în jurul lumii o cămaşă de forţă, din reguli şi regulamente. Poate ceea ce ne-a dus la Explozie a fost simpla acţiune a unei legi naturale inflexibile. La fel, ar fi putut să fie şi constrângerea excesivă a legilor inflexibile făcute de om. Omului îi place să fie liber. Când este încătuşat, se înfurie şi izbucneşte...

Ajunsese la o hotărâre. Ridicându-se, se îndreptă spre skelterul lui particular şi aruncă biletul pe podeaua acestuia. Apoi, cu braţul perfect întins, formă acelaşi cod de nouă cifre care-l dusese pe Hans Dykstra în cea mai lungă călătorie pe care putea s-o facă – cea mai lungă posibilă vreodată. Biletul îl urmă pe Hans în eternitate.

Se întoarse la birou. Întotdeauna era foarte mult de lucru.

Interfaţa (∞)

Tu
stăteai în fața skelterului
gândind că e ceva nou şi ciudat
să fii confruntat cu atâtea opțiuni.

Tu
ai scăpat din vedere faptul
că fiecare dimineață, de la începutul timpului,
a luminat nenumărate posibilități.

Mustafa Sharif

Cuprins

Interfața A..6
1
Interfața B..13
2
Interfața C..21
3
Interfața D..27
4
Interfața E..35
5
Interfața F...43
6
Interfața G..50
7
Interfața H..57
8
Interfața I..65
9
Interfața J...74
10
Interfața K..80
11
Interfața L...89
12
Interfața M..95
13
Interfața N..103
14
Interfața O..111

15
Interfața P..118
16
Interfața Q..126
17
Interfața R..134
18
Interfața S..141
19
Interfața T..148
20
Interfața (∞)..156

Ultimul război mondial nuclear a dus Pămîntul în pragul extincției. Omenirea, cîtă a mai supraviețuit, încearcă să se regăsească. Dar șocul tehnologic a produs mutații semnificative în mentalul colectiv.

Hans Dykstra, un nostalgic al istoriei, un spărgător de coduri de teleportare aflat în căutarea unor locuri abandonate de multă vreme, devine un hăituit al propriilor sale idealuri și cade victimă incapacității sale de a înțelege o lume nouă, terifiantă.

EDITURA FAHRENHEIT

ISBN 973-98626-6-7

9789739862660

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

[redacted]

2025